ION TIPSIE

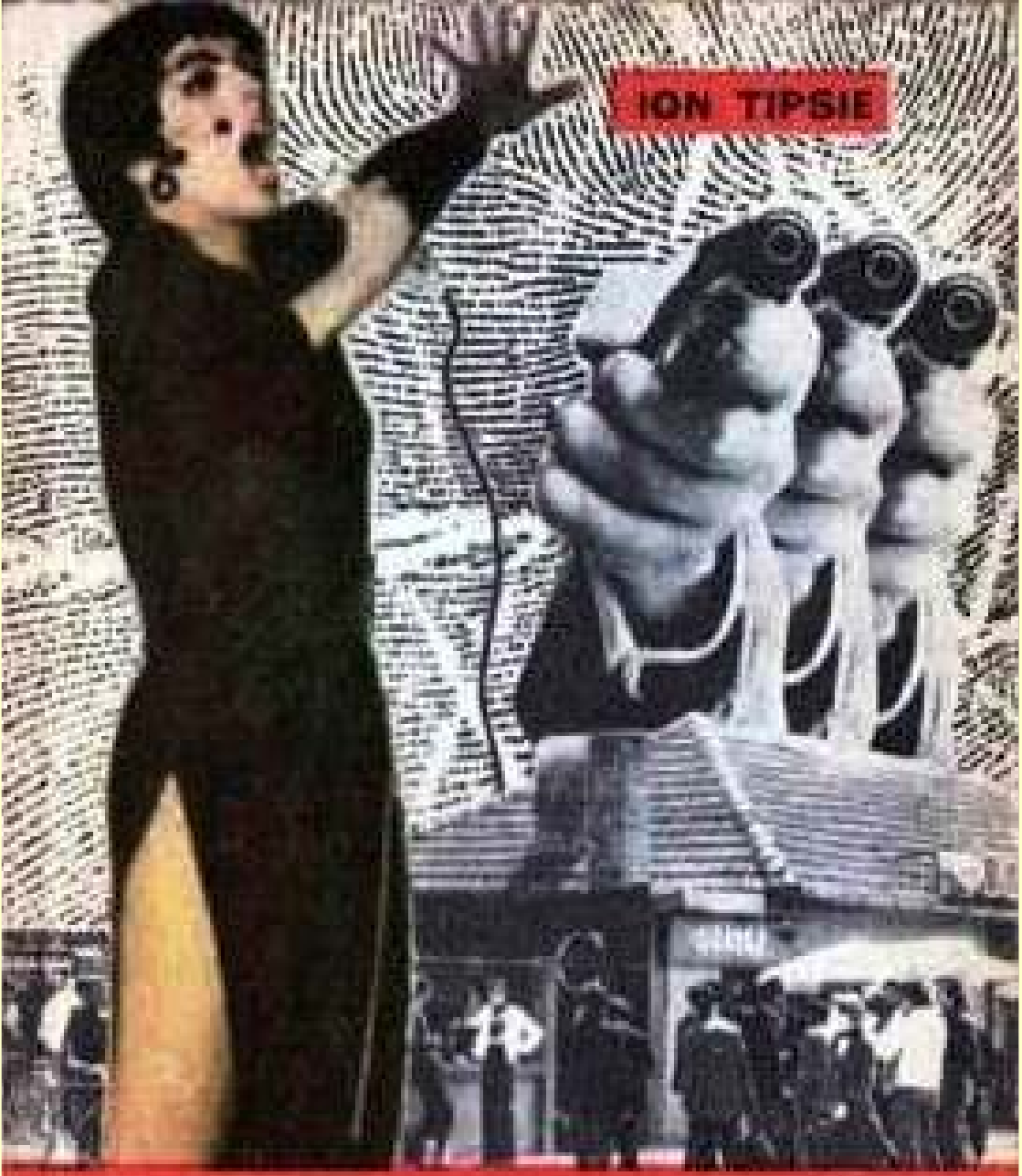

ORAŞUL DIN CÎMPIE

ION TIPSIE

ORAŞUL DIN CÂMPIE

EDITURA FACLA

1979

VERSIUNE ELECTRONICĂ V1.0

SCUMPII ŞI DRAGII MEI PRIETENI!

Până la ora la care mă urcam în acceleratul de navetă, cu destinaţia S, reuşisem să rezolv trei necunoscute. Prima necunoscută mi-a devenit, cu câteva luni în urmă, foarte cunoscută. Şi, de atunci, pe zi ce frece îmi este atât de cunoscută încât nu pot să o uit uşor. Soţia, căci ea intră în ecuaţie, mă însoţeşte, mă ajută plenar în toate problemele personale, conform angajamentului luat în faţa mea şi a ofiţerului stării civile.

Cea de a doua necunoscută s-a rezolvat ierarhic, contribuţia mea rezumându-se la un „am înţeles!” energic, după toate canoanele regulamentelor militare şi... direcţia S, pentru apărarea ordinii publice, a vieţii şi intereselor oamenilor muncii.

A treia necunoscută a constituit-o norocul pentru un bilet în acceleratul de navetă. Şi aceasta s-a rezolvat, ca urmare a sprijinului tovărăşesc primit din partea şefului postului de miliţie T.F.

Aşadar, împreună cu prima ecuaţie şi două geamantane stăm pe un sfert de metru pătrat de culoar, între doi muncitori de la combinat şi o numeroasă familie din Ţăndărei, alcătuită din vreo cincisprezece suflete de vârste diferite: de la şoimii cei mici până la cei bătrâni, toţi veseli şi de aceeaşi culoare. Mama celor mici şi nevasta celui mai în vârstă ne spune – mie şi ecuaţiei de gradul unu – că suntem frumoşi ca nişte porumbei, constatare îndoielnică pentru care trebuie să răspundem cu o contribuţie cetăţenească eficientă.

Golim o jumătate de geamantan: fructe, biscuiţi, napolitane, parizer, chifle şi muştar. Totul dispare printre degetele şoimilor. Ecuaţia mormăie nemulţumită, eu duc muncă de propagandă: „lasă, dragă, îţi va fi mai uşor la cărat geamantanele, subsemnatul fiind în uniformă, nu cadrează cu pretenţiile regulamentului”.

Deci, mă îndrept spre S. Mai precis, mă întorc în S, localitate despre care pariez că nu aveţi nicio relaţie. Eu o

cunosc destul de bine şi zdrobit de emoţie aştept să păşesc pe strada principală.

Dragii mei localnici din S aveau obiceiul ca, după ce „torturau” ospătarii de la „Didileaua” şi-şi băteau nevestele şi copiii, să se prindă cu căruţaşii ce veneau la târg, pocnindu-i cu degetu-n mustăţi: „Bă, tu eşti de la ţară?”

Era dreptul lor să meargă plini de importanţă prin obor şi să nu se ferească atunci când întâlneau străini, pe îngustele potecuţe, cu pretenţie de trotuare, din amintita localitate. Deşi nu se deosebea cu nimic de „A”, „B”, „C”, „D”, etc., totuşi S era oraş. Da, S era oraş. Aşa scria în actele oficiale ale primăriei locale, iar comitetele şi comiţiile locului se mai numeau şi „orăşeneşti”. Ba, mai mult, puterea economică a urbei era întărită printr-o crescătorie de cai, mai pe scurt: I.C.Z.

Şi încă ceva: T.A.P.L.-ul înzestrase pe muritorii din S cu, ceea ce în alte părţi se numea LOCAL. Aici, „Didileaua”, o cârciumă, dacă nu cea mai arătoasă, cea mai solidă în tradiţii din Bărăgan.

În plus, viaţa interlopă din S era înviorată de existenţa a patru spărgători de meserie, şapte borfaşi ordinari, un tâlhar prăpădit, trei minori lipsiţi de ocrotire, aflaţi sub tutela administraţiei locale, doi huligani, din care unul îşi ispăşea o pedeapsă privativă de libertate, iar celălalt tocmai era judecat în stare de libertate, dar despre care judecătorul afirma că va fi condamnat cu suspendare.

S avea şi o stradă principală; cartografii consemnând-o ca fiind şosea naţională, dar noi îi vom flata pe mândrii mei concetăţeni şi le vom binecuvânta bulevardul plin de băltoace, în care se bălăceau porcinele sus-amintiţilor, despre care ţin să precizez că le lăsau în slobodă nesupraveghere. De altfel, nu erau singurele dobitoace care colorau uliţele, dar prezenţa lor consemna, mai înainte de toate, bunăstarea şi puterea economică particulară.

Dacă m-aş opri aici cu prezentarea viitorului teatru al operaţiunilor din prezenta, aş fi nedrept. Ei bine, în S funcţionau treizeci de tarafuri, dintre care doar şapte

autorizate, cu acte pline de timbre fiscale. În afară de acestea, a căror existenţă era certă şi oricând probată testimonial, în urbe acţionau şi alte formaţii lăutăreşti, dar a căror personalitate era vagă şi neconcludentă. Pregătirea muzicală a atestaţilor nu putea fi pusă la îndoială, cu atât mai mult cu cât unii şefi de orchestră ştiau până şi ce înseamnă un *si bemol.*

Precizând şi epoca în care se afla oraşul, trebuie să o spunem concis: în acele vremuri ospătarilor nici nu le trecea prin cap că bacşişul îi dezonorează. Şi încă un reper: „madisonul” şi „hully-gully”, pe cale de dispariţie prin alte părţi, îşi făceau intrarea în repertoriile tarafurilor locale.

Aş vrea să nu fiu înţeles greşit! În pregătirea celor din S, figurau chiar şi o serie de noţiuni despre televiziunea în culori şi cunoşteau toate echipajele expediţiilor cosmice, care înconjuraseră pământul, sau se pregăteau să plece spre lună, fapt deosebit de comentat pe plan local, mai ales în legătură cu o eventuală năpastă ce ar putea curma viaţa liniştită a pământenilor.

Combinatul şi încă două şantiere loveau sub centură viaţa patriarhală a celor din S; fetele începuseră să se rujeze şi să consulte revistele cu ultima modă, iar bărbaţii nu mai concepeau că îşi pot lua spuma de drojdie fără cuburi de gheaţă. Dacă până atunci la „Didileaua” intra şi pleca cine voia, or îşi legau caii de pervazuri sau de gard, vremurile se schimbaseră. Începuseră să apară mese cu menţiunea „REZERVAT”, iar caii erau legaţi în mod civilizat la bara de fier pe care localnicii din S îşi curăţau noroiul de pe bocanci.

Urbea mea se compunea, pe vremea când mă angajasem să mă pregătesc întru dezlegarea misterelor, din vreo zece mii de suflete, populaţie ce se menţinuse constantă până la deschiderea şantierelor. De atunci, raportul de forţe devenise flotant: dimineaţa, la ora opt, urbea avea vreo douăzeci de mii de suflete, de preocupări şi culori diferite. După-masă, când acceleratul de navetă o zbughea spre Capitală, dragul şi paşnicul meu oraş S

rămânea cu cele zece mii de suflete ale sale, cu cele treizeci de tarafuri.

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge, marea familie s-a strecurat zgomotos spre uşă.

— Mergem la ambasadă, mergem la ambasadă! – striga pater familias. Dacă vă pierdeţi vreunul pe drum, ne întâlnim acolo.

— Ce ambasadă? – întreb nedumerit.

— La „Didileaua”, mânca-ţi-aş gura! Noi suntem din Ţăndărei: când venim aici tragem la „Didileaua”.

În gară nu mă aştepta nimeni. Nici măcar unul din acele tarafuri nu venise, pentru a vesti pe cei zece mii de contemporani localnici şi pe cei zece mii de navetişti că apăruse la orizont un destoinic apărător al legii.

Am zărit o şaretă dar omul de serviciu al gării mi-a spus că proprietarul s-a îmbătat de dimineaţa şi, probabil, acum doarme într-un loc nedefinit de pe teritoriul urbei.

— Urcaţi-vă în şaretă şi mergeţi unde poftiţi. Când ajungeţi la destinaţie puneţi banii în puşculiţă, în cutia de tablă prinsă lângă suportul biciului. Apoi lăsaţi calul să-şi continue cursa, va veni cu siguranţă înapoi la gară. Când proprietarul se trezeşte, strânge banii din puşculiţă şi se îmbată din nou.

La miliţie, un plutonier mi-a povestit, fără pic de entuziasm, că mai sosise un locotenent – criminalist – şi un şef mai mare peste noi toţi şi că, aflase El – dar nu era sigur –, vor mai veni încă doi...

— Bravo! – zic – nimic nu ne mai trebuie.

— Ba, – zice plutonierul – vă trebuie gazdă. Veţi găsi mai greu: casele au cam fost ocupate de cei de pe şantiere şi instituţiile nou înfiinţate. Dumneavoastră ce voiţi să faceţi pe aici?

— Eu? Să prind criminali, tovarăşe! Am o poftă nebună să curăţ noul judeţ de autorii infracţiunilor comise prin violenţă.

— Slabă mişcare. Noi am avut un criminal acum cinci ani: la horă i-a dat cu bâta-n cap unui vecin. Bâta a fost

tare, capul slab. Criminalul a lovit cu tragere de inimă, mortul – un bleg – nu s-a ferit... Bineînţeles, criminalul a venit şi s-a predat de bunăvoie. În cinci minute era aici la mine: „tovarăşe comandant, închideţi-mă la beci, vor neamurile mortului să mă jupoaie...”

— Cu alte cuvinte, voi şoma!

— Nicidecum! Prin părţile noastre se mai fură rufe de pe frânghie şi-n ajunul bobotezii, carnea de la afumat...

Mi-a scris câteva adrese pe o hârtie provenită de la un fost pachet de *„naţionale*”.

— Spuneţi că veniţi din *partea mea* şi se rezolvă: vă vor primi în gazdă.

Când am ajuns în centru, urechile au surprins zgomotul câtorva împuşcături, apoi strigăte. Veneau de la „Didileaua”. Am abandonat şareta cu geamantanele şi nevasta, apoi am alergat spre local. Pe sub uşă, un lichid murdar curgea pe scări spre stradă. Cu inima bubuind de emoţie am năvălit în salon. A mai răsunat o împuşcătură. Prin norii de fum am zărit marea familie de la Ţăndărei şi pe un haidamac ținând în mână un obiect nedefinit, ceva asemănător cu bazuca.

— Stai! – am strigat.

— Aş sta! – mi-a răspuns persoana înarmată – dar se risipeşte toată şampania.

— Trăi-te-ar dumnezeu, vino şi cinsteşte cu noi...

M-am trezit cu un pahar în mână. Haidamacul turna şampanie din imensa bazucă, înfăşurată în prosop.

Peste o jumătate de oră, soţia, tremurând, mi-a strigat îngrozită din şaretă.

— Marinică, n-ai isprăvit cu criminalii?

— Nevastă dragă, criminalii de la „Didileaua” sunt greu de răpus. Cine intră aici şi nu are experienţă, este un om pierdut. Uraaa!

ŞEFUL m-a măsurat din cap până în picioare, – privirile nu s-au oprit la nasturi, la centură sau la alte elemente ale vestimentaţiei. Se pare că nu-l interesau. Mă prezentasem

militărește, a la... regulament. Am început să-l urmăresc şi eu cu atenţie.

— Altceva mai aveţi de spus?

— Am terminat şcoala... m-am născut...

— Cunosc dosarul! Aţi găsit gazdă?

— Da, undeva către moară.

— Sunteţi mulţumit?

— Sunt plin de entuziasm...

— Cum aţi spus?

— Sunt plin de entuziasm.

— Nu-i rău... Mă faceţi să cred că ştiţi o sumedenie de bancuri...

— Într-adevăr, ştiu! Dar nu bănuiam unde vrea să ajungă.

— E foarte bine! Dar nu-ţi ajută la nimic.

— Atunci de ce e bine?

— Pentru că un ofiţer de la judiciar trebuie să aibă circumvoluţiunile cât mai mobile. Te vei întâlni cu tot felul de oameni. La şcoală a fost frumos: poezie. V-aţi jucat de-a hoţii şi vardiştii: teste, situaţii simulate, aplicaţii... Aici dacă ai greşit... Ştiţi să zâmbiţi?

— Nu înţeleg la ce vă referiţi?

— Simplu: un pieton traversează strada neregulamentar. Îl opriţi, îi explicaţi în ce constă contravenţia ce a comis-o iar el spune: „Amice, te rog să nu mă plictiseşti”. Dumneata îi ceri actele, iar el spune: „E bine că nu le dau?” V-ar enerva?

— Cred că da.

— Totuşi, cum procedaţi?

— Aş insista, politicos dar autoritar...

— Iar el va *repeta* că îl plictisiţi peste măsură şi se va plânge că îi răpiţi timpul său preţios...

— Apelez la ajutorul oamenilor muncii...

— Pentru ce?

— Oricum, în faţa oamenilor muncii... trebuie să simtă forţa colectivităţii...

— Ce înţelegi prin forţa colectivităţii la cazul în speţă şi

despre ce colectivitate este vorba.

— Tovarăşe colonel, eu am învăţat cum să prind criminali...

— ...fioroşi! Ce faci cu contravenientul insolent? Ai apelat la doi martori pentru a-l legitima. Da? Dar dacă el li se adresează, aproximativ, astfel: „tovarăşi, eu nu am traversat strada neregulamentar. Fiţi, vă rog, martorii mei”. Cum veţi reacţiona?

Încep să transpir: abia am intrat în birou şi, poftim, în ce belea am intrat. Voiam să-l fac praf pe şef cu pregătirea mea în descoperirea criminalilor şi, uite, nu sunt în stare să amendez pe un contravenient ce a comis una dintre cele mai banale abateri de la legea circulaţiei.

— Nu v-am dat testul aceasta ca să vă... „încui”. Voiam doar să vă atrag atenţia că de la teorie la practică este o distanţă destul de mare. Încă ceva: trataţi cu aceeaşi atenţie oricare caz şi preţuiţi în egală măsură munca dumneavoastră şi a celorlalţi colegi. Totuşi, nu am lămurit problema cu, *zâmbetul.*

Abia acum îmi permite să iau loc; culege de lângă birou o sticlă cu apă minerală. Toarnă în două pahare şi-mi întinde unul.

— Dragul meu, pentru a reuşi în munca noastră, în afara celorlalte însuşiri, trebuie să ai mult calm şi niţel umor. Fără calm, e jale. Milităria este lungă, iar până la pensie, ehei în plus, lucrăm cu oamenii, numai cu oamenii! Cea mai dificilă misiune este să aplici legi: tu să fi convins că ai procedat bine, iar cetăţeanul... la fel. Oamenii au temperamente şi caractere diferite, calitatea de victimă sau infractor le poate crea anumite reacţii în relaţiile cu oamenii legii... Chiar dacă eşti de douăzeci şi patru de ore în serviciu, trebuie să fii proaspăt, amabil, calm şi prompt în tot ceea ce faci. Chiar dacă ai un necaz şi ţi-e sufletul încărcat, trebuie să surâzi. Pe cetăţean nu-l interesează motivul supărării tale, îl va interpreta ca fiind legat de persoana lui... Îţi dai seama ce consecinţe pot avea oboseala şi grijile întipărite pe obraz în clipa când discuţi cu

cineva şi trebuie să reprezinţi legea!?!

— Mă voi strădui să zâmbesc!

— Acum ai un prilej să zâmbeşti, berechet!

— La legea circulaţiei?

— Nu! Îţi vei manifesta entuziasmul cercetând un caz de dublă omucidere, comunicat cu zece minute mai înainte. Echipa de cercetare s-a constituit şi îşi aşteaptă şeful. Procurorul este plecat la un alt caz, aşa că...

— Îmi uraţi succes!

— Exact. Vă aştept cu veşti bune.

— Eventual, împreună cu criminalul! răspund în gând.

— N-ar fi rău pentru început, pare să zică şeful.

Da, şeful ştie să zâmbească. Are umor. Îi raportez că „am înţeles” şi vreau să mă retrag.

— Dacă ai nevoie de ajutor, mă suni la telefonul acesta. Numai dacă *arde.* Am o comisie rogatorie pe cap şi...

Desigur, îmi dau seama că nu poate pleca: sunt oameni veniţi din alte judeţe, nu poţi să-i ţii pe hol toată ziua din pricina unui proaspăt ofiţer care bâjbâie la cercetarea unei crime.

— Un ultim amănunt: drumurile unui detectiv trec foarte des pe la cârciumă. Aproape nu există crimă care să nu aibă legătură eu restaurantul, sau cu un alt loc unde se consumă băuturi alcoolice.

— Nu văd legătura!

— Vreau să spun că vei trece destul de des, în timpul serviciului, pe la „Didileaua”. Poţi să bei cât pofteşti, dar numai coniac miliţienesc.

— Există aşa ceva?

— Desigur! – îmi întinde o bucată de hârtie. Aici este scrisă reţeta.

Citesc şi-mi vine să mă crucesc. Da, şeful are umor. Şi am zâmbit pentru prima dată de când am intrat *în pâine.*

Facem cunoştinţă şi alături de locotenentul Dodea, înhămat cu aparate, şi sergentului major Diaconu, pornim.

La faţa locului era un adevărat târg. Lipseau doar

tarabele. Curioşii se călcau pe picioare...

Cu ajutorul colegilor am recunoscut în mulţime pe reprezentantul D.C.A.-ului, o duzină de activişti pe tărâm sindical, câţiva achizitori de metale vechi, un recepţioner de la I.R.V.A., un membru din consiliul de conducere al filialei vânătorilor şi pescarilor sportivi, directorul general adjunct al magazinului de mic-gros, însoţit de câteva subalterne fruntaşe în întrecerea „Magazinul nostru – ca o floare”. Era prezentă chiar şi Didina, gurista oficială a cunoscutului local.

Vedeţi dumneavoastră, neavizaţii în dezlegarea misterelor au impresia că anchetatorul penal trebuie să îmbrâncească în stânga, în dreapta, să zboare uşa din balamale cu o singură lovitură de picior, să tragă trei-patru focuri de intimidare, ca apoi să pătrundă precum o rachetă la locul crimei, nu înainte de a zdrobi câteva perechi de fălci, care, din întâmplare sau premeditat, i-ar sta în cale. Subsemnatul nu se complică cu astfel de fleacuri, ce i-ar ridica enorm prestigiul în faţa asistentei de sex feminin, ci mai întâi trebui să facă niţică ordine, ca apoi să se poată apucă serios de treabă.

După ce am examinat dintr-o privire cohorta de reprezentanţi ai atâtor organe cu atribuţiuni de larg interes cetăţenesc pe plan local, cu părere de rău am constatat că, deşi – indirect – invitat de madam Moraru proprietăreasa, pentru mine nu mai era niciun loc în curtea dumneaei. M-am simţit şi mai obligat să particip la cercetarea cazului, să-mi asum răspunderea dezlegării misterului. M-am adresat calm, autoritar şi cu o porţie minusculă de zâmbet.

— Tovarăşi, stimaţi concetăţeni, fraţilor, măi oameni buni, vă rog, vă implor... hai, daţi-o naibii de treabă că n-am timp să aştept...

Apelul meu – pe deplin justificat – şi-a găsit un larg ecou în conştiinţa celor de faţă.

Pentru început l-am ajutat pe casierul sindicatului de la cooperativa invalizilor şi pe un povestitor de la filiala vânătorilor şi pescarilor să-şi desfacă mâinile din gulere,

când gâlceava lor atingă un punct critic:

— E crimă!

— Ba nu crimă!

M-am mulţumit cu doi martori şi am intrat în casă. Madam Moraru, care apărase cu străşnicie intrarea şi binevoise a le aminti invitaţilor câte ceva despre păstrarea ordinii publice, şi-a aranjat coafura, răsuflând uşurată.

— Tovarăşi, bine că aţi venit. Din cauza acestor cadavre am rămas cu piaţa nefăcută, tocmai azi când aprozarul central închide la ora zece. Lăsaţi-le, vă rog, eu mă duc să mă îmbrac, asigurându-vă de înalta mea consideraţie.

Vai, ce onoare pe capul nostru. Te pomeneşti că trebuie să-i mulţumim frumos? N-a avut parte să se ţină de cuvânt. A fost nevoie să-i explic, să-i fie clar că trebuie să mai aştepte.

Imobilul era o casă destul de arătoasă şi plasată aproape de centrul urbei, la doi paşi de „Didileaua”. Ca toate casele din câmpie, a fost construită în curte, la câţiva metri mai departe de gard. Împrejur, răsaduri cu flori de toate culorile, străbătute de o alee ce porneşte de la poartă, trece prin faţa intrării principale şi se finalizează în faţa unor anexe din fundul curţii. Aleea pavată cu bolovani de râu, printre care îşi fac loc fire de iarbă.

Casa, cu un etaj, este construită mai mult pe verticală, parterul neavând bănuiesc, decât vreo două camere, eventual, şi bucătărie. Etajul, denumire pretenţioasă, seamănă mai degrabă a mansardă. Din punct de vedere economic, locuinţa nu prezintă interes. Dacă n-aş avea probleme de serviciu, nu mi-ar atrage atenţia. Onor O.J.T.-ul o recomandase călduros şi, de doi ani, o cameră era zilnic ocupată de turişti autohtoni sau veniţi de peste hotare, care doreau, din tot sufletul, să viziteze împrejurimile, ori să aştepte până-şi reparau maşinile împotmolite solid în gropile de pe strada principală.

Imobilul are un rând de geamuri în dreptul holului de la intrare. În centrul lor este încadrată uşa. Peretele de la

stradă nu are fereastră. În schimb, cel din partea de sud prezintă două cercevele deschise spre curte. Curioşii şi-au cam făcut de cap şi au jucat brâul în jurul casei. Caută urme, locotenente, şi du-i-l pe criminal şefului. Dar nu oricum: zâmbind. Îi dau ordin lui Diaconu să îndepărteze curioşii şi să asigure paza spaţiului din apropierea celor două cercevele deschise.

Întrucât mă grăbesc să văd cadavrele, voi lăsa pe altă dată descrierea holului întunecos, a picturilor ciudate de pe pereţi, a păianjenilor de prin colturi, fără de care, pare-se, locul comiterii unei crime nu are iz de mister. De unde concluzia, nu tocmai plăcută, că la grăbita cucoană Moraru, holurile nu erau incluse în confort, ci doar ca nişte alei interioare.

Aşadar, intru în coridor! Două uşi spre stânga, în dreapta, una singură; la capătul coridorului o scară de lemn urcă spre pod. Madam se simte obligată să-mi explice că dumneaei stă la mansardă – o cameră improvizată în pod. Cam atât. În camera din dreapta îşi dorm, flotant, somnul de veci turiştii care au avut norocul să poposească în oraşul de pe Ialomiţa. Este o încăpere largă, bine mobilată, mai confortabilă decât orice cameră de hotel din judeţ; dormeză, şifonier, radio, televizor, un covor persan care face parale grele, tablouri şi tot felul de mărunţişuri ce costă.

Tanţa Moraru îşi frânge mâinile:

— Sunt distrusă...

— N-aveţi de ce, tovarăşa! Să fiţi mulţumită că vi-i luăm noi cât ai zice un-doi. La noapte urmează alţii la rând, numai să doarmă, bineînţeles.

— Vai, domnule miliţian, dar camera trebuie sfinţită...

La treburile acestea duhovniceşti sunt complet străin şi o liniştesc după posibilităţi.

— Credeţi că mai intră cineva în cameră când se va afla că aici au murit doi turişti?

— De unde să ştiu eu? Cred că dai îmi vine să-i explic şansele pe care le are prin prezenţa – la doi paşi – a

faimosului local; oricâte reticenţe ar avea un turist, după ce s-a făcut frumos la „Didileaua” nu mai are timp să aprecieze în ce măsură mai poate, sau nu, să doarmă într-o casă unde au fost ucişi alţii înaintea lui.

Părerea mea incertă o face să amuţească pentru o bună bucată de vreme. Specialistul criminalist ne orbeşte niţel cu blitzul, în timp ce, la capătul coridorului, sergentul major Diaconu îi lămureşte pe cetăţeni ce avantaje grozave ar avea dacă şi-ar vedea de treburile proprii, sau ale instituţiilor la care cu onor încasează chenzina şi lichidarea. Şi dacă tot vorbeam de specialistul cu blitzul, ţin cu totul dinadinsul să vi-l recomand.

Proaspăt venit pe aceste meleaguri, criminalistul Vasile Dodea este mai *bătrân în meserie,* doar cu un an. Cam de aceeaşi înălţime, adică aproximativ un metru şi trei sferturi, cu umerii laţi – încât îmi vine să cred că este în stare să poarte pe fiecare câte două truse criminalistice. Brunet, ochii negri, sprâncene îmbinate şi mai ştiu eu ce elemente ar trebui să vă prezint ca să-i fac – pentru dumneavoastră – portretul vorbit? În comparaţie cu mine, el este mult mai sărac: a venit în S doar cu un singur geamantan. Dar fac pariu că nu-l va ţine mult: a bătut apă din Ialomiţa, vede el...

Dacă l-am prezentat, vreţi să ştiţi de ce este în stare? Deci, ne face fund de ochi cu blitzul, ne roagă politicos să nu îndrăznim să facem un pas în cameră, deoarece stricăm urmele create de criminal, menţiune finalizată cu acest substantiv sinistru care-i ridică enorm prestigiul în ochii gazdei.

Îşi scoate lupa şi începe să examineze toate obiectele aflate în încăpere. Se adresează proprietăresei:

— Pe clanţa interioară a pus cineva mâna?

— Nu, tovarăşe, că eu n-am lăsat pe nimeni să intre, iar uşa, eu am deschis-o şi aşa a rămas.

Scoate cuiul şi rămâne cu mânerul în mănuşă. Dodea cu mănuşile, pălăria şi ochelarii – dioptrii numărul opt – arată mai grozav decât indivizii aceia din „Soarele

vagabonzilor”.

— Sunt amprente? – se interesează madam peste umărul meu.

— O mulţime.

— Slavă domnului, poate plecaţi mai repede.

Bravo! Nici nu am început cercetarea şi ţine morţiş să ne arunce în mijlocul curioşilor din curte. Are umor! Ştie să zâmbească. Şcoală mare!

Admiraţia ei începe să pălească treptat după ce Dodea scoate cercevelele, anunţându-ne că a găsit urme digitale proaspete şi pe geamuri.

— Le luaţi la miliţie?

— Bineînţeles!

Stă pe gânduri şi se consolează:

— Cum vreţi dumneavoastră, numai să se termine o dată.

Când se începe pulverizarea carbonatului de plumb pe şifonier, Tanţa Moraru capătă o culoare asemănătoare cu a cadavrelor ce se odihnesc pe dormeză.

— Aţi găsit din nou amprente?

— Foarte multe, tovarăşa Moraru!

— Luaţi şifonierul la miliţie?

— Încă nu m-am hotărât.

Pe mine mă umflă râsul; Dodea o ţine ca pe jăratec.

— Nicio grijă, nu dispunem de suficientă energie pentru a căra mobila la miliţie! – îmi fac şi eu loc în conversaţia celor doi.

— Pişicherule! – îl ameninţă cu degetul, ceea ce înseamnă că intervenţia mea a fost insuficientă pentru a mă face remarcat.

După ce mai întoarce pe dos câteva, lucruri, gâdilă scaunele şi ciocăneşte masa, Dodea se îndură să mă primească în cameră. Acum vine rândul cadavrelor ce au fost neglijate, timp de o jumătate de oră, de specialistul pe care madam Moraru l-ar fi voit a fi un Isus, care să le tămâie niţel şi să le scoale din somnul cel de veci. Este totuşi mulţumită şi mă gândesc că, dacă i-ar fi şef, Dodea

s-ar alege cu o primă de s-ar duce vestea. Despre morţi nu ştim decât că el se numeşte Traian Ducan, iar ea este doar *Ea.*

Informaţia vine de la o persoană competentă; Tanţa Moraru, proprietară, pensionară şi văduvă din primul război.

— Aşa scrie pe chitanţă, că el a ocupat camera. Ea poate fi nevastă-sa sau... Cine ştie... femeile din ziua de azi... Eu nu pot garanta nimic...

Comentariile sunt de prisos.

Traian Ducan stă lungit la perete. Se observă doar pieptul şi capul cu părul puţin răvăşit. Bine legat, brunet, părul creţ. Cam atât la prima vedere. Ea, dezvelită, în aceeaşi proporţie, priveşte tavanul dintr-o poziţie a cărei permanenţă, ca să nu-i spun eternitate, mă surprinde şi-mi strânge inima. Zâmbetul care-l port în mine şi pe care aş dori să-l am până în ziua în care voi ieşi la pensie, dispare brusc. Tăcerea morţii, expresia feţelor îmi amintesc de zădărnicia vieţii şi de imensa povară a păstrării ei.

Dacă n-ar fi moartă aş exclama: doamne, cât este de frumoasă. Dar este, într-adevăr, dincolo de noi, într-o zonă inertă a percepţiei.

Câtă stupiditate: doi oameni frumoşi îmbrăţişează goliciunea tavanului cu privirile; până ieri, ne-au măsurat, ne-au cântărit frumuseţea şi urâţenia. Zâmbetul rămâne departe în mine. Moartea a ucis bucuria lor, ucide şi-n mine grăuntele de consolare pentru primele de asigurare ale existenţei ca om al legii.

— Ce-i cu tine? Eşti palid, Rujan!

Vorbise Dodea. Paloarea feţii mele l-a alarmat.

— Nimic! – îi răspund cu vocea nesigură.

— Curaj, bătrâne! – îmi suflă în ureche. Cred că şi tu te-ai gândit la ce mi-au fugit şi mie gândurile. Crezi că pe mine nu mă impresionează? Să ne păstrăm zâmbetul. Şeful nu ţi-a spus că avem nevoie de el pentru a putea răzbi? Eu am verificat şi se pare că îmi prinde bine.

Dodea are dreptate. Îmi vin în minte cuvintele şefului

şi încep să-mi masez tâmplele. Locul crimei îmi devine tot mai clar, realitatea – cu tot absurdul şi cruzimea ei – mă învăluie lucid.

Încet, încet îmi redescopăr zâmbetul.

Hainele lor sunt aşezate lângă studio, de parcă s-ar fi dezbrăcat cu aceeaşi viteză cu care rataţii din vreun film îşi aruncă straiele de îndată ce au apucat să vadă cum femeia manevrează clamele portjartierului. Dar ceea ce-i interesant la îmbrăcămintea acestor cadavre este faptul că sunt aşezate într-o grămadă, oarecum organizată, ceea ce unui ofiţer de la judiciar nu-i poate părea chiar atât de normal. Haina suportă toată greutatea celor unsprezece piese cu care au fost înveşmântaţi, înainte de a trece în lumea celor drepţi. Urmau toate obiectele de îmbrăcăminte ale bărbatului şi, colac peste pupăză, printre ele şi şosetele. Treaba asta mă pune pe gânduri. Dacă stai să analizezi, oricât de grăbit ar fi fost, nu şi-ar fi aşezat şosetele peste cămaşă şi cravată. Urma îmbrăcămintea moartei în aceeaşi ordine.

Bine, fraţilor, lui să se fi urcat sângele la cap şi n-a mai ţinut seama unde-şi aruncă ciorapii, dar ea? Să-şi lase pantofii pe acelaşi loc cu sutienul? Asta-i prea de tot. Vedeţi, asta mă face, chiar dacă madam Moraru mă va bârfi în toată urbea, să trag niţel plapuma ce-i acoperă până peste genunchi. Cearşaful sub ei nu-i şifonat, de parcă abia atunci s-ar fi aşezat, cuminte, să poată fi fotografiaţi de locotenentul Dodea, eventual să-l întrebe:

— Nu cumva ne fotografiaţi şi din profil? Noi ne întoarcem, numai dacă nu vă deranjăm arătându-vă spatele.

Continuăm cercetarea. Scaunele, patru la număr, sunt împrăştiate prin cameră; unul este aşezat lângă şifonier, păstrând slabe urme de praf, lăsate de tălpile unor pantofi.

Dar ceea ce mă intrigă şi mai mult, este grămada de mărunţişuri răsturnate din poşeta defunctei şi din servieta lui Traian Ducan, – lângă toate acestea se odihneşte un ceas de aur pe spatele căruia era gravat: „Fiului nostru

Viorel Constantin, jurist, 14 iulie 1950”.

— După cum vedeţi, scumpă doamnă, conversez cu proprietăreasa, ne aflăm în faţa unui caz în care criminalul se dovedeşte a fi un tip cu mult bun simţ, din activitatea căruia emană grija pentru avutul personal al oamenilor. Vă închipuiţi, desigur, ce nenorocire s-ar fi întâmplat dacă obiectele din dotarea victimelor ar fi fost degradate! Ar fi fost o mare, o grea, o inegalabilă pierdere...

— Pierdere, pe naiba! – răcneşte madam Moraru. Dar dormeza mea, dar cearşaful, dar parchetul?...

— Vă despăgubeşte A.D.A.S.-ul! Nici nu gândiţi cu câtă plăcere aşteaptă bravii adasişti să renunţe la primele trimestriale pentru mobilierul şi lenjeria dumneavoastră.

— Îmi daţi o hârtie la mână?

— Pentru ce?

— Cum „pentru ce”? Păi nu v-am spus? Să repar dormeza, să spăl parchetul!...

— Cu hârtie de la mine? Dormeza nu are nimic, parchetul nici atât.

— Dar au murit aici!

— Au plătit cazarea.

Pe meleagurile mele natale unor oameni li se spune *zgârie-brânză,* dar nu-i destăinui acest amănunt, deşi simt că mă mănâncă limba să vorbesc sincer cu ea.

Sergentul major Diaconu anunţă vizita medicului legist, un blond atletic venit în S în timpul iernii, cu primul eşalon de muncitori şi funcţionari care s-au stabilit la şantiere şi la instituţiile nou înfiinţate.

Când a fost anunţat de eveniment, se afla în spital pentru necropsierea unui bătrân, decedat într-un accident de circulaţie. Ne salută jovial şi-şi aliniază trusa lângă cea a lui Dodea.

— Nou venit şi... la treabă?

— După cum se observă.

— Eu mă numesc, în toate împrejurările, Fane şi folosesc din belşug singularul. Ei, ai găsit criminalii?

— Păgubaşii! Criminalii mai târziu...

— Nu te grăbeşti?!

— Graba strică treaba.

Aruncă o privire cadavrelor:

— Le-aţi mişcat de la locul lor?

— N-am avut curajul!

— Nu, zău! Dar ştiţi că nu miroase bine treaba.

Ştiu la ce se referă: probabil se aştepta să găsească două cadavre ciopârţite sau, cel puţin, cu leziuni vizibile. Nu-i scapă nici lui aspectul cearşafului ce nu prezintă nicio urmă de şifonare.

— Ai un caz încurcat, tov-ule, ascultă-mă pe mine care am câţiva anişori buni în meserie.

— M-ai încurajat de mi-ai rupt inima!

— Ce să-ţi fac, nu ţi-am dat eu cazu-n braţe!

— Şeful meu are mare încredere în mine.

— Mă bucur. Pot să le examinez mai amănunţit?

— Cu toată încrederea.

Fane – număr singular – începe să le cerceteze cu atenţie. Martorii şi proprietăreasa îl privesc plini de curiozitate.

— Sunt morţi? Da? – se interesează doamna Moraru.

Medicul tresare surprins. Întrebarea este atât de stupidă încât nici Mafalda n-ar fi prevăzut-o.

— Evident, evident! – mormăie încurcat.

— Nu se mai poate face nimic?

— Personal, nu pot să-mi iau niciun angajament.

Fane şi-a revenit şi îşi face meseria de medic legist încă vreo două-trei minute. Peste umărul său mai zboară câteva întrebări-perlă, expediate de madam Moraru, însă rămân fără răspuns.

— Tov-ule, pentru cât am văzut este insuficient să mă pronunţ cu certitudine asupra cauzei morţii. Stabilim la necropsie, după douăzeci şi patru de ore, cum scrie la lege... Până atunci... în orice caz decesul lor este suspect şi pentru informarea ta: moartea este violentă. La amândoi sunt vizibile câteva infiltraţii sanguine în zona gâtului. Nu merg mai departe cu presupunerile. Aţi terminat

cercetarea? Putem să luăm cadavrele la morgă?

— Nici nu mă gândesc să vă refuz.

— Vă rămân profund recunoscător!

Sosesc brancardierii. Împreună cu medicul şi cu Dodea, dăm o mână de ajutor. Cearşafuri! ne trebuie cearşafuri să le învelim, nu pot fi transportate altfel...

— Cearşafurile mele... Sunt mici... sunt...

Madam Moraru a vorbit. O salvează un brancardier: sunt aduse din salvare două pături, atât de necesare tranzitului târgilor prin coridorul curioşilor.

— Dacă garantaţi că nu dispare nimic din casă, eu sunt gata să mă duc să fac piaţa.

Păi, cum să nu! Capu-mi arde şi madam Moraru se piaptănă. Ieri căuta cu privirea după ciubuc, iar acum se grăbeşte să-şi cumpere spanac. Ei bine, îmi vine foarte greu să zâmbesc! O anunţ că nu sunt în măsură să fac pe paznicul şi n-ar strica să ne mai secondeze niţel, că vrem să vedem în ce măsură ştie să ne povestească despre dusele cadavre, precum să ne mai dea scris o mică declaraţie pe care să o semneze personal, pe fiecare pagină.

— Vai, dar este un întreg roman!

— Cu atât mai bine! Eu mă omor după amănunte d-astea în legătură cu crimele.

Şi a făcut madam o faţă de parcă ar fi vrut să-mi spună din toată inima:

— Mai du-te dracului, mucosule!

Romanul Tanţei Moraru tot îl voi asculta...

AŞADAR, m-am ales cu o foarte interesantă dublă crimă, care, deocamdată are autori necunoscuţi, atât de necunoscuţi încât îmi vine să mă duc acasă şi să-mi bat copiii. Noroc că nu am, nici eu şi nici vecinii, fapt ce mă determină să mă gândesc niţel la viitor şi să-mi iau anumite angajamente; desigur, mâine am să renunţ şi asupra lor voi reveni marţi, rămânând să văd în ce măsură

mai pot renunţa miercuri şi dacă joi nu consider cumva că mai trebuie să reflectez.

Dar se vede treaba că în această săptămână nu-mi este dat să ridic problema moştenitorilor, fiindcă am două cadavre pe cap şi un criminal pe care l-aş voi la degetul mic. Numai că afurisitul nu vrea să vină. Stau şi mă gândesc dacă nu cumva este un simptom de proastă creştere?

Nu-i nimic. Voi pleca pe urmele lui. În afară de criminalul despre care mi-a povestit ofiţerul de serviciu când am venit în S, nu am auzit să mai fi fost altul care să vină de bună voie şi să-l scutească pe anchetator de dureri de cap. În ceea ce-l priveşte, s-a prezentat pentru a-şi asigura protecţia legii, nu de mila nopţilor albe ale criminaliştilor.

Îl trimit pe specialist cu toate catrafusele la laborator, după ce-l „lămuresc” să lase cercevelele şi să-şi ia doar geamurile. Fapt deosebit de apreciat de madam Tanţa Moraru, ceea ce mă face să cred că voi fi servit cu o cafea.

Îl expediez pe omul de la I.G.O. după cineva care ar putea să înlocuiască geamurile. După ce acest *cineva,* în carne şi oase, se înfăţişează şi astupă ferestrele, trântesc două sigilii pe uşă, mă retrag cu martorii şi începem să aşternem procesul-verbal; ne ajută şi Dodea după ce se întoarce de la laborator. Pentru autenticitate, instanţă şi posteritate dăm câte un autograf la subsolul paginilor, ne luăm ziua bună, iar eu, pentru a nu ştiu câta oară, în modul cel mai premeditat cu putinţă, o împiedic pe proprietăreasă să-şi facă piaţa. Rămân să iau amintita declaraţie, anunţată a fi un adevărat roman.

„Ducan a închiriat camera prin O.J.T. La mine au sosit pe la ora şaptesprezece. După un timp au plecat. Stăteam la geam şi i-am văzut intrând la „Didileaua”. N-aş putea preciza ora la care s-au întors – nu m-am uitat la ceas – dar mă enervaseră că de vreo cinci ori am tot auzit scârţâind uşa... Poate că i-a omorât cetăţeanul care se tot plimba aseară prin faţa casei, ba, doi s-au învârtit pe sub ferestrele

mele. Dacă ştiam... Era unul înalt şi purta pălărie. Avea şi un trend. Celălalt, ceva-maiscund, purta un costum bej, însă ceea ce m-a frapat la el a fost părul cărunt. La faţă nu-mi amintesc cum arătau, fiindcă nu le-am acordat o prea mare atenţie. Poate revăzându-i..."

După cum vedeţi, „romanul" este grozav de scurt, nu prea obositor, cu un început şi un sfârşit la modă: „ei se plimbă, ei dispar, sunt urmăriţi de alţi doi etc." Ca-n filme.

Am uitat să vă spun că nasul meu nu m-a minţit: m-am ales cu o cafea şi, să ştiţi, n-a fost rea. În schimb, cineva a rămas fără spanac: aprozarul îşi închisese uşile, demult.

Îmi iau servieta la subsuoară, trec pe vizavi şi îi explic barmanului cum trebuie să-i prepare unui ofiţer de miliţie un *coniac.* Tipul mă priveşte surprins:

— Şi dumneavoastră, la fel ca ceilalţi?... îmi vine să-i spun că pentru a prinde criminali nu poţi consuma cinci, trei sau şase stele.

În aceste momente mă gândesc ce fir aş putea prinde pentru a ajunge la dezlegarea misterului.

Stabilesc, din capul locului, că este vorba de crimă. Argumente pro: o mulţime. Am în vedere ciudatul aranjament al hainelor defuncţilor. Dau impresia că cineva a dezbrăcat cadavrele abia după ce s-a ostenit să le întoarcă buzunarele pe dos. Deci una la mână. Doi: servieta lui Ducan şi poşeta posibilei consoarte erau golite pe masă. Să-şi fi făcut singuri percheziţie, scoţându-şi toate mărunţişurile? Când voi merge la birou voi lua la verificat obiectele, că doar nu de florile mărului au fost scoase la lumină. Trei: scaunul de lângă şifonier, cu urme de praf de pe tălpi, mă face să mă gândesc mai mult la varianta că vizitatorul nocturn a căutat ceva. Patru: poziţia în care au fost găsite cadavrele mă obligă să deduc că nu s-au mişcat de când s-au aşezat pe studio. Omului legii îi trec prin cap tot felul de idei din acestea, care, la prima vedere, par deplasate, dar gândiţi-vă şi dumneavoastră, nu este cazul să cazi profund pe gânduri când găseşti cearşafurile neşifonate sub ei?

Dar dacă este vorba de sinucidere? Puteau să se otrăvească, dragostea face ravagii la indivizii ajunşi în floarea vârstei, dar nu am văzut niciun semn care să-mi dea de gândit.

Poate fi vorba şi de crimă şi de sinucidere. Unul din ei îl tămâie pe celălalt – cu dragostea sau cu interesul nu-i de glumit – apoi, de frică sau din cauză remuşcărilor şi-a pus capăt zilelor. Ideea aceasta se potriveşte precum nuca în perete. Bine, unul îl ucide pe celălalt, dar de ce se apucă să întoarcă totul pe dos? Bineînţeles, căuta ceva. A găsit, ori n-a găsit? Putea, frumuşel, să o ia din loc şi nu să se lungească lângă semenul său, dându-şi pumni în cap, muşcându-şi limba sau cine mai ştie ce. Totuşi, judecind după cum arătau cadavrele nu prea se vedea a fi vreo urmă de sinucidere.

Rămân la prima părere şi mă interesez la barman:

— Meştere, şi ai fost în tura de aseară?

— Nu, să trăiţi!

— Eşti drăguţ să-mi spui cine a fost de serviciu după masă?

— Da, să trăiţii îmi înşiră un pomelnic cu numele viilor, adăugând de şapte-opt ori „să trăiţi”. Îi spun bună ziua şi plec la miliţie.

ŞEFUL nu era la birou. A plecat în judeţ cu ofiţerii din comisie. După câte am priceput era vorba de un caz petrecut în Capitală. Un fir ducea prin Bărăgan şi trebuiau luate declaraţii de la un bătrân canceros. Chestiune urgentă: dintr-o zi în alta acesta îşi putea da duhul şi se duceau, odată cu el, o sumedenie de probe ce ar fi pus capac afacerii.

Specialistul Dodea mă aştepta cu fotografiile noilor noastre cunoştinţe.

— Dăm sfoară în ţară?

— Încă nu. Dacă nu-i identificăm până mâine, rămâne de văzut ce sprijin putem primi de la colegi.

Îl chem pe sergentul major Diaconu şi îl întreb dacă funcţionează motocicleta.

— Ca focul!

— Încalec-o şi trage o fugă până în oraşul F la familia lui Traian Ducan.

Îi dau fotografia mortului şi-i explic: a defunctei trebuie să o bage în alt buzunar. Odată, într-un caz asemănător, o femeie din Strehaia nu voia să-şi înhumeze soţul pentru că acesta murise în casa amantei.

— Prudenţă, băiete! Diplomaţie! Le explici că Traian al lor a suferit un accident şi nu se simte prea bine, apoi din vorbă-n vorbă. Le spui cum devine cazul. Să nu le arunci pilula de la început, ne ajung doi morţi.

Copiază adresa de pe buletinul lui Ducan şi se grăbeşte.

Criminalistul mă întrebă dacă ar fi cazul să amprenteze cadavrele.

— Cât mai rapid. Amprenteaz-o şi pe madam Moraru, fă fotogramele la amprentele găsite în cameră, elimină-le pe cele ale morţilor şi gazdei. Cu cele rămase treci pe la mine.

Fac stânga împrejur şi ies în stradă. Vreme frumoasă, cer senin, păsările cântă, adevărată vreme pentru dragoste la iarbă verde, dar subsemnatul se pare că-i îndrăgostit de cu totul altceva. La spital pune în cursă câteva surori şi un paznic, vizitează morga. Îşi permite să desfacă uşile frigiderului şi să examineze cadavrele. Surorile stau la uşă într-o relativă poziţie de drepţi şi pariez pe ce vreţi că-n acele momente le-am întrerupt de la croşetat. Mă mulţumesc să spun că defuncţii nu prezintă nicio urmă de violenţă şi le întreb:

— Aveţi o maşină de scris?

Una catadicseşte să-mi răspundă afirmativ.

Alaiul nostru străbate câteva coridoare, intrăm în camera de gardă unde obiectul îmi este pus la dispoziţie. Scriu ordonanţa de efectuare a expertizei medico-legale, semnez şi tot cu aceeaşi viteză părăsesc spitalul; în urma

mea aud o soră nedumerită:

— Omul ăsta n-are casă, nevastă, copii de-şi pierde timpul cu fleacuri?

PESTE oraş se lasă amurgul. La orizont, soarele se sprijină pe crestele ultimilor pomi, furişându-se spre sânul nopţii. Pe strada principală trec huruind câteva excavatoare şi un greder uriaş. Către gară aleargă ultimii navetişti.

Oraşul rămâne cu cei zece mii de localnici, plus alte câteva mii dintre cei mai statornici nou veniţi.

Şapte cai trecuţi de prima tinereţe erau priponiţi la bara de fier de lângă uşa de la „Didileaua”. Deci, caii aşteaptă şi proprietarii nu-i onorează cu prezenţa, de afurisiţi ce sunt. Şi asta, probabil, din cauză că cei ce ţineau frâiele sus-amintitelor dobitoace nu cunoşteau cântecul: „o bere pentru calul meu”.

Mica lacună din cultura lor generală era compensată de un bogat sortiment de muzică, de cea mai bună calitate, aflată exclusiv în patrimoniul folcloristic local.

N-aş putea să precizez numărul exact al clientelei. Spre informarea dumneavoastră, ţin să precizez că cele două mese din colţul nord-vest al salonului erau pururi ocupate de profesori cu calificări variate, un medic ginecolog şi doi sanitari, dintre care, unul veterinar. Dumnealor formau suprastructura intelectuală a clientelei localului. În ultima seară, respectiv prezenta, numărul lor crescuse prin participarea activă a unui plutonier major, veteran de război, care avea misiunea de a ţine evidenţa bateriilor, în raport direct proporţional cu scorurile înregistrate de amintita suflare intelectuală, angrenată sufleteşte şi mai puţin materialiceşte la o interminabilă partidă de domino.

La celelalte mese – cu coatele înfipte temeinic printre sticlele cu ţuică şi halbele de bere – erau tractorişti, excavatorişti, şoferii şi localnicii care s-au angajat pe la şantiere pentru calificare la locul de muncă.

O maşină a oprit în faţa localului, învăluind caii în trâmbe de praf. Un nou contingent de constructori a dat năvală pe uşă.

— Este bere!

— Este! Vinee!

Ceasul barmanului arăta orele douăzeci. Didina, gurista oficială a localului, acompaniată de un acordeon, un ţambal şi o vioară se văita de ţi se făcea sufletul pungă: *„Floricică din grădinăăă / Să iubeşti o damă finăăă, / Să-i vorbeşti vrute-nevruteee / Şi să-i dai drumul princurteee”.*

Nu aplauda nimeni, în schimb, chiuiturile, cam rare ce-i drept, recompensau din plin talentul incontestabil cu care fusese înzestrată artista în cauză.

„Spune omule, îmi spuneee, / Spune de ţi s-a întâmplatââî, / Să iubeşti o damă finâ / Şi să mori la ea în patââî..

Asta-i culmea, dragi tovarăşi, abia au ajuns cadavrele la morgă şi, poftim, evenimentul a avut deja ecou.

Întrucât nimeni nu confirma apelul deznădăjduit al Didinei, respectiva mărea volumul, incomodându-i evident pe cei trei susţinători instrumentişti. Lipsa de interes a auditoriului era explicabilă, cu atât mai mult cu cât clienţii nu avuseră timp să se încălzească.

Între timp, s-au produs unele modificări în colţul intelectualilor. Unul dintre sanitari, în niciun caz cel veterinar – băiat finuţ de farmacie – a depus armele pe podea, evident fiind vorba de pahare.

Plutonierul major l-a radiat din evidenţă şi trecut în rezervă ca incapabil dovedit.

— Îşi revine până în zori, l-a asigurat medicul ginecolog. Mâine se jură că l-am otrăvit cu cianură de Murfatlar.

Un grăjdar de la I.C.Z. l-a ajutat să se ridice şi să se deplaseze la scaunul de lângă bar, înfăşurându-l apoi într-un cojoc.

— Dormi, puiule, dormi cu tata!

Ceea ce sanitarul în cauză o făcea fără a mai fi nevoie

de o încurajare suplimentară.

Didina l-a privit nostalgic, l-a mângâiat pe creştet şi a început să-i cânte la ureche:

„Să aduci femei în casăăă
Să n-ai ce le da la masăăă..."

Groaznic blestem, recunosc!

Fac semn barmanului, un băiat de ispravă, recent eliberat din penitenciar pentru un fleac de huliganism şi o tentativă de viol.

Tipu-i cam la treizeci de ani, brunet – ceea ce mă face să cred că este localnic – îmbrăcat într-o uniformă *teapelistă,* de culoare neagră cu reverele din mătase vişinie. O dungă de mustaţa, un nas drept, buze vinete, părul îmbibat cu briantină; se mai adaugă şi nişte smocuri de păr plasate pe fiecare articulaţie a degetelor. Îl cheamă Tache Popescu. Aşa scrie pe o plăcută din plastic prinsă pe piept. Este barman şef! Mă rog, nu *fiştecine.*

— Băiete, ai tinere de minte?

— Aşa şi aşa.

— E-n regulă! Aseară ai fost de slujbă. Adu-ţi aminte dacă i-ai văzut pe frumoşii aceştia.

Îi dau fotografiile; băiatul le examinează, scobindu-se sârguincios cu un deget în ureche. Mârâie ceva, în semn de „da, dom'le", apoi se uită cu plăcere sadică la recolta din vârful degetului.

— La ce masă au stat?

— La masa dumneavoastră. Pe scaunul dumneavoastră a stat vampa.

Îmi dau seama că mă minte de dragul de a mă flata. Aşa se fac relaţiile...

— Vreţi să o agăţaţi aşa... oficial... sau...

Tipul are tupeu. Poftim, a constatat că am mutră de fante. Unde eşti nevastă să-l auzi tu cea care-mi spuneai că dacă nu te întâlneam rămâneam neînsurat.

— Neoficial!

— Grozavă bucăţică! Am o cameră splendidă, dacă aveţi nevoie, eu sunt băiat fin...

— Finul cui? Vezi, că am stofă de naş! Spune-mi cât poţi de repede cine i-a servit la masă!

— Tovarăşa Stoica. Şi asta este o...

Interesant, nu vede în jurul lui decât persoane dispuse pentru şedinţe sentimentale. Mă tem că-l voi mai întâlni...

— Spune-i să treacă puţin pe aici.

Drăguţul de el îmi face cu ochiul, îmi toarnă în pahar apă minerală şi se retrage, lăsându-mă la o parolă cu ospătăriţa, care se fâţâie pe lângă mine de parcă peste o oră aveam să-i cer mâna.

— Deci, vă amintiţi de ei?

— Vai, dar am un ochi...

Şi eu credeam că are doi. O întreb aşa într-o doară:

— Ea unde a stat?

Îmi arată scaunul din faţa mea. Nu v-am spus eu că barmanul ăsta este poamă?

— Aşa, din greşeală, n-ai auzit ce discutau?

— Nu! Pentru că eu sunt binecrescută. Ş-apoi, de la mofturoasa aceea nu aveam ce să aflu. M-a întors de două ori cu friptura, iar vinul nu l-a băut până nu l-a mirosit.

— Aveau bani mulţi la ei?

— Bărbatul a scos o sută şi a plătit. Deşi nu m-am uitat insistent la portmoneu, am mai zărit doar hârtie tipărită şi un buletin. Chiar mă gândeam ce se vor face fără bani? Cred că au vândut ceasul...

„Nu, treaba asta nu s-a mai întâmplat”. Apoi mi-a spus tot felul de treburi femeieşti, pe care le omit că n-au niciun farmec şi mă opresc numai asupra dialogurilor, unde întrezăresc vreo speranţă în afacerea în care ne-am lansat.

— Domn serios, cam la patruzeci de ani. Avea cârlig, se vedea cât de colo că o achiziţionase de curând. De altfel, foarte atent. Închipuiţi-vă că i-a dat un ceas de aur. Am văzut cu ochii mei când încerca să-l probeze. El îi tot spunea: „nu ţi-am zis că-i fraier, l-ai vrut, iată-l”.

— Şi ea?

— Strâmba din nas: „mare lucru, puteam să-l iau şi singură”. Iar el: „mersi, pentru că te cunoştea, dar eu care l-am văzut doar de trei ori...”. Altceva nu ştiu, că-s binecrescută şi nu trag cu urechea. Îl cunoaşteţi pe tovarăşul plutonier Neacşu? Lucrează la circulaţie, vai ce băiat...

— Pe la ce oră au venit?

— Nu-mi amintesc precis, dar ştiu că au plecat pe la unsprezece noaptea.

Probabil că nu îşi aminteşte *precis* pentru că-i binecrescută, dar ştie când au plecat pentru că are un simţ în plus.

— Şi-au spus numele, sau n-aţi fost atentă?

— O nu, dar să ştiţi că pe el îl cheamă Dan, iar pe ea, Monica.

Exact cum am bănuit.

— Sunteţi sigură?

— Vai, dar nu mă cunoaşteţi! Să-l întrebaţi pe tovarăşul plutonier Neacşu de la circulaţie că suntem vecini. El vă poate confirma despre conduita mea cetăţenească.

— Au mai discutat cu cineva aici în local?

— Şi da, şi nu! Rămâne să apreciaţi dumneavoastră, deşi – personal – nu-i dau prea mare importanţă: a venit o ţigancă din Ţăndărei şi i-a ghicit în cărţi.

— Cam la o jumătate de oră după ce a plecat acceleratul de navetă?

— Da! Mi se pare că v-am văzut şi pe dumneavoastră.

— Într-adevăr, am trecut şi eu pe aici: am băut un pahar de şampanie cu tractoriştii. Ţiganca era cea cu doişpe-treişpe copii?

— Da, da! Tipul le-a cumpărat un pachet de biscuiţi. Au luat fiecare câte unul, dar nu le-a ajuns la toţi! – râde amuzată. Apoi ţiganca le-a ghicit ceva ce nu le-a convenit...

— Treceţi mâine dimineaţă pe la miliţie să daţi o declaraţie. În câteva minute terminăm!

— Complimente tovarăşului Neacşu.

— Mă voi strădui!

Barmanul prinde figura şi vine într-un suflet să-şi ia la revedere de la mine.

— Ce părere aveţi?

— E tare cald.

— Lăsaţi asta, cum rămâne cu femeia, nu vă uitaţi aşa la mine, la treburi d-astea mă pricep.

Mi-am dat seama de la început şi-i retez elanul:

— Băiete, femeii îi face curte Sfântul Petre. Şi-a dat obştescul sfârşit în casa de vizavi, acum e în lumea celor drepţi. La revedere!

Îl las să-mi admire spatele şi ies în stradă. Cald, cerul este acoperit de o puzderie de stele; nu face să-ţi pierzi seara cu o pereche de cadavre. Trec pe la madam Moraru. Se plânge că din cauza mea a închis şi la aprozarul central, iar la piaţă nu a mai găsit nimic; se mai jefuieşte că nu-i mai închiriază nimeni camera:

— Nu puteau să moară la altcineva?!?

— Să vorbim despre morţi numai de bine.

— Ştiu că dumneavoastră vă convine.

O clipă şi ar fi gata să afirme că-s vinovatul principal pentru nenorocirea ce s-a abătut peste casa ei. Ce-ar fi dacă aş începe să-i reproşez că dacă nu era, la mijloc, locuinţa ei, nu s-ar fi comis crima?

— Am uitat să vă întreb dacă l-aţi auzit spunându-şi numele sau prenumele.

— El îi zicea mereu „Monica, păpuşă scumpă, tu faci tu dregi, tu eşti etc.”. Ea nu i-a pronunţat niciodată numele. Dar, odată ce mi-a dat buletinul, mi se pare că n-are rost să mai despicaţi firul în patru.

Cine ştie? Îi spun un tovărăşesc „vă mulţumesc” şi o părăsesc.

Mă întorc pe aceeaşi stradă şi intru în holul hotelului. Explic slujbaşului cu lampasuri la pantaloni cine sunt.

— Vă cunosc, cine n-a auzit de dumneavoastră.

De unde naiba a auzit? A, da! Într-un astfel de orăşel, în câteva ore te cunosc şi sugarii. Totuşi, o clipă mă

gândesc să-l fac atent că mă confundă cu Sherlock Holmes, dar n-am timp.

— Vorbiţi cu centrala să-mi dea legătura cu miliţia.

Răspunde ofiţerul de serviciu: Diaconu nu a venit încă. Pun receptorul în furcă, stau pe un scaun, aprind o ţigară şi discut cu hotelierul despre altoiul viţei de vie. Subiectul îi este cunoscut numai în parte; despre viţa de vie are noţiuni vagi, în schimb, despre vinuri afirmă că-mi poate povesti toată noaptea. Îl asigur că nu va avea prilejul. Mă plictisesc repede şi, din curiozitate, măsor distanţa dintre hotel şi miliţie.

Deschid biroul şi din fişet scot mărunţişurile pe care le-am găsit în camera crimei. Ceasul pe care Monica l-a primit de la Traian, sau Dan, arată orele şaptesprezece. Douăzeci şi patru de ore de când au intrat în casa din care au ieşit cu picioarele înainte. *„Fiului nostru Viorel Constantin, jurist, 14 iulie1950*". Încerc să fac o legătură între discuţia surprinsă de ospătăriţă şi ceasul pe care-l tot învârtesc. Ajung la o mulţime de concluzii, însă, din respect, nu vi le destăinuiesc.

Alături, se găseşte o grămadă eterogenă cu obiectele celor doi: un briceag, câteva chei, buletinul cu numele lui Traian Ducan, un portmoneu, două batiste, un medalion, un creion italian cu pastă, câteva monede de un leu, un ruj, o oglindă şi un pachet de ţigări Kent, o brichetă chinezească şi două scobitori.

Aşez ceasul pe birou şi mă apuc să mai scotocesc prin hainele pe care le-am găsit lângă somieră. Truda se dovedeşte a nu fi chiar zadarnică: în buzunarul de ceas de la pantaloni găsesc o chitanţă eliberată de magazia de bagaje a gării din Constanţa. Este datată recent. Altceva nimic.

Nu s-ar părea că cei doi „străluceau" de bogăţie. Ospătăriţa mi-a spus că avuse la el doar o bancnotă de o sută. Pentru câteva monede nu riscă nimeni să comită un omor. Totuşi, ciudat că fantele a venit în S fără parale. Practic, dacă nu erau făcuţi mai, nu aveau bani nici pentru

biletele de tren.

Informaţia despre marea familie din Ţăndărei nu prea m-a pus pe gânduri. Din cercetarea locului faptei mi-am dat seama că la mijloc este o mână de specialist, nicidecum debandadă ţigănească. Dar dacă au văzut ei ceva? Poate că cei doi, după ce au ieşit, au făcut *cunoştinţă* cu vreun *cavaler* navetist care le-a pus gând rău. Printre oamenii de la şantiere mişună destui indivizi care pleacă din marile oraşe pentru a li se pierde urma.

Aşez hainele la loc şi dau telefon la spital. Îmi răspunde portarul.

— Mâine, când vine autopsierul, să-i spuneţi să-mi telefoneze. Vreau să-i comunic ceva confidenţial.

— Am înţeles!

— A venit un ofiţer după ce am plecat eu?

— Da, a sosit tovarăşul locotenent Dodea şi a amprentat cadavrele.

— Bine. A plecat de mult?

— De două ore.

Aşez receptorul în furcă. Deschid uşa şi merg la ofiţerul de serviciu: îmi vorbeşte ceva despre „o mână criminală”, de „locul faptei” şi de alte treburi cu care sunteţi atât de obişnuiţi şi pe care le cunoaşteţi din atâtea surse de informare.

ÎNCĂ o noapte înăbuşitoare. Am ajuns, în sfârşit, în mijlocul familiei iubite, unde suport cu stoicism critica aspră a soţiei, – vorbeşte ceva despre tinereţea ei, despre educaţia viitorilor moştenitori şi face unele analogii între burlăcia mea şi actuala-mi comportare. Încerc să o împac, dar refuz categoric să-mi fac autocritica şi să-mi iau vreun angajament. Scriitorii, care, din greşeală, sau intenţionat, s-au grăbit a îmbrăţişa literatura poliţistă, păcătuiesc teribil când fac din nevestele oamenilor legii cele mai înţelegătoare fiinţe de sub soare. Vă asigur că dacă mai are cineva curajul să moară în această săptămână, este cazul

să depun la C.E.C. bănuţii pentru divorţ.

Scumpa şi draga mea soţie îmi promite solemn că este ultima dată când îmi mai încălzeşte mâncarea la ore târzii. Încerc să o mobilizez cu un banc; nu reuşesc. Deci, nu ne topim de râs, poanta alunecă printre noi ca o prună fleşcăită. Mă aşez la masă şi în timp ce atac ciorba, sună telefonul. Printre dumicaţi stau la taclale cu proaspătul meu amic şi colaborator, locotenentul Vasile Dodea.

— Amigo, află că buletinul nu este al mortului? – îmi întărâtă el curiozitatea.

— Dar al cui?

— Al lui Traian Ducan, fireşte! Fotografia originală a fost dezlipită şi înlocuită cu cea a mortului.

— Atunci ţin să te informez că se numeşte Dan.

— Dan? Deci, Dan...

— Exact! Sau, cel puţin, aşa bănuiesc!

— De unde...

— Am fost azi la morgă şi l-am întrebat.

— Lasă-te de glume! Ce facem în situaţia aceasta?

— Eu îl aştept pe Diaconu să-mi confirme ce mi-ai spus în legătură cu buletinul, iar tu trimiţi amprentele morţilor la Bucureşti. Poate a avut vreunul din ei cazier şi ni se uşurează sarcina.

Aşez receptorul şi mă scol de la masă. Informaţia colegului a făcut să-mi piară pofta de mâncare. Pe furiş, îmi bag vată în urechi să nu mai aud rechizitoriul soţiei. Se pare că ospătăriţa, deşi *binecrescută*, are ureche muzicală. Îmi scot blocnotesul, încercuiesc numele lui Ducan Traian şi adaug Dan, succedat de un impecabil semn de întrebare.

Îmbrac pijamaua şi răsfoiesc o revistă lipsită de fotografii. După buzele soţiei înţeleg că a terminat emisiunea de seară şi binevoiesc să-mi aerisesc urechile, aruncând vata în scrumieră.

Nu-mi este dat să răsfoiesc mai mult de patru pagini şi-n cameră dă buzna sergentul major Diaconu. Are o faţă de parcă ar fi primit o duzină de palme. Răsuflă greu şi se uită la mine de parcă ar vrea să spună: „şefule, să ştii că te

înghit!”

Îl iau cu binişorul după ce refuză să stea pe scaun.

— Ei, cum a fost?

— Treaba-i foarte încurcată: Traian Ducan trăieşte şi abia am scăpat neultragiat.

— Ştiu!

— Dacă ştiaţi că trăieşte de ce m-aţi trimis? Ar trebui să aveţi în vedere că mă aşteaptă acasă o nevastă, împreună cu mama ei şi trei copii minori.

— Aşa s-a învăţat dumnealui! Şi pe acasă trece doar când îi este foame şi mai pune şi lumea pe drumuri.

Caut vata să mi-o bag în urechi dar soţia tace de parcă aş fi scos-o brusc din priză.

Sergentul major începe să depene peripeţiile prin care a trecut în timpul zilei.

— Mai întâi am avut o pană de cauciuc, după aceea una de benzină. Dacă ar fi fost motocicleta mea, o zdrobeam cu ciocanul, îi puneam imediat foc, iar rămăşiţele le zvârleam în cele patru vânturi.

— Acestea-s apucături de sadic.

— Sadic-nesadic, cu rabla asta nu mai plec!

Urmează partea a doua a discuţiei, încărcată de proză.

Dar să-l urmărim pe sergentul major Diaconu care s-a lansat într-o urmărire – se va vedea – dificilă şi riscantă.

Conform indicaţiilor ce le-am dat după terminarea cercetării locului faptei, merge la adresa indicată în buletin. Urcă scările şi sună la o cameră de la etajul unu. Îi iese în întâmpinare o femeie de vreo patruzeci şi cinci de ani, apreciaţi cu destulă obiectivitate, având capul acoperit de bigudiuri. Îşi strânge sfioasă capotul şi-i aruncă sergentului major o pereche de priviri amplificate de lentilele ochelarilor.

— Bună ziua! – începe omul legii.

— Cu cine aveţi treabă?

— Cu soţia tovarăşului Ducan Traian.

— În persoană! – şi mai face un pas dincolo de uşă pentru a-l convinge pe Diaconu că nu a greşit.

Sergentul major, care încă de drum îşi făcuse planul de bătaie şi repetase în gând, de zeci de ori, teribila frază, nu este sigur dacă-i cazul să înceapă cu ea.

— Vedeţi dumneavoastră, tovarăşul Ducan a avut o mare încurcătură...

— Încurcături a avut toată viaţa.

— Dar ca aceasta niciodată. Pe cuvântul meu!

— Nu înţeleg!

— Nu-i greu de înţeles, dar e greu de suportat.

Femeia începe să pălească, subofiţerul se codeşte şi abia rosteşte gâtuit de emoţie scoţându-şi chipiul de pe cap.

— Soţul dumneavoastră, Traian Ducan, a încetat din viaţă. Primiţi, vă rog, condoleanţele mele!

Primeşte o uşă în nas. În apartament răsună strigăte ce ar fi putut – cu siguranţă – să acopere urletul mării pe timp de furtună.

— Traiane, iar te-au omorât! – e glasul femeii.

— Când? – întrebă un bărbat.

— Nu ştiu precis, dar aşa mi-a spus un miliţian, şi-a dat cuvântul de onoare. Este la uşă.

Prin apartament se aud nişte paşi care amintesc de zgomotul buldozerelor. Yala pocneşte şi-n cadru apare o huidumă şi de la o înălţime de, aproximativ, doi metri, se uită deosebit de crunt în creştetul subofiţerului.

— Bună ziua! – începe Diaconu. Sunt sergentul major...

— Dumneata ai vorbit cu soţia?

— Eu! – răspunse cuviincios Diaconu.

— Şi ce doriţi?

— Să vă anunţ că Traian Ducan a murit!

— Cerule, de ce nu sfărâmi planeta asta nenorocită. De cincizeci de ani am văzut lumina soarelui tău, dar nimeni n-a vrut să creadă că trăiesc. Apoi se adresează subofiţerului: tovarăşe, nu terminaţi odată cu şaga? M-am luptat cu birocraţii ca să le dovedesc că m-am născut, am trăit şi trăiesc. Nimeni n-a vrut să mă creadă. Am mers până sus, am bătut pe la uşi, am făcut demersuri, am mers

prin tribunale şi m-am jelit: „oameni buni, trăiesc, uitaţi-vă la mine şi credeţi-mă că eu m-am născut”. Nimeni n-a vrut să mă înţeleagă. Numai ce deschideau scriptele şi-mi spuneau: „Tovarăşe, trebuie să fi conştient de faptul că dumneata nu exişti!” S-a găsit un judecător cumsecade care mi-a spus: „Tovarăşe, vă declar locuitor al planetei noastre, fiţi binevenit în mijlocul nostru”. Şi acum? Poftim: veniţi dumneavoastră să-mi comunicaţi că am murit. Ştiţi ce ar trebui să fac?

— Nu bănuiesc!

— Să vă întorc cu faţa spre scări şi să vă critic...

— O, nu vă deranjaţi, dar vedeţi, buletinul dumneavoastră a fost găsit în buzunarul unui mort. Probabil vi l-a furat. Morţii sunt în stare de orice, dar nu vă necăjiţi, şeful meu va lua măsuri drastice...

Drept răspuns, Traian Ducan suflă puternic şi nasul subofiţerului fu năpădit de un miros ce amintea că interlocutorul mâncase ostropel.

— Respir, deci exist!

Scurt şi la obiect. Demonstraţia este dintre cele mai convingătoare. Diaconu ar fi voit să-l mai întrebe despre împrejurările în care i-a fost furat buletinul, dar preafericitul Traian Ducan trânti uşa şi îşi transportă trupul în apartament.

După o asemenea scenă, orice om binecrescut îşi caută de drum, fapt consumat cu atâta conştiinciozitate de sergentul major Diaconu „încât – dacă nu mai interveneau încă două-trei pene de motor – ar fi ajuns, cu siguranţă, într-un timp record la judeţ.

Afacerea mă pune serios pe gânduri şi încep să-mi fac o părere, nu tocmai bună, despre mortul meu, căci acum îmi dau seama, mai mult ca oricând, că voi avea multă bătaie de cap. Nici măcar nu ştiu cine sunt victimele şi mai am pretenţia să-i descopăr pe criminali.

Reuşesc să-l împac pe subordonatul meu, desfundând o sticlă de turţ, dar după primul pahar refuză să mai repete binecunoscuta lui golire.

— Dacă mai beau, nevastă-mea va crede că vin de la crâşmă. Asta mi-ar mai trebui!

Păţitul crede păţitului. Deci, nu mai insist. Îl conduc până la ieşire şi mă gândesc dacă n-ar fi bine să-mi aşez o pungă cu gheaţă la cap.

Telefonez la ofiţerul de serviciu. Şeful tot nu s-a întors. A comunicat prin staţie că a terminat cu comisia rogatorie, dar a intervenit alt eveniment: la marginea unei comune s-a găsit un cadavru aruncat pe mal de apele Dunării. În zona judeţului sunt numai bălţi. Toate cadavrele pe care le cară Dunărea din centrul Europei sunt deversate în jepşile şi stufărişurile bălţilor. Cazul meu este un dulce exerciţiu pe lângă un cadavru adus de ape, cine ştie tocmai de unde, om mort, cine ştie de când. Atunci ţine-te de identificarea victimei – în general, de nerecunoscut la înfăţişare –, stabileşte cauza morţii, apoi, în fine, prinde criminalii.

Nevasta, după protestul subofiţerului în legătură cu băutura, a devenit mai înţelegătoare şi încearcă să fie tandră:

— Marinică, nu vrei o cafea? Nu! Vrei să dormi? Ei, lasă, nu fi supărat! Toarnă-ţi un pahar!

Întorsătura mă uluieşte şi dacă mi-ar fi spus: „Marinică, fii drăguţ şi aruncă televizorul în stradă”, l-aş fi executat cu aceeaşi plăcere cu care golesc lichidul în pahare. Asemenea clipe de armonie trebuie trăite din plin.

CAMERA în care dorm ţine loc de: dormitor, sufragerie, birou, cameră de oaspeţi, iar în unele împrejurări chiar de bucătărie. Deasupra studioului, pe perete, am afişat într-o ramă, un pomelnic pseudojuridic, unde sunt cuprinse toate motivele de divorţ ce n-ar avea prea mare tangenţă cu Codul familiei. Articolul trei sună cam aşa: „*Deşteptarea soţului de către consoartă, între orele două şi şase, dă dreptul victimei de a invoca în faţa instanţei un motiv legal ce prezintă o deosebită greutate pentru câştigarea independenţei*”. Deşi jumătăţile de sex feminin declară,

deseori, textual: „dacă aş mai fi liberă, nu m-aş mai căsători toată viaţa”, – când încercaţi să le spuneţi „sunteţi liberă, doamnă”, vă convingeţi că doar au exagerat şi regretă profund cele declarate.

Ei, bine, jumătatea mea are curajul, cam pe la orele şase fără un minut, să mă smulgă, pur şi simplu, din aşternut. Cu ochii închişi, ridic degetul spre perete şi pronunţ: „articolul trei”. Dar, ţi-ai găsit! Mă târăşte pe covor şi-mi vâră în palmă receptorul telefonului. Îmi dau seama că articolul trei devine inoperant, iar trezirea mea are, un motiv ce trebuie luat în seamă. Caut să nu deschid ochii, sperând ca după convorbire să pot dormi.

— Alo?

— Sunteţi locotenentul Rujan?

— Aţi ghicit!

— Anchetaţi cazul lui Viorel Constantin?

— Viorel Constantin?

— Acela care a murit ieri împreună cu... Monica Dud într-o casă din S.

Ei bine, mi-a trecut somnul.

— V-am întrebat cine sunteţi? Spuneţi-mi căci doresc, din toată inima, să vă trimit o scrisoare de mulţumire.

— Sunt un om ce vrea să vă ajute. Cât despre nume, nu cred să aibă prea mare importanţă.

— Vă ascult! A, staţi să-mi iau stiloul şi blocnotesul. Trebuie să lucrăm organizat, nu?

Trântesc urgent un bobârnac în furcă, iar în ureche începe să-mi ţiuie tonul. Formez numărul centralei de unde mi se răspunde că persoana a avut fericita ocazie să mă vadă ieri dimineaţă cum... *prindeam criminali.*

V-am spus eu că aşa se întâmplă într-un orăşel doar cu câteva mii de suflete. Totuşi, acest fapt îmi prinde bine pentru manevra ce vreau să o încerc.

— Un oarecare, a cărui identitate îmi este absolut necunoscută, doreşte să convorbească prin intermediul instituţiei dumneavoastră.

— Păi, aţi întrerupt legătura...

— Nu-i bai, distinsă tovarăşă! Cu siguranţă va reveni. V-aş ruga să urmăriţi convorbirea telefonului meu, iar în momentul în care terminăm, reluăm legătura cu oficiul de la care s-a telefonat.

— Dar, ştiţi, secretul...

— Este vorba de telefonul meu. Eu vă cer să-l ascultaţi. Deci, interdicţia cade. Apoi, este vorba de o crimă, mai precis despre cea pe care aţi aflat-o ieri. N-ar fi exclus să fiţi prima persoană care are onoarea să asiste la o şuetă cu criminalul. Aşa că...

Recepţionez scuzele centralistei ce declară unei colege că dintr-o regretabilă greşeală s-a întrerupt legătura. Probabil aude şi cel ce vrea să-mi vorbească.

Aşadar, legătura a fost refăcută şi mă aflu din nou în legătură cu necunoscutul, căruia îi exprim nerăbdarea de a primi sprijinul său cetăţenesc pentru îndrumarea cât mai urgentă a anchetei.

— Tovarăşe, vorbiţi cât doriţi, sunt numai urechi.

— Deci cunoaşteţi problema?

— Fără îndoială!

— După câte ştiu nu prea sunteţi în temă cu numele morţilor.

— Exact!

Cred că după ultimul dialog veţi spune: „mare şmecher şi ofiţerul ăsta, ne duce pe noi, cititori încercaţi, cu zăhărelul şi ne tămâie cu convorbiri aiurea.” Ba, mai şi spune necunoscutului că nu cunoaşte cine-s morţii. Just, tovarăşi, dar dacă asta-i situaţia, ce să fac? Prea bine ştiţi că omul legii n-are voie să mintă, iar eu v-o spun cu toată seriozitatea: am primit încă din fragedă pruncie o educaţie deosebită. Ca să fiu sincer şi eu sunt surprins de întorsătura ce o ia tot cazul. Este drept, vreau să-l rezolv cât măi repede, dar nici chiar aşa să-mi vină criminalul pe tavă.

— Vă fac un serviciu şi să vă ajut să descoperiţi imediat adevărul.

— Sunteţi drăguţ, aşa stă bine unui om al muncii care

doreşte, dezinteresat, să ajute organele...

Nu pare prea flatat.

— Mortul se numeşte Viorel Constantin şi era jurisconsult la o întreprindere din Lehliu.

— Recepţionat! Cine-i femeia?

— Cred că-i suficient cât v-am spus.

— Vai, dacă aţi şti ce hămesit sunt după date ce mă pot descotorosi de cadavre.

— Faceţi cinste? – tipul râde.

— Da! – promit solemn.

— Mă rog! Notaţi-vă: Monica Dud, aleea Babelor nr 132, sector 5, Bucureşti.

— Să vă întreb şi cine-i criminalul? O, nu vreau să vă deranjez prea mult, de aici intervine măiestria mea de om al legii. Mulţumesc frumos!

— Somn uşor!

— Aceleaşi urări la adresa dumneavoastră.

Pac, pac. Deci convorbirea-i terminată. Stau cu receptorul lipit de ureche şi aştept. Operatoarea se conformă şi aproape mă asurzeşte.

— Aveţi legătura cu colega mea din Bucureşti.

Deci, de la Bucureşti a vorbit binevoitorul necunoscut.

— Alo?

— Alo, da tovarăşă dragă, sunt de la miliţie! Nu îmi răspundeţi decât prin *nu* sau *da.* Deci, să începem: a plecat cetăţeanul care a vorbit cu mine?

— Şi nu şi da.

Aha, deci acum se îndreaptă spre uşă.

— Strigaţi după el că nu v-a plătit toţi banii, sau invocaţi alt motiv. În timp ce vă ciorovăiţi, priviţi-l bine. Am nevoie de semnalmentele lui pentru o eventuală identificare, când va fi nevoie să dea ochii cu subsemnatul.

Mai mult intuiesc un dialog în care glasul operatoarei abia se aude. După un timp, femeia îşi cere scuze şi urmează o scurtă pauză.

— Cetăţeanul a plecat!

— Vă rog să aveţi amabilitatea să-l descrieţi!

— Are înălţimea de un metru şaptezeci şi cinci. Toleranţa este de doi-trei centimetri, căci m-am ghidat după înălţimea mesei la care stau.

— Mai departe...

— Brunet, părul încărunţit. Pare a avea patruzeci şi cinci, cincizeci de ani.

— Cum era îmbrăcat?

— Un costum bej, cămaşă albă, cravată şi pantofi bej.

— Are vreun semn particular?

— Ciupituri de vărsat pe ambii obraji.

O sumedenie de semnalmente. Mi-l imaginez, îi mulţumesc şi-i spun să treacă restul convorbirii în contul meu. Chem apoi oficiul din S şi reiau cursa de urmărire prin intermediul telefonului.

— Rog legătura cu oficiul Lehliu, în doi timpi şi trei mişcări, chiar dacă mă va costa jumătate din bijuterii. Auzind ultimul cuvânt, operatoarea plescăi pofticioasă din limbă şi spune ca pentru sine, dar destul de tare ca să o aud: „Mânca-l-ar mama”. S-o creadă ea, că eu n-am decât o verighetă.

Între timp, nevasta a mai tras un pui de somn. Acum aşteaptă să încălzesc plapuma, dar îi fac semn spre stomac, să priceapă că n-ar fi rău să pregătească o gustare, deoarece – pentru mine – a început deja o nouă zi de lucru.

De la Lehliu îmi răspunde o femeie niţel cam ursuză.

— Cu cine vreţi să vorbiţi?

— Cu dumneavoastră!

— Sunt măritată şi am copii.

— Să vă trăiască. Vreau să vă rog să mă serviţi cu o mână de informaţii.

— Aşa, de dimineaţă, pe nemâncate?

— Acum mi s-a făcut poftă pentru o astfel de gustare.

— Şi, mă rog, cine sunteţi dumneavoastră?

Raportez pe nerăsuflate cine sunt, ce grad am şi în ce loc de pe globul pământesc sunt plasat. N-o impresionez nici cât negru sub unghie.

— Sunt obişnuită cu baliverne d-astea.

— Vorbesc serios. Regret profund că nu am posibilitatea să vă arăt legitimaţia.

Pentru a salva situaţia şi să evit închiderea telefonului, o rog să-se intereseze la operatoarea din S care mă cunoaşte destul de bine. Ceea ce şi face, fără alt îndemn; apoi mi se adresează, mai „înviorată”.

— Spuneţi ce vă interesează?

— Aş dori să ştiu câţi jurisconsulţi aveţi în Lehliu şi cum se numesc.

Toată convorbirea a fost subliniată de nişte căscături *made în Lehliu* de-mi venea să calc receptorul în picioare. Bineînţeles, dacă n-aş mai fi avut nevoie de el.

— Trei! răspunde operatoarea. Unul se numeşte Dinu Vasile şi lucrează în Feteşti, altul Popescu Anastasie, tot în Feteşti lucrează şi mai e Viorel Constantin.

— Viorel Constantin lucrează în Lehliu?

— Da. Sunteţi mulţumit?

— Aproape! l-ai văzut în ultimul timp?

— Pe Dinu şi pe Popescu, da. Pe Viorel Constantin nu l-am zărit de câteva zile.

Îi mulţumesc şi încep să alerg prin cameră înşfăcând din viteză straiele proprii. Peste un sfert de oră sunt la domiciliul sergentului major Diaconu, care mă întâmpină ca un somnambul cu pijamaua boțită.

— Băiete, eu sunt şeful tău! Dacă deschizi ochii, cu siguranţă, mă vei recunoaşte.

— Să trăiţi! La ordinul dumneavoastră!

Mă invită în sufragerie; îşi trece degetele prin părul zbârlit, fără pic de entuziasm.

— Încalecă-ţi rabla şi grăbeşte-te la Lehliu! – îi vâr în palmă nota cu numele jurisconsultului. Mortul nostru se pare că-i individul acesta.

— De la el, la care mă mai duc?

— Să sperăm, la nimeni. Am să mă rog pentru tine şi pentru reuşita noastră.

În timp ce-şi trage pantalonii, pentru a-l convinge că

vizita matinală la Lehliu nu este zadarnică, îi povestesc despre convorbirea cu necunoscutul din Bucureşti.

— Oricine se poate distra dând câte un telefon idiot. Am mai auzit asemenea farse. Odată i-am telefonat unui coleg de la economic şi m-am prezentat ca un binevoitor anonim, foarte dispus să-l ajute să promoveze urgent.

— Nu înţeleg!

— Nici el nu a înţeles, altfel nu lua plasă. Locuiam în Capitală şi aveam o cameră cu chirie la nişte bătrâni. De la depozitul de lemne mi s-au repartizat nişte buturugi afurisite. Am încercat în fel şi chip să le sparg. Credeam că numai dinamita le vine de hac, dar mi-am amintit de acel coleg niţeluş cam înfumurat. „Tovarăşe dragă, i-am spus la telefon, mergeţi în strada ies la numărul igrec. Acolo stau doi bătrâni care au câteva kilograme de aur ascunse în trunchiul unui păr. L-au tăiat şi stivuit în curte”. A zbughit-o urgent, fără să mai anunţe pe nimeni: nu voia să mai aibă şi alţi părtaşi la împărţit gloria.

A intrat direct în curte, nici măcar nu i-a băgat în seamă pe bătrâni. A făcut rost de doi martori şi a început să spargă lemnele, adică nenorocitele acelea de buturugi. Când am venit seara acasă l-am găsit zdrobit de oboseală, călare pe o grămadă de aşchii.

— Bineînţeles, poate fi şi o farsă, dar pe ceasul găsit la locul crimei era gravat numele lui Viorel Constantin, profesia şi data de 14 iulie 1950. Este o chestie ce te pune pe gânduri.

SONERIA funcţionează. Şeful a ieşit în hol cu aparatul de ras în mână şi prosopul agăţat pe încheietura cotului. Mi-a făcut semn să intru şi l-am urmat până în sufragerie.

— Dă-i bătaie, puiule! Până mă rad povesteşte cum a fost. Nu omite nimic...

— Ca la anchetă!?!

— Cum vrei, dar eu nu sunt de aceeaşi părere.

Şeful este un zdrahon de un metru nouăzeci înălţime,

atletic şi cu o mustaţă ce o mângâie mai tot timpul.

— Bravo! – îmi spune. Până acum a fost perfect. Bine că nu ţi-au răpit curioşii cadavrele.

— Într-adevăr, mare noroc, aşa sunt eu băftos.

— Te pomeneşti că vrei să prinzi şi criminalii?!?

— Aş îndrăzni.

— Vezi ibricul acela din bucătărie: aruncă două ceşti de apă-n el că s-ar putea să avem nevoie de câte o cafea. Dacă nu te superi, n-aş vrea să te plângi mâine-poimâine că te-am pus la treabă.

Peste câteva clipe apare îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă. Şi-a udat părul care s-a strâns inele.

Turnăm cafelele în ceşti şi tragem cu nădejde din ţigări. Mă rog, detectivi fără ţigări ori pipă şi s-a dus tot şarmul.

— Puiule, vorbim – glumim, dar cazul este cu adevărat afurisit. Care-i prima mutare pe care vrei să o faci?

— Plec la Bucureşti să-l vizitez pe cetăţeanul care a telefonat. Personal nu înţeleg...

— ...Ce l-a apucat să telefoneze? Puiule, infractorii îşi au şi ei reacţiile lor bizare. Poate fi un motiv destul de serios, am întâlnit, mai demult, un caz asemănător, dar nu vreau să generalizez. Să-l tratăm pe acesta de parcă n-ar fi existat niciun precedent. Dacă-l găseşti şi ţi se pare suspect, îl reţii şi-l aduci pentru cercetări. Atenţie la Codul penal. Tot ce faci să se încadreze în limitele legii! Clar?

Ridică telefonul şi-l sună pe ofiţerul de serviciu: să pregătească urgent – mecanicul – o maşină. Cu rezervorul plin, ochi, se înţelege! Va fi cale lungă; dacă „tuşeşte” motorul pe drum, va fi jale.

— În ceea ce priveşte identitatea cadavrelor, cred că este bine – dacă cele spuse de necunoscut nu se confirmă – să le trimitem amprentele la cazierul central. Dacă au avut antecedente, lucrurile se lămuresc. Putem măcar să prindem o pistă solidă: vedem ce antecedente au avut, anturajul şi alte posibile fleacuri din care să iasă o rază de lumină. Totuşi, eu îmi pun nădejdea în cazier. Mortul avea

asupra lui un buletin de identitate furat şi falsificat. O asemenea ispravă nu face orice ageamiu.

Din stradă claxonează o maşină. Coborâm şi îi fac şoferului semn să mă lase pe mine la volan.

— Vă duc eu până la inspectorat!

Demarăm şi, peste câteva minute, rămân singur în maşină. Şeful, mai zăboveşte puţin lângă portieră:

— Să nu uiţi speţa cu pietonul insolent: întrevăd că nu va fi prea simplu, aşa că orientează-te!

Ne salutăm şi ne despărţim destul de rapid: şeful şi şoferul urcă scările inspectoratului, eu alerg spre Bucureşti. După trei bariere, lângă care am stat vreo două ore, intru în Capitală. Pe la ora zece ajung la adresa pe care mi-o dăduse, necunoscutul. Vila de la numărul 132 nu va mai sta sub soare decât, cel mult, două-trei luni. Plasată în cartierul Berceni, curând va fi demolată pentru a se construi acolo blocuri. Are două etaje şi, dintr-o privire, apreciez că numărul camerelor este de paisprezece sau şaisprezece, ceea ce mă cam derutează. Aceasta înseamnă că voi face vânătăi la degete bătând pe la uşi. Apăs pe un buton şi aştept. Nu are nimeni curajul să-mi răspundă. Încerc să forţez uşa la intrare. Nimic. Apoi, continui să maltratez soneria.

Sunt sigur că dumneavoastră, în locul meu, aţi fi escaladat vila, – fie direct agăţându-vă de ziduri, sau – obicei foarte răspândit la detectivii din alte părţi – urcându-vă în copacii din jur, ca apoi să ajungeţi pe acoperiş, or, eventual, pe vreun balcon. Treceaţi la etapa a doua, aceea a scotocirii amănunţite a camerelor vilei şi, fără îndoială, după câteva peripeţii ce ţi-ar fi făcut părul măciucă, descopereaţi câteva *chestii tari,* ceea ce ar fi pus serios pe gânduri o mulţime de cititori. Urmau cunoscutele aplauze la scenă deschisă.

Dar, vai, eu nu am ajuns la perfecţiunea amintiţilor detectivi şi continui să folosesc soneria, legal şi aproximativ sigur.

— Cu cine ai treabă, tovarăşe? – mă întrebă cineva de

la o fereastră de la etaj.

— Cu soţul doamnei Monica Dud.

— Este ceva urgent?

— De neînchipuit!...

— Aşteaptă! Vin imediat!

— În regulă!

După vreo zece minute, persoana care conversase cu mine de la înălţime, deschide uşa de la intrare. Este un ins cam la cincizeci de ani, cu părul sur şi faţa ciupită de vărsat. Hait, că ne-am prins: acesta este omul cu telefonul nocturn?

— Sunt locotenentul Rujan!

Îi vâr sub nas legitimaţia cu numele şi prenumele subsemnatului, gradul şi celelalte.

— Valeriu Dud! Ce aveţi cu soţia mea?

Hait, că mă trânteşte. Sunt sigur că dumneavoastră-n locul meu v-aţi căuta pistolul şi i-aţi trage piedica, aşa pentru orice eventualitate.

— Nu am nicio problemă cu doamna Dud, ci cu soţul doamnei Monica Dud.

— Nu ştiam că sunt proprietatea soţiei.

— Se mai întâmplă, tovarăşe Dud. Aceasta este soarta noastră a bărbaţilor de a fi posedaţi. Totuşi, dumneavoastră ar trebui să fiţi fericit. Aveţi posibilitatea rarisimă de a scăpa de sub incidenţa dreptului de proprietate al soţiei. Sincer vorbind...

Omul simulează o dilatare a pleoapelor şi chiar îşi cască guriţa. Vorba aceea: „vai, fii drăguţ şi nu-mi spune adevărul că mor!” În hol îl fericesc:

— Soţia dumneavoastră a purces din lumea celor vii!

Ca la comandă, nefericitul Dud îşi pune mâinile pe cap şi cade în mare grabă. Se zbate gemând şi scâncind precum un căţel ce n-a supt de două zile. În gând îl îndemn: „şefule, termină circul, avem destulă treabă amândoi, hai n-o face pe naivul că nu se prinde”. Neconsolat, se hotărăşte să-şi păstreze calmul şi se scoală în două picioare, executând cea de a doua mişcare ce

completează genoflexiunea începută anterior.

— Tovarăşe, primiţi, vă rog, condoleanţele mele. Particip la durerea dumneavoastră, permiteţi-mi să fiu primul care vrea să vă înţeleagă şi să vă dea o mână de ajutor.

— Vă mulţumesc. Poftiţi înăuntru. Până mă îmbrac, cred că nu vă deranjez!

— Nicidecum, doar suntem bărbaţi.

Arborăm nişte mutre nenorocite de îţi vine să plângi de dragul nostru. Mă abţin să descriu vila. După ce urcăm scările, intrăm într-o cameră ce seamănă mai mult a ring de dans. Într-un colţ, aşezat în apropierea ferestrei, studioul; în partea opusă se află un şifonier cât toate zilele lucrătoare, iar în mijlocul camerei o masă înconjurată de patru scaune. Pe spătarul unui scaun se odihneşte un costum. Culoarea cred că o bănuiţi: *bej.* Până aici toate bune. Valeriu Dud s-a prostit de tot şi continuă să facă pe emoţionatul. Închipuiţi-vă că mă întreabă:

— Pentru acest eveniment trebuie să îmbrac un costum negru, sau culoarea nu contează?

— Îmbrăcaţi-l pe cel de pe scaun. Culoarea bej vă prinde, de minune.

— Pentru înmormântare, nu-i obligatoriu un costum negru?

— Puteţi arbora doliu şi la un costum bej.

Mutra se turteşte de-a binelea. Îmbracă respectivul costum, puţin nervos, încurcându-şi picioarele în manşete. Îl ajut pe cât pot şi coborâm în curte. Cred că sunteţi decepţionaţi. E păcat să intri într-o vilă, deloc misterios, şi să ai de-a face cu un papă lapte. Aici este vina lui Dud. De ce a stat cu mâinile în sân?

Un criminal care se respectă ar fi scos de urgenţă un amărât de pistol şi s-ar fi aruncat asupră-mi. Urma să-i demonstrez ce ştiu. La început îi prindeam mâna cu pistolul, îi făceam o fentă straşnică şi-l trimiteam la podea. Drăguţul şi-ar fi aşezat piciorul în burtica mea şi m-ar fi dat de-a berbeleacul, iar când aş fi încercat să mă scol îmi mai

dădea câteva şuturi. După ce ne distram bine, începea faza a doua, când puterile ajung la acelaşi numitor comun şi ne tăvălim ca doi îndrăgostiţi, luptându-ne, de „mama focului”, să intrăm în posesia pistolului. Lupta trebuie să fie neapărat crâncenă, noi transpirăm şi ne lipsesc doar doi-trei centimetri până la rablă. Şi cum toate au un sfârşit, Făt-Frumos poliţistul iese învingător. Cortina cade şi toate treburile s-au rezolvat.

Dacă mai trageţi speranţe că veţi întâlni vreo chestie ce să miroase cât de cât a aventură, aveţi puţintică răbdare. Toate la timpul lor. Ne aşezăm frumuşel în maşină şi pe-aici ţi-e drumul.

— Sper că ştiţi unde mergem?

— Nu am nici cea mai mică bănuială.

Dragul de el!

— În S. Cunoaşteţi oraşul?

— Nu am avut prilejui.

— Vi-l ofer cu mare plăcere. Dacă simţiţi nevoia puteţi să luaţi o piatră.

— Nu sunt superstiţios! Totuşi, am emoţii.

Cred şi eu. Încep să-i fac un pic de conversaţie cu iz profesional.

— Ce lucraţi dumneavoastră, tovarăşe Dud?

— Inginer! Constructor!

— Aţi întârziat la slujbă, sau aveţi alt motiv? Vă întreb din pură curiozitate: era trecut de ora zece şi dumneavoastră continuaţi să dormiţi, ceea ce – pentru un inginer constructor – nu mi se pare tocmai firesc.

— Mi-am luat concediu. Am ajuns la o stare de totală saturaţie, simt nevoia să. Mă mai destind.

— De ce n-aţi plecat cu soţia în excursie, într-o staţiune sau oriunde în altă parte, pentru a vă relaxa?

— Soţia mă respingea, avea pe cineva, nu se uita la o ruină ca mine. Cândva am fost bun, dar timpul trece şi se întipăreşte temeinic pe chipul şi sufletul omului. De obicei, partenerii se plictisesc şi îşi îndreaptă atenţia în altă parte. Cam aşa s-a întâmplat cu soţia mea.

— Să vorbim despre morţi numai de bine.

— Cum doriţi! Cred că aveţi dreptate şi vă urmez sfatul. Să ştiţi că regret profund. Cum a murit? Vreun accident?

— Nu! A fost ucisă.

— Dumnezeule! Nu se poate!

Pronunţă numele ca un ţârcovnic beat.

— Ba, uite că s-a putut. A fost omorâtă împreună cu amantul ei.

— Ce oroare! În orice caz, domnule locotenent, dumneavoastră trebuie să descoperiţi criminalii. Pe mine mă doare căci am fost dezonorat, dar ca om ce iubeşte dreptatea, vreau să vă ajut să faceţi lumină.

— Vă mulţumesc!

Te pomeneşti că-şi face griji în privinţa posibilităţilor mele de a prinde şi criminali, nu numai... Păgubaşi.

Mă străduiesc să nu încalc legea circulaţiei, să mă fac de două parale plătind vreo amendă. Cum depăşesc un agent de circulaţie, încep să driblez toate autovehiculele ce-mi ies în cale. Ajung aproape de Piaţa Unirii, virez la stânga, apoi la dreapta şi, în timp ce mă apropii de Miliţia Capitalei, îmi aduc aminte că n-am dat niciun telefon unchiului meu; iar îmi va spune că s-ar simţi ofensat dacă l-ar ocoli nepoţii. Drept pentru care mă hotărăsc rapid, parchez maşina lângă Palatul telefoanelor, încui uşile şi las un geam deschis doar câţiva centimetri. Nu pot pleca singur şi îl invit pe inginer să mă însoţească în oficiu. Intrăm; el se aşează la o măsuţă să-şi odihnească oasele-i trudite, iar eu intru într-o cabină. Formez numărul primit azi dimineaţă şi rog să fie chemată tovarăşa treizeci şi doi. Îmi răspunde aceeaşi voce.

— Tovarăşa operatoare, vă rog să mă ascultaţi şi să nu vă uitaţi împrejur decât foarte discret.

— Cine sunteţi?

— Ofiţerul din S, cel care a avut convorbirea matinală, comandată de la dumneavoastră. Am venit în Bucureşti şi mă însoţeşte un cetăţean pe care aş dori să-l vedeţi şi să-

mi precizaţi dacă este cel ce a vorbit cu mine.

Stau cu spatele lângă telefon şi o urmăresc pe operatoarea cu care am luat legătura pe căi atât de întortocheate, deşi, îmi spusese că se află la numai şapte-opt metri de mine. Îi disting trăsăturile feţei. O bondoacă frumuşică foc.

— Uitaţi-vă atent la mese şi încercaţi să-l recunoaşteţi.

Femeia are un cap grozav. Se saltă pe vârfuri şi-l face cu „ou şi oţet” pe un puştan pentru că, pare-se, ar fi şifonat o carte cu numerele de telefoane. Îl iartă apoi şi îmi spune uşurel să nu-mi crape timpanele.

— L-am recunoscut, se află la ultima masă din dreapta.

— În regulă! Fiţi drăguţă şi daţi o declaraţie cu tot ce mi-aţi spus la telefon. Nu uitaţi să treceţi amănunţit semnalmentele lui.

— Când a vorbit l-am ascultat cu încă o colegă, doar ne-aţi rugat dumneavoastră... prin intermediul centralistei din S.

— Cu atât mai bine, să scrie şi dumneaei tot ce a auzit şi a văzut. După ce terminaţi, introduceţi declaraţiile într-un ziar, apoi ieşiţi în faţa palatului. Lângă atelierul de încălţăminte este parcată o Volgă cu numărul de Ialomiţa – îi spun numărul. Aruncaţi ziarul în maşină printr-o deschizătură a geamului de la uşa de lângă volan.

Ies din cabină, îi fac semn scumpului meu tovarăş de drum şi ne îndreptăm spre ieşire.

— Ce face unchiul?

— N-are probleme! Lucrează la un proiect grozav. Atât s-a înfuriat că n-am trecut pe la el, încât m-a ameninţat că mă toarnă urgent lui taică-meu.

— E şi normal: bătrânii au şi ei pretenţiile lor...

Vorbeşte pe un ton care-mi dă de înţeles că toată această problemă familială îl interesează atât de mult încât cu greu se abţine să nu caşte. Ceea ce – fie vorba între noi – nici că-mi pasă; înseamnă că tipul n-a simţit nimic iar eu am reuşit să fac ceea ce m-a învăţat şeful. Adică, să... mă

orientez.

Astăzi sunt un om sucit, lucru pe care Dud îl constată după ce ieşim din clădirea poştei, închipuiţi-vă că în timp ce vorbeam la telefon mi se făcuse o foame straşnică. Ce era să facă sărmanul? Să-l însoţească pe gurmand! Intrăm la „Continental” şi comand, aşa, ca să ţină. Ospătarii nu fac două cepe degerate: mă servesc în câteva minute, tocmai când n-am chef să mă grăbesc. Sfâşii friptura şi mestec cinci minute la un dumicat, dând, între timp, lecţii despre sănătatea stomacului în care ai zvârlit boţul bine zdrobit şi plimbat de pe o măsea pe alta. Dud mă ascultă atent şi mă mir că nu-şi scoate carneţelul şi stiloul pentru notiţe. Descânt un pahar cu apă minerală timp de o jumătate de oră şi-l sfătuiesc pe comesean să nu se întreacă cu gluma, deoarece coniacul este băutura dracului. Apatic, începe să vorbească despre răposata nevastă-sa, apoi plecăm la maşină. Ziarul cu pricina se odihneşte pe banchetă. Îl ridic, îl bag în servietă şi mă hotărăsc să plecăm de adevăratelea la S.

DIACONU, devenit responsabil cu anunţatul decesului individului din S şi-a încălecat B.M.V-ul şi a decolat spre Lehliu. Inutil să mai vorbesc despre penele de motor ale plăvanului său. După trei ore şi jumătate a descălecat în comuna natală a Tanţei, consoarta eternă a lui Costel. După ce întră grăbit la postul de miliţie, să nu fie văzut de cineva în ce hal poate arăta un apărător al legii, se spală, îşi perie hainele şi-şi scoase petele cu benzină. Află adresa jurisconsultului Viorel Constantin şi-i face o descindere la domiciliu. Îi iese în întâmpinare un flăcău de vreo doisprezece ani, înăltuţ, cu ochişori albaştri, părul aranjat, cărare. Se holbează la Diaconu, plin de curiozitate, de parcă n-ar fi văzut în viaţa lui un miliţian. Fără nicio introducere, îl avertizează pe omul legii cu un text uluitor pentru un tânăr de vârsta lui.

— Dacă vreţi să intraţi în casă, descălţaţi-vă!

— În cazul acesta rămân la uşă. V-aş rămâne profund îndatorat dacă mi-aţi spune cum se numeşte tatăl dumneavoastră.

— Cu mare plăcere: Viorel Constantin.

— Întâmplător, este acasă?

— Nu ştiu!

— Vedeţi dacă e şi spuneţi-i să iasă niţel afară.

— Este neapărată nevoie să...

— Categoric. Altfel nu v-aş fi deranjat.

După fiasco de la Feteşti, Diaconu a devenit mai circumspect şi a renunţat la fraza „Vă rog să-mi permiteţi să vă prezint cele mai sincere condoleanţe”.

Odrasla jurisconsultului dispare clămpănind din nişte papuci de casă. Cu mare greutate reuşeşte să-şi arate faţa după aproape un sfert de oră.

— Cred că l-aţi căutat şi pe sub paturi!?!

— Nu a fost nevoie.

— Ce a spus?

— Că nu-i acasă.

— L-aţi crezut?

Flăcăul dă din umeri şi-şi micşorează, surprins, ochii, protestează deosebit de cuviincios, cu o mână de tulburătoare sinceritate:

— Tovarăşe, tata nu minte niciodată!

Foarte frumos.

— De data aceasta v-a păcălit. Duceţi-vă şi spuneţi-i că am şi alte treburi de rezolvat astăzi. Să nu vină deseară că nu mă mai găseşte, aici.

Aşteptă încă un sfert de oră. Uşa se deschise şi în prag apăru, înalt şi deşirat, un ins cam la patruzeci de ani, copie exactă a puştiului, la scară mărită. Îmbrăcat într-o pijama cu motive albe şi verzi. Dintr-o ochire, sergentul major Diaconu şi-a dat seama că abia a îmbrăcat-o: păstra dungile care s-au format de când a fost împachetată.

— Sunteţi Viorel Constantin?

— Puteţi fi absolut sigur! În ce chestiune doriţi să mă consultaţi?

— Trăiţi?

— După cum vedeţi. Vă miră?

— Foarte mult.

— Aveţi o fiolă la dumneavoastră?

— Da. Dacă vă trebuie, vă servesc.

— Nu-i nevoie! Suflaţi dumneavoastră în ea!

— De ce?

— Am vaga impresie că vreţi să vă bateţi joc de mine. Cum vă numiţi dumneavoastră?

— Sunt sergentul major Diaconu.

Se pare că la *nivelul* jurisconsultului un asemenea grad nu-i convingător.

— Cunosc majoritatea şefilor dumitale de la judeţ şi dacă le dau un telefon nu-ţi va fi cald. În definitiv, ce vrei de la mine?

Poftim, a trecut cu succes la persoana a doua singular.

— Voiam să văd dacă aţi murit, ştiţi...

— Nu ştiu nimic. Te rog să pleci.

— Este un gest pe care-l pot face fără invitaţii speciale. Chestiunea pentru care am venit este destul de serioasă...

Se salută, îşi întorc reciproc spatele şi măresc distanţa. Diaconu se duce la postul de miliţie, se jeluieşte colegului de instituţie, îl întreabă dacă mai are vreun loc în schemă şi-i mărturisi – nu tocmai frumos pentru un subordonat – că-mi va face „raport la şef, ca să-mi iasă din cap fumurile de mare detectiv”. Este pentru a doua oară când caută morţi imaginari şi se întâlneşte cu oameni în carne şi oase: amândoi zdraveni şi cu poftă de a-l pune la punct.

Se pare că azi nu prea am noroc. Diaconu telefonase şefului şi ceruse să fie trecut în subordinea altcuiva, întrucât îl persecut, trimiţându-l de colo până colo cu tot felul de treburi neserioase ce-l discreditează-n faţa maselor. Catastrofa ia proporţii, când intru în birou să raportez rezultatul excursiei în Capitală. Un coleg, locotenentul Traian, tocmai stătea la o parolă cu onor jurisconsultul Viorel Constantin. Fapta mea se ridicase la rang de instigare la abuzuri. Îmi aruncă o privire ce vrea să

însemne: „Vârâ-te singur în pământ, că altfel...” îl rog să-mi permită să schimb câteva cuvinte cu respectivul din Lehliu. Îmi întinde receptorul şi se aşează pe scaun.

— Deci dumneata eşti capul...

— ...răutăţilor. Nu, tovarăşe! Este altcineva, pe care-l vom stabili de comun acord.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Deocamdată răbdare. Vă transmit salutări din partea distinsei doamne Monica Dud.

Cred că i-am luat piuitul. Tace câteva secunde şi se scuză că întrerupe convorbirea. Între timp, explică ceva nevesti-şi şi o roagă să-l lase singur, are de discutat o serie de probleme *secrete*. Oho, aşa îmi place.

— Vă ascult!

— Aveţi tren peste o oră. Vă aştept la orele şaptesprezece în gara din S.

— De ce atâta grabă?

— Doamna Dud face plajă la becul din frigiderul morgii. Asupra ei s-au găsit nişte obiecte ce vă aparţin. Le-aş trimite prin poştă, dar mă tem că vor cădea în mâinile soţiei. N-aş vrea să vă complic existenţa. Deşi nu vă cunosc, însă vă asigur de grija pe care o nutresc pentru fericirea dumneavoastră personală.

— Vă mulţumesc. Mă îmbrac imediat şi vin.

— Vă aştept cu multă plăcere.

Colegul Traian Sorescu, un judiciarist cu doi ani experienţă în lumea enigmelor, mă tratează cam de sus. Altfel, este un băiat simpatic şi cred că vom colabora perfect. Este la curent cu dubla omucidere pe care o am în primire şi, din motive pe care nu vreau să le bănuiesc, îi citesc în priviri un dram de compătimire. Îmi spune că şeful este plecat din localitate. Îi povestesc despre peripeţiile mele din Bucureşti şi rămâne ca la dentist când află că omul cu pricina este Valeriu Dud, soţul defunctei. Ţine totuşi să mă prevină:

— Dar dacă moarta nu-i soţia lui?

— Îi arătăm fotografia, dar nu-i suflăm nimic despre

existenţa pământeană a lui Viorel Constantin.

Deschid uşa, iar cunoscutul nostru intră în birou. Fac prezentările, îl poftesc să încălzească un scaun şi îl întreb dacă suferă de inimă.

— Nici gând!

— Deci, toate bune! Priviţi-vă soţia aşa cum n-aţi văzut-o niciodată.

Refuză. Mă simt obligat să-l fac atent că trebuie să ne confirme dacă este vorba de cadavrul soţiei sale. Examinează fotografia, mai face o scenă cu ameţeli, leşin, dă ochii peste cap, dar noi îl ajutăm să-şi recapete moralul.

— Ea este!

— Nu ne întrebaţi cum de am reuşit să aflăm că este vorba de soţia dumneavoastră?

Se pare că nu-l interesează treabă şi nu mă grăbesc să-i arunc pilula.

— Domnule locotenent, unde se află cadavrul?

— La morgă!

— Nu ştiu dacă-mi este permisă o rugăminte: aş dori să o văd... nu numai în fotografie.

Rămân niţel cam surprins: ce urmăreşte? Nu cumva îl interesează cadavrul amantului? În fond, fotografiile lui nu le-am prezentat. Trebuie să existe o explicaţie şi suntem datori să-i găsim un răspuns.

— Desigur! Vom rezolva imediat această problemă.

Plecăm la specialistul de la laboratorul criminalistic.

— Amigo, învaţă-l pe tovarăşul Dud să cânte la pian.

Pianul este o placă de zinc, folosită pentru luarea amprentelor. Dodea îl pofteşte pe inginer.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră!

— Mă retrag în biroul meu, ridic receptorul şi-i spun centralistei că am o gură cât o şură. Dacă nu-mi dă repede spitalul la telefon, o înghit şi-i rămân copiii pe drumuri. Îmi răspunde că nu-i căsătorită şi nu are copii. O previn că-s însurat şi dacă stă la taclale intră oamenii muncii la bănuieli. La spital îmi răspunde portarul.

— Toată suflarea medicală lipseşte.

— Chemaţi medicul de gardă, dar repede, mă uit la ceas cât timp sunteţi plecat.

Treaba se aranjează şi la telefon vine cineva: se recomandă, încărcându-mi memoria cu o sumedenie de titluri.

— Până aici toate bune. Abia de acum începe necazul. Va trebui să despărţiţi cadavrele cu care v-am onorat: individul trebuie separat.

— O.K.!

— Vă salut!

Urmează o nouă dispută verbală cu centralista şi peste câteva minute medicul legist, Fane – număr singular – este deranjat din somnul de prânz.

— Mă interesează cadavrele.

— Du-te şi ia-le sănătos!

— Mersi. Vreau să ştiu dacă le-ai necropsiat.

— Puteam să pierd chilipirul?

— Concluziile medico-legale!?!

— Moarte violentă, şefule!

— Mai concret.

— El: mort prin inhibiţie, cu un testicol şifonat straşnic. Mai prezintă o lovitură la mansardă, dar fără prea mare importanţă: nu are caracter vital.

— Ea?

— Tot moarte prin inhibiţie! Am constatat masive infiltraţii sanguine în zona carotidei drepte.

— Altceva deosebit?

— Atât cât ţi-am spus este suficient.

— Te salut cordial.

Mă aşez pe scaun, trag aer în plămâni şi-mi frec palmele. Nu v-am spus eu că este crimă? Scot un dosar, nu scriu nimic pe copertă şi aranjez tot materialul clienţilor noştri. Taman când reciteam declaraţiile telefonistelor de la Bucureşti, locotenentul Dodea m-a onorat cu o prezenţă deosebit de agitată.

— Amigo, te văd de pe acum premiat: amprentele găsite pe clanţa interioară a uşii camerei în care a avut loc

crima au fost create de către degetele arătător şi mijlociu de la mâna dreaptă a lui Valeriu Dud. Priveşte urmele digitale şi impresiunile digitale, am trasat pe ele treisprezece şi, respectiv, cincisprezece detalii caracteristice coincidente. Din punct de vedere criminalistic, erau suficiente douăsprezece, acceptate de justiţia noastră. Şi încă un amănunt: numărul elementelor individuale identificabile este mult mai mare, eu ţi le-am indicat pe cele mai importante a căror existenţă este indubitabilă.

Examinez planşa întocmită în grabă de locotenentul Dodea şi mă conving de rezultatul, cert pozitiv, al examenului dactiloscopic.

— El a fost de faţă când ai făcut comparările dactiloscopice?

— Nu!

— Bine. Fă raportul de expertiză dactiloscopică şi adu-l la băiatu'. Apropo, ai trimis impresiunile digitale ale cadavrelor?

— Puteam să mai aştept?!?

— La treabă!

Dragul meu coleg, locotenentul Traian Sorescu îmi transmite un zâmbet angelic: participase la demonstraţia lui Dodea şi vedea cazul încheiat.

— Te descurci! Bravo! Dacă-ţi mai prind criminaliştii încă vreo doi... încep să-ţi vorbesc numai cu „să trăiţi „şi „ordonaţi".

— Măi, brigadă diverse, vezi-ţi de furturile tale de rufe...

A sosit şi şeful, îi prezint rezultatul cercetărilor şi constatările lui Dodea. Cazul pare limpede.

— Audiază-l!

— Aş vrea să mai întârziem puţin treaba aceasta.

— Ai ceva în gând?

— M-a rugat să-l duc la morgă pentru a-şi vedea soţia. Dorinţa lui nu mi se pare, oarecum, suspectă dar vreau neapărat să verific... Nu de altceva, dar îmi e neclară

precizarea referitoare la identitatea bărbatului care a decedat împreună cu soţia sa.

— Fie! – aprobă şeful gânditor. Aici ceva nu-i în regulă. Ori a voit să ne încurce, ori... dar să nu anticipăm. Cazul seamănă cu o masă cu trei picioare, din care unul şchiop. Avem un posibil criminal, avem o victimă cu identitate certă, dar cealaltă încurcă tot caracterul logic al evenimentului. De la morgă treci şi pe la locul faptei: urmăreşte-i reacţiile, poate găsim explicaţia.

Îmi iau omul şi plec.

— Ştiaţi că soţia întreţine, relaţii extraconjugale.

— La început bănuiam, ulterior mi s-au confirmat.

— De către cine?

— Indirect, de amantul ei!

— Respectiv?

— Nu-i cunosc numele!

— S-o fi jenând să vi-l spună!

— O, nu! I-am găsit câteva scrisori. Semna: Viorel.

Îi arunc o privire, dându-i să înţeleagă că îl cred şi mă minunez de neobrăzarea celui ce îşi ascundea numele.

— De unde erau expediate scrisorile?

— Nu m-am uitat la ştampilele poştei. De altfel, nu eram gelos. Ne despărţeau aproape douăzeci de ani şi îi dădeam voie să-şi facă relaţiile ei.

Vai, vai, vai! Inginerul Dud ţine cu tot dinadinsul să-mi înşire nişte chestiuţe pe care eu trebuie să le iau drept comestibile.

Poposim la spital. Portarul îmi dă cheile de la morgă şi deschidem la camera de oaspeţi a cadavrelor din judeţul Ialomiţa. În frigiderul doi ne întâmpină fosta consoartă a noii noastre cunoştinţe. Mă depărtez un metru, pentru ca, în cădere, să nu fiu lovit de domnul Dud, fiindcă un actor de teapa lui, musai să leşine. Ceea ce se şi întâmplă. Nu fac niciun fel de efort să-l sprijin. Sunt obişnuit cu simulanţii. Dud plonjase spectaculos lângă membrele mele inferioare, de parcă de acolo urma să decoleze balonul spre poartă. Fault! Domnul Dud refuză categoric să-şi revină în fire,

respiră şuierat, iar ochii şi-i strânge cu toate forţele de care dispune la această oră. Dacă tot facem circ, măcar să iasă ceva mai acătării, drept care, încep şi eu să mă văicăresc de ţi s-ar face părul măciucă. Răcnesc după surori şi, între timp, presar acid BON pe lacătele de la frigiderul unu şi trei. Până să-şi revină, mă topesc la camera de gardă. Doctorul mă întreabă iritat:

— Ce v-a apucat, tovarăşi?

— Nimic important. Amicul cu care am venit, face pe nebunul. Cred că s-a trezit. Pentru patron, să-l ajutăm!

Din mers, doctorul mă previne că este inuman să-l car pe soţul victimei în faţa cadavrului consoartei. Cică, ar fi avut el nişte cazuri când respectivii au sucombat. Ce vină am eu? El m-a rugat să-i fac hatârul, – puteam să-l refuz?

— Clientul meu are inimă de piatră şi nervi de oţel. Nu crapă dacă treceţi cu buldozerul peste el.

Doctorul mă priveşte de parcă ar vrea să întrebe: „Aţi ieşit de mult din ospiciu?” Încalecă pe Dud, îl bosoleşte în partea stângă, apoi mă asigură că o să-şi revină repede. Pe furiş, cercetez lacătele de la frigiderul unu şi trei. Acidul BON a dispărut. Mda, inginerul n-a rezistat tentaţiei şi a încercat să vadă şi cadavrul amantului. Deci, acesta era motivul: voia să se convingă dacă *celălalt* este mort. Cât timp am fost plecat *s-a trezit.*

După *ce-şi revine* îşi suflă nasul cu zgomot şi smiorcăie ceva în legătură cu Monica Dud. Din câteva cuvinte înţeleg că dânsa a fost o femeie tare cumsecade şi că el este deosebit de nenorocit după această, lovitură. Cred că va fi mai nenorocit când îi voi, aşterne probele sub nas. Deocamdată îl ţin pe post de şoarece.

Excursia continuă cu vizitarea locuinţei Tanţei Moraru. O găsesc plânsă şi tare neajutorată: „Un bun prieten se află în arestul miliţiei pentru o simplă tulburare a ordinii publice, combinată cu o uşoară insultă la adresa unei vecine lipsite de suflet”.

— Dumneavoastră aveţi destulă influenţă, puneţi o vorbă bună. Ar fi păcat să facă iar puşcărie.

Îi promit că nu voi dormi zi şi noapte până nu-i voi scoate odorul de la popreală, ceea ce se pare că a mai liniştit-o. O rog să iasă la fereastră şi să privească pe stradă, fiindcă urmează să trec cu un prieten. Dacă-l recunoaşte să-mi comunice ulterior. Cobor, îl iau pe Dud, care mă aşteptase lângă poartă şi îl rog să treacă strada, să ne cumpere ziare de la debit. O face fără prea multă plăcere. Schimb direcţia şi intru la „Didileaua”. Mă postez la o masă lângă geam şi aştept. Inginerul se întoarce şi mă caută disperat. De la înălţimea mansardei clădirii de vizavi, madam Moraru cercetează trecătorii. Sunt sigur că Dud mă înjura de mama focului, pe când se plimba nervos, plesnindu-se cu ziarele peste pantaloni. Costumul bej s-a cam boţit de atâtea tăvăleli simulate. Într-un fel îmi este milă de el: ce-i uşor să repeţi rolul toată ziua? Tanţa Moraru se apleacă brusc peste pervaz şi răcneşte disperată, – aruncându-şi mâna dreaptă înainte – ca un comandant pe câmpul de luptă.

— Criminalul! Puneţi mâna pe el, nu-l lăsaţi să fugă. Criminalul... Este ăla...

Se opreşte brusc pentru a reflecta mai profund asupra descrierii pe care trebuie să i-o facă.

Dud încremeneşte speriat şi priveşte atent spre casa unde s-a comis crima.

— Ucigaşule, îi strigă femeia furioasă – tu eşti, te cunosc. Să nu fugi că tot pe mâna domnului locotenent ajungi!

Inginerul zvârle ziarele şi se grăbeşte, în viteză, spre stadion. Bătrâna ţipă ca din gură de şarpe:

— Puneţi mâna pe el! Nu-l lăsaţi!

E timpul să intru în scenă. Ies în stradă şi mă lansez pe urmele fugarului. Depăşesc trecătorii, care, la ţipetele lui madam Moraru, galopau după inginer; îl ajung în parc.

— Dud, nu fi fraier! Opreşte-te, fuga nu-ţi ajută la nimic... Dimpotrivă...

Drept răspuns, stopează brusc, se întoarce şi-mi plasează o directă de dreapta pe linia mediană a

maxilarelor. Înainte de a face cunoştinţă cu solul, ca să fiu numărat, mai face încă o figură, totalmente nesportivă. Îmi trage un şut la stomac, atât de puternic, incit simt că fripturica pe care am devorat-o la Bucureşti mi se urcă pe esofag. Îşi vede liniştit de cursă iar grupul curioşilor trece vijelios pe lângă mine. După cum vedeţi, omul legii a fost făcut K.O. Iar adversarul se ţine, încă, solid pe cele două picioare cu care l-a înzestrat natura.

Sunt sigur că v-aţi pierdut încrederea-n sub semnatul şi vă întrebaţi: „este, oare, omul acesta bun de ceva?” Aşa întreabă şi nevastă-mea. Dacă află, adio mâncare caldă. Mă scol, scutur praful de pe costum şi icnind din pricina stomacului, plec mai departe, gândindu-mă ce meserie mi s-ar potrivi. Aproape de lalomiţa, într-o rarişte, domnul Dud este pe punctul de a fi capturat. Câţiva urmăritori scuipă-n iarbă şi-şi controlează dantura puternic afectată. Inginerul, în mijloc, le explică ce bine ar fi dacă şi-ar vedea de sănătate şi nu i-ar acorda nicio atenţie.

— Cine are chef de tăvăleală, să se apropie!

Foarte convingători în asemenea momente omul devine deosebit de înţelept şi nimeni nu dovedeşte un curaj deosebit. Să vă spun că m-am repezit ca un bolid şi mi-am plătit poliţa? O, nu! Îmi scot pistolul, i-l arăt şi-i explic ce are de făcut. Se execută fără comentarii. În faţa argumentului cu pulbere s-au înmuiat picioarele.

— Dud, mai pui ceva la cale?

— Nu! Ai câştigat, aşa că, ce rost mai are iniţiativa mea? Este dreptul tău să-mi ordoni. Am fost un idiot, autocritica este inutilă... în ce direcţie trebuie să merg?

SUNT la gară. Jur că ştiţi pentru ce. Mai este o jumătate de oră până vine trenul cu jurisconsultul Viorel Constantin, deci am timp suficient să lămuresc nişte chestii ce v-au rămas cam neclare. În primul rând, ţin să vă spun că treaba cu K.O.-ul din parc nu trebuie să vă surprindă. Omul legii, în lunga-i carieră, are timp să primească

suficienţi pumni, să-i ajungă şi pentru anii de pensie. Închipuiţi-vă că la penultimul caz pe care l-a rezolvat un coleg al meu a primit doi pumni şi vreo opt duzine de înjurături tete-a-tete, trei telefoane cu ameninţări atât de cumplite că numai o zecime de s-ar fi realizat, din trupul său n-ar mai fi rămas două, molecule una lângă cealaltă.

Dar să revenim la afacerea cu morţii. Am făcut doi paşi straşnici. Am aflat identitatea defunctei şi, după toate probabilităţile, criminalul. Încă puţin şi închidem dosarul, eu scap numai cu un pumn şi un şut la plex. Ar fi o performanţă, nu? Totuşi căpşorul meu, care se resimte după imparabila tangentă pe care i-a administrat-o Dud, găseşte de cuviinţă că ceva nu-i în regulă. Dacă vă amintiţi, inginerul telefonase noaptea că defunctul este Viorel Constantin, dar individul trăieşte tot atât de sigur pe cât sunt eu locotenentul Rujan, mare detectiv, mare criminalist şi veritabil sac de box. Amprentele lui Dud au fost găsite pe clanţa interioară a uşii de la camera în care a avut loc crima. Indiscutabil, în noaptea cu pricina a fost acolo. Atunci de ce susţine că mortu-i Viorel Constantin, amantul Monicăi Dud? Doar să încurce treburile? Ce l-a apucat să-mi telefoneze, că doar nu pentru a înfunda puşcăria cât mai degrabă? În locul lui aş fi tăcut până când miliţia stabilea identitatea cadavrelor, lăsam lucrurile să decurgă după cum onor miliţienii ar fi găsit de cuviinţă. Zău, dacă-l înţeleg? Şi încă o problemă: nu vi se pare că Tanţa Moraru l-a recunoscut prea repede? Mie mi-a spus că a zărit un individ plimbându-se pe stradă şi a dat, aproximativ, semnalmentele omului. Trebuie să fie ceva la mijloc. Să ştiţi că povestea este chiar un roman, cum a ţinut ea să precizeze, dar prea mi-l serveşte cu linguriţa.

Miliţianul de la postul T.F. îşi zdrobeşte tocurile cizmelor – la un pas în faţa mea – şi se prezintă după toate canoanele regulamentelor:

— Vă caută un cetăţean de la Lehliu.

— Unde este?

— Aşteaptă cu maşina în spatele gării.

Mă topesc în direcţia indicată şi mă văd nevoit să întrerupem discuţia în legătură cu cazul nostru, dar vă promit: în clipele de răgaz reluăm firul şi-l despicăm în câte părţi vreţi dumneavoastră.

La volanul unui „Opel” mă aştepta un ins, de o vârstă ce începe a fi categorisită ca înaintată, cu o ţinută impecabilă. Nici n-ai zice că nu-i şeful unui local cu clientelă grasă, sau, mă rog, un individ cu gestiune. Şi, totuşi, omul nu-i altul decât Viorel Constantin, jurisconsultul din Lehliu. Deschid uşa şi mă trântesc pe scaun, întinzându-i mâna dreaptă.

— Salut în persoana dumneavoastră toată suflarea ce ţine în mână balanţa dreptăţii.

— Vă deranjez mult?

— Oricât veţi sta, nu veţi auzi de la mine că mă stânjeneşte prezenţa. Aveţi o maşină grozavă, tovarăşe Constantin. Dacă aş fi femeie, în fiecare zi m-aş îndrăgosti de dumneavoastră. N-avea gusturi proaste Monica Dud.

— Ţin să vă precizez că n-am avut nimic cu această femeie. Este clar?

— Aţi fost extrem de convingător, în general, dar nu şi pentru mine.

— De ce?

— Să nu exagerăm. Faptu-i consumat şi degetu-i prea mic să vă ascundeţi după el. Cred că ne vom înţelege. Apropo, ce aţi avut cu băiatul acela care v-a vizitat la domiciliu? Sincer vorbind, nu mă aşteptam să reacţionaţi atât de violent.

— Nu-i înghit pe miliţieni.

— De data aceasta, volens-nolens, faceţi o mică excepţie, chiar riscând intoxicarea.

De la gară până la miliţie nu-i nici măcar o zvârlitură de băţ. Parcăm maşina şi călcăm scările, apoi coridoarele ce duc spre biroul meu. Ne instalăm pe scaune şi ne măsurăm. Acum, care pe care! Atacă primul.

— Spuneaţi că aveţi anumite documente compromiţătoare despre viaţa mea extraconjugală. Sper că

mi le veţi restitui cât mai repede.

Ei, pe naiba! Chiar aşa?

— Graba strică treaba. În cauza noastră ele au caracter de corpuri delicte.

Se pare că nu-i deloc încântat.

— Atunci de ce m-aţi mai chemat?

— După cum ştiţi Monica Dud a fost ucisă...

— Vă trebuie un criminal?

— Nu *un criminal,* ci criminalul!

— Dacă aveţi ochi de poliţai, uitaţi-vă şi vedeţi dacă am sau nu faţă?

— Nu stabilesc cine-i criminalul după faţă, ci după fapte. Nu v-a învinuit nimeni şi v-am invitat să ne daţi o mână de ajutor. De la un jurist aşteptăm...

— Vă rog să nu aşteptaţi cine ştie ce de la mine.

Viorel Constantin se ţine bine. Vrea cu tot dinadinsul să mă încuie. Stai, şefule, că nu-ţi merge precum cu sergentul major Diaconu, fie-i slăvit numele. Crezi că dacă eşti băţos şi mă împuşti cu dum-dum, gata, m-ai pus la punct!

— Tăgăduiţi relaţiile cu Monica Dud?

— Atât timp cât nu-s interzise, am voie să fac curte chiar şi Jacquelinei...

— În măsura în care aceste relaţii nu-s legate de anumite fapte antisociale.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Aş vrea să-mi povestiţi ce aţi făcut sâmbătă seara, mai precis, sâmbătă noaptea.

— Mă priveşte!

— Oficial mă priveşte şi pe mine.

— Am impresia că vreţi să mă şantajaţi pe seama legăturilor mele cu Monica Dud.

(Poftim am ajuns şi şantajist. Ţine-te bine, locotenente!)

— Nu-mi stă în caracter. Îmi răspundeţi la întrebare?

— Nu văd la ce v-ar ajuta!

— Pentru mine contează orice amănunt, chiar dacă

pare nesemnificativ. Zice-se că umbra dumneavoastră a fost zărită cu puţin înainte de a se fi comis crima.

— Vă asigur că nu aveam niciun motiv să vin la S tocmai la sfârşit de săptămână.

— Totuşi aveaţi. Trebuia să vă întâlniţi cu Monica Dud şi să plecaţi la Constanţa. Am o scrisorică pe care i-aţi trimis-o, fixându-i întâlnirea. Din păcate, pentru dumneavoastră, conţinutul ei a fost cunoscut şi de Valeriu Dud care mi-a dat-o azi.

Îi arăt una din scrisorile pe care le-am ridicat de la inginer cu ocazia percheziţiei pe care i-am făcut-o înainte de a-l introduce în arest. Viorel Constantin începe să se schimbe la culoare şi să se mişte neliniştit pe scaun.

— Tovarăşe locotenent, vă rog să fiţi foarte atent cu cercetările, n-aş vrea să ispăşesc pentru faptele altcuiva.

— Cu ajutorul dumneavoastră treburile vor fi lămurite. La ce oră v-aţi întâlnit cu Monica Dud?

— Nu ne-am văzut. Stabilisem să plecăm duminică dimineaţa, dar la ora la care urma să ne întâlnim...

— Începem să ne reîntoarcem acasă. Acum câteva clipe m-a *asigurat* că nu avea niciun motiv să vină sâmbătă în S, dar cu puţin efort şi cu un argument sub formă de înscris, i-a trecut amnezia.

— Interesant este că amândoi aţi aterizat în urbe încă de sâmbătă. Cum explicaţi coincidenţa?

— Am venit în interes de serviciu, însă după-masă m-am întors la Lehliu, unde am rămas până duminică dimineaţa.

— Am uitat să vă previn că vom verifica tot ce spuneţi, mi-ar părea rău să ne induceţi în eroare. La ce instituţie aţi fost în interes de serviciu?

— La IAPA. Am venit la ora nouă şi am plecat la douăsprezece şi jumătate, deci timpul pe care mi l-am petrecut în S poate fi considerat ca foarte redus.

— N-aţi mai întârziat pe la restaurant?

— Conduc maşina şi nu mă pot urca la volan după ce am băut. Conştiinţa de cetăţean îmi este dedublată şi de

educaţia juridică; nu mi-aş fi permis...

Scot un formular şi i-l plasez, sfătuindu-l să aştearnă tot ce mi-a spus, nu înainte de a reflecta profund asupra celor petrecute. Oricum, adevărul se va stabili şi ar fi păcat să-i constatăm lipsuri în educaţia cetăţenească, dedublată de educaţia juridică. Trece la treabă şi cu o viteză de invidiat, imortalizează pe hârtie jurnalul zilei de sâmbătă. Scrie exact cinci rânduri, semnează şi cu un bobârnac mi-o înapoiază.

— Mai aveţi ceva cu mine?

— Deocamdată nimic. N-ar strica să vă luaţi delegaţie pentru S în următoarele zile.

— Aţi spus...

— O, nu! Mai sunt încă destule probleme de lămurit. De pildă, cum a ajuns ceasul dumneavoastră la locul crimei?

Dacă sub pantalonii jurisconsultului s-ar fi aflat o duzină de cuie, nu s-ar fi ofensat cu atâta grabă.

— Ceasul pe care vi l-au făcut părinţii cadou cu ocazia absolvirii facultăţii. Puteţi să daţi vreo explicaţie în legătură cu acest fapt, deloc minor?

— Mă bănuiţi?

— V-am mai spus: nu! Totuşi, în actuala etapă a cercetărilor trebuie să exploatez orice indiciu ce m-ar duce la soluţionarea cauzei. Ca jurist, sper să-mi daţi dreptate.

— Pe cuvântul meu că nu am nicio legătură cu crima. Sunt stupefiat de întorsătura pe care o iau lucrurile.

— Ştiţi ce, tovarăşe jurisconsult? Aruncaţi la o parte masca aroganţei *şi coborâţi-vă* la nivelul meu, este cel mai bun lucru pe care-l puteţi face. Mai mult, este în interesul dumneavoastră, chiar dacă *nu mă înghiţiţi,* faceţi un efort şi suportaţi-mă. Reluăm discuţia!

— Ceasul mi-a fost furat sâmbătă dimineaţa...

— Iar noaptea a ajuns în camera crimei!

— Sunt uluit!

— Unde aţi fost sâmbătă seara?

— Acasă la Lehliu.

— Aţi mai plecat cu cineva?

— Nu! Nici nu aveam cu cine...

— Sâmbătă noaptea aţi dormit acasă?

— Da! Bineînţeles, nu se putea altfel...

— Chiar dacă vom cere şi părerea soţiei? Oricum, dumneaei nu poate spune dacă i-aţi încălzit aşternutul.

— În cazul acesta mă văd nevoit să divorţez. Nu vreau să amestecaţi soţia în afacerea aceasta.

— Hm! Afacerea aceasta... Se pare că aveţi ceva de spus. Nu vă mai reţin decât cel mult zece minute. Urmează să fiţi amprentat de specialistul de la laboratorul criminalistic.

— Este absolut necesar?

— În interesul cercetărilor, da!

I s-a cam topit aerul arogant. E neliniştit şi înţeleg din priviri că abia aşteaptă să plece. Şi când te gândeşti ce elegant l-a expediat pe Diaconu şi ce frumos m-a dus cu zăhărelul în legătură cu prezenţa lui la S. Chiar a scris negru pe alb că n-a venit în reşedinţa judeţului.

— Tovarăşe Constantin, având în vedere noile amănunte pe care le-aţi prezentat, va mai trebui să daţi încă o declaraţie. Poftiţi formularul ţip, dar vă rog ceva: nu vă mai grăbiţi.

Se execută conştiincios. Declaraţia, de data aceasta mult mai cuprinzătoare, ia drumul dosarului.

În timp ce amicul meu Dodea întinde tuşul tipografic pe placa de zinc, trec la volanul maşinii şi mă grăbesc spre IAPA. Programul s-a încheiat şi peste alte câteva minute sunt la domiciliul şefului acestei instituţii. După prezentările de rigoare, mă invită să iau loc pe un taburet de lângă o măsuţă aşezată în balcon.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Mai nimic, un fleac: sâmbătă aţi fost la birou?

— Da. Cu unele scurte plecări pe la celelalte organe şi instituţii orăşeneşti. N-am lipsit mai mult de o oră.

— V-a vizitat un jurisconsult din Lehliu?

— Da, a venit pentru perfectarea unui contract.

— La ce oră a plecat?

— La terminarea programului am pornit de la IAPA la „Didileaua”. Am băut vin, am mâncat alune şi am ascultat-o pe Didina care făcea repetiţii pentru un nou cântec.

— La ce oră v-aţi despărţit.

— Seara, pe la... douăzeci.

— Era însoţit de cineva?

— Nu. Poate că ulterior...

— Cine i-a vizat delegaţia de serviciu?

— Contabilul şef.

— În ce direcţie a plecat?

— N-aş putea să vă precizez. M-a condus cu maşina acasă, pe urmă...

Continui să-mi afişez zâmbetul profesional, pe care-l tot exersez de două zile, dar în suflet simt o greutate enormă. Jurisconsultul trişează cu neruşinare: *m-a asigurat* că nu avea motive să nu mai rămână în S, că în el clocoteşte conştiinţa de cetăţean şi-i copleşit de educaţia juridică. Şi adevărul? A stat până seara, a băut, chiar dacă urma să se urce la volan. Dacă la astfel de întrebări minte, concluzia logică este că şi la cele legate de crimă...

După cum vedeţi am suficiente motive să fac bătături în tălpi. Craiul din Lehliu mă duce cu preşul. Îi mulţumesc directorului, m-arunc în maşină şi las motorul să înghită benzină, reflectând ce trebuie să fac întâi. Ridic microfonul „Stomo” ului şi-l rog pe ofiţerul de serviciu să-şi irosească puţin timp cu subsemnatul.

— Anunţaţi-l pe Diaconu să-l urmărească pe Viorel Constantin, iar pe drum, cum încalcă legea circulaţiei, să-l oprească şi să se ciorovăiască, să se târguiască pentru amendă. Să facă în aşa fel, încât jurisconsultul să mai întârzie. Îmi răspunde că am început să cam sar peste cal şi că o asemenea chestie s-ar putea să mă coste cel puţin zece zile de arest. Nu uită să-mi spună că ordin mai idiot ca al meu nu i-a fost dat să asculte de când l-a făcut...

După cum vedeţi, nu-i de glumit. Numai să ghicească cineva că umbli cu fente d-astea şi-ai fript-o. Ce credeţi că

aici se lucrează precum indivizii aceia care găuresc în stânga şi-n dreapta şi nici capul nu-i doare!?! Drept pentru care chinuiesc maşina prin nişte hârtoape şi opresc în faţa imobilului unde locuieşte contabilul şef de la IAPA.

— Şefule, aţi vizat delegaţia de serviciu a lui Viorel Constantin când v-a vizitat instituţia?

— Da! Plecase directorul până la consiliu şi m-a rugat să i-o semnez, s-o ştampilez.

— Nu vă amintiţi la ce oră a plecat?

— Nu! După ce s-a întors directorul, au plecat împreună. Altceva nu-mi mai amintesc...

— Un contabil şi încă şef, fără memorie, nu mi-a mai fost dat să văd până la această oră.

— Se mai întâmplă! Cine sunteţi dumneavoastră?

Exact, uitasem să facem prezentările. Eu am vorbit cam repede iar el s-a ambalat în discuţie fără să mă întrebe.

Îi povestesc cu lux de amănunte numele, prenumele, gradul şi afacerile de care mă ocup.

— În asemenea împrejurări am o memorie excelentă: tovarăşul pe care-l urmăriţi – aşa bănuiesc şi dacă-i aşa bine faceţi că eu am un *dinte* care nu-l suferă – a plecat singur şi nesilit de nimeni la orele douăsprezece, dar m-a rugat să nu-i scriu şi ora plecării. Pentru a putea deconta delegaţia trebuia să aibă douăsprezece ore... Mai scoate şi el un ban...

Îi mulţumesc cu deosebit respect, demarez în direcţia podului şi părăsesc oraşul prin sud-est; voi ajunge cam după şapte, opt rânduri, căci nu văd ce motiv aş avea să vă spun câţi pomi, indicatoare etc,sunt pe şosea. Un singur lucru contează: depăşesc în mare viteză Opelul jurisconsultului, vârându-mi capul între umeri, cât mai tare, să nu-mi recunoască mutra. Ajung în oraşul de pe Borcea cu un avans apreciabil şi stopez în faţa hotelului. Un individ băţos, îmbrăcat la o sută şi-un pol, mă ia în primire de la intrare, aşteptându-se, probabil, la un bacşiş. Mă grăbesc să-l fac să renunţe la iluzie, explicându-i ce am reuşit să

ajung în viaţă şi omul face o mutră deosebit de oficială, de parcă ar trebui să fiu, cel puţin, primarul oraşului.

— Fă-te încoace cu registrul sufletelor care au tras la hotelul acesta în ultimul timp.

Îşi aruncă un şervet pe braţ şi mi-l cară precum ospătarii. Îl vâr la subsuoară şi-i fac semn să se ia după mine. Urcăm la etaj şi-i spun să deschidă o cameră liberă. Mă aşez la masă, scuip în palme şi-l răsfoiesc. Am găsit ce-mi trebuie. Viorel Constantin a dormit în camera 45, în noaptea de sâmbătă spre duminică. Pe coridor o găsesc pe femeia de serviciu şi constat că are o memorie perfectă: în respectiva noapte omul nostru a venit cu o femeie *mişto,* au stat cam o oră şi s-au făcut nevăzuţi.

— Pe la ce oră au venit?

— Pe la nouă-zece seara.

— O cunoaşteţi?

— Nu, este pentru prima dată când a adus-o aici.

Aflu că era o blondă cu ochii violeţi, ceva ce se întâlneşte foarte rar prin partea locului, nici plinuţă, nici slăbuţă, deci să reziste tuturor gusturilor; îmbrăcată într-o rochie bleu strânsă pe corp, adică pe piept, mijloc, şolduri şi genunchi, despicată lateral. Avea cel mult treizeci şi cinci de ani... A, da! Uitase: era încălţată cu pantofi bleu, cu tocuri şi catarame aurii, cu două rânduri de puncte. Adică, o sumedenie de amănunte pe care numai femeile le reţin...

Îi zic sărut-mâna şi cobor la parter. Aici să vezi şi să nu crezi. Jurisconsultul stă rezemat de masă şi explică ceva funcţionarului cu pricina.

— Aţi ieşit pe locul doi, stimabile! Ce vreţi, vârsta! Am fost ceva mai iute de picior.

Drept orice răspuns îmi arată spatele şi iese în stradă. Sunt sigur că nu-i place în propriile-i straie. Îl urmez şi ne aşezăm fiecare în maşinile noastre.

— Când vă hotărâţi să vă amintiţi ce aţi făcut sâmbătă seara, mă anunţaţi şi pe mine?

Maşina mă poartă la Lehliu. Îl salt pe casierul I.A.S.-ului din sânul familiei iubite şi plecăm la sediu.

Îl întreb, din mers, dacă Viorel Constantin a decontat ordinul de deplasare şi-mi răspunde că nu-şi aminteşte. Chiar apelează la posibilităţile mele de înţelegere. Cum sunt „Toma-necredinciosul”, întoarcem toate hârţoagele şi-l sfătuiesc să caute. Îi zice mereu că habar n-are, iar la un moment dat, vârâ pe *şest* ceva în buzunar şi declară cu tărie că *dom’le* jurisconsultul nu a decontat nimic.

— Pe buzunarul dumitale, că nu minţi?

— Tovarăşe, mă jigniţi!

— Aiurea! Întoarce-ţi buzunarele pe dos şi plasează-mi ordinul de deplasare până nu-mi ies din balamale.

— Dom’le, fii atent cum vorbeşti cu mine, că nu ştii cu cine ai de-a face!

— Aşa crezi? Din clipa în care ai ascuns ordinul de deplasare te-am mirosit! Să ştii că în mine nu bagi frica uşor, E clar?

Tipul începe să mă ameninţe că a fost pionier, a fost utecist, a avut note bune la şcoală iar membrii asociaţiei de locatari îl apreciază în mod deosebit. Ca să vezi cu cine vorbeam şi eu nu-i dădeam onorurile?

Discuţia se prelungeşte şi, desigur, am fi ajuns la stabilirea unor asemănări între noi şi vieţuitoarele din încrengătura paricopitatelor şi imparicopitatelor. Ne salvează Viorel Constantin, care, probabil, trăsese cu urechea pe la uşă.

— Dă-l domnule, nu vezi că face pe nebunul!

A se înţelege că cel ce face pe nebunul sunt eu. Mă fac că nu l-am auzit şi iau documentul.

— Aveţi colegi care ţin la dumneavoastră.

— Ce-ţi pasă!?!

Jurisconsultul mă tutuieşte de parcă am fi curtat-o împreună pe Monica Dud.

— Din ordinul de deplasare reiese că în S aţi stat până duminică la orele cincisprezece.

— Ştiu! Nu-mi spui o noutate!

— Totuşi, începem să avem o bază comună de discuţii.

Îmi întoarce spatele şi se topeşte. Îl imit. Mă întorc la

S, garez maşina şi plec acasă. Nevastă-mea îmi vorbeşte despre plata chiriei, a luminii, a apei, a gunoiului... Tac. Scot paralele. Spolierea continuă: pentru pantofi, ciorapi, portjartier şi alte mărunţişuri pe care am impresia că le găsesc în farfurie. Pescuiesc o bucată de carne şi o devorez. Crainicul de la radio îşi anunţă contemporanii:

— Emisiunea continuă...

VIZITAREA arestului este primul lucru pe care-l fac. Amicul doamnei Moraru a fost înregistrat la starea civilă cu un nume deloc romantic: Balama. Vache Balama. De douăzeci şi patru de ore era flotantul arestului. Spre disperarea ofiţerului de serviciu şi a subofiţerilor de la arest, noua noastră cunoştinţă bătea din zece în zece minute în uşă, cerându-şi, cuviincios, permisiunea să utilizeze W.C.-ul.

În viaţa de toate zilele vindea seminţe prăjite. Dacă aveţi timp să treceţi prin S întrebaţi de Vache Mandatarul şi îl veţi cunoaşte. Chiar, vă rog, să vă interesaţi, mă scutiţi pe mine să-i fac o descriere. N-aş vrea ca poziţia mea să vă influenţeze. Deci îmi fac intrarea. Vache Balama se apropie târându-şi pantofii fără şireturi. Îşi scoate şapca şi se prezintă milităreşte:

— Soldatul Balama C. Vache, la ordinul dumneavoastră.

Bătrânul soldat îmi face cu ochiul, vorba ceea: „nu o lua în serios, fac şi eu o glumă”.

Îşi mângâie satisfăcut mustaţa îngălbenită de tutun şi din priviri mă întreabă dacă poate să se aşeze. De acord!

— Madam Moraru m-a rugat să vă ajut.

— Tănţica are un suflet mare.

— În ce relaţii vă aflaţi?

— Din ce punct de vedere?

— Din care vă convine!

— Mişto: păpică, căldurică... Cu pileala stau cam nasol. Mă ţine la regim. Alte probleme nu avem, uitaţi-vă la mine,

sunt eu omul care să...

Foarte autocritic.

— O vizitaţi des?

— Depinde. Când *mă fac prea tare* nu garantez deplasarea la domiciliu. Mai am baftă să dorm şi lângă gard.

— Ce baftă aţi avut sâmbătă seara?

— Am ajuns până în hol. Peste noapte m-a urcat la ea în cameră, şade la... *cucurigu.*

— De unde aţi ştiut că aţi adormit în hol?

— M-a călcat un dobitoc în picioare. Se zice că aş fi urlat niţel, la care Tănţica a coborât şi l-a muştruluit pe dobitoc, după care m-a urcat sus.

— A putut să vă care singură?

— Nu. A ajutat-o dobitocul.

— Cine era respectivul?

— Habar n-am. Eram aşa de matol că nici ochii nu am putut să-i deschid. Îmi permiteţi să merg la...

Vache Balama mă părăseşte desfăcându-şi pantalonii din mers. Interesantă treaba cu dobitocul care l-a călcat în picioare...

Îmi bag mâinile în buzunare şi părăsesc arestul. Din capătul coridorului se aude glasul lui Vache Balama.

— Dacă nu-mi daţi hârtie igienică, vă promit că rămân aici până mâine.

Centrul oraşului era blocat de o coloană de camioane şi excavatoare. Un subofiţer de la circulaţie le redirijează pe străzile laterale. Când ajung la „Didileaua” mă lămuresc: un cal a scăpat de la pripon şi s-a aşezat în faţa unui camion. Întâlnirea fiind inopinată, căluţul a fost făcut fărâme. Chefliii au ieşit cu halbele, cu sticlele şi s-au aşezat pe trotuar. „Noroc, Gică!” „Noroc, Ionică! Bă, ce tocătură s-a ales din calul lui ăsta de la Ţăndărei!”

Fostul proprietar, beat criţă, încerca, fără succes, să se apropie de şofer:

— Mi-ai omorât armăsarul, mă neamul lui manivelă! Te mănânc!

— Pleacă! – mârâia supărat şoferul. Altfel îţi rad o cazma peste mustaţă!...

Traversez, ocolind Crivaia şi descind la madam Moraru. Tocmai sorbea o cafeluţă.

— Să ştiţi că sunt supărat pe dumneavoastră!

— Vai de mine!

— Zău! Mi-aţi istorisit romanul despre cadavrele noastre, dar aţi uitat să-mi spuneţi cine v-a vizitat în cursul nopţii cu pricina.

— Se mai întâmplă, stau prost cu memoria. Eu mai sufăr şi de tensiune la inimă, domnule locotenent.

— Să trecem peste amănunte şi să ne amintim ce s-a întâmplat când Vache a adormit în hol.

— A, da! De ce nu m-aţi întrebat data trecută că vă spuneam. Mie, mi-a scăpat... Era obosit săracul şi nu l-au mai ţinut picioarele să urce scările. L-am ajutat că aşa este frumos, domnule locotenent. Trebuie să ne ajutăm aproapele.

— Aţi putut să-l urcaţi?

— Bineînţeles. Eu în tinereţe...

— Cred, dar vedeţi dumneavoastră, sunteţi la o vârstă la care, să zicem aşa, este mai greu să dovediţi ce puteaţi cu ani în urmă. Mie, personal, mi-ar fi fost tare greu.

— Ehei, tineretul de astăzi nu mai este ca pe vremea mea. Stau câteodată şi mă gândesc...

— Încercaţi să vă gândiţi cum l-aţi urcat pe Vache Balama la dumneavoastră în cameră.

— Dacă ziceţi dumneavoastră, aşa am să fac. Oricare cetăţean este dator să ajute organele de stat în asemenea împrejurări şi să-şi aducă aportul său total. Eu, domnule locotenent, am o inimă tare şi l-am ajutat din tot sufletul pe Văchiţă şi am să-l ajut până în pânzele albe...

Poftim, cât este de consecventă: după ce s-a plâns că are *tensiune la inimă,* acum se laudă că are o *inimă tare.*

Soarbe din cafeluţă şi-şi aprinde o ţigară nenorocită. Pufăie uşurel, mângâie pisica de Angora care s-a cuibărit la picioarele sale.

— Mai aveţi ceva de întrebat?

— Voiam să continuăm discuţia în legătură cu amicul dumneavoastră. Vasăzică l-aţi găsit în hol şi l-aţi urcat la etaj.

— Exact, cum v-am mai spus!

— Povestiţi-mi cine v-a ajutat?

— Mare cotoi mai eşti, domnule! Dacă insişti atât, înseamnă că tot ştii ceva. Ce rost are să-ţi mai povestesc şi eu?

— Vai, dar aveţi un talent deosebit şi-mi face o plăcere extraordinară să vă aud vorbind.

— Pe dracu'! Ţi-am spus eu că eşti cotoi. Scuzaţi-mă că vă tutuiesc, dar cred că sunteţi de o vârstă cu nepoţica mea.

— Vă rog, treceţi peste etichetă, dar măcar să o faceţi cu folos. Nu vreau să plec cu mâna goală. Aşadar, cine era cetăţeanul ce l-a călcat în picioare pe tovarăşul Vache Balama?...

— Pe domnul Vache, vreţi să spuneţi! Da! Vă spun: era chiar cetăţeanul pe care l-aţi fugărit prin tot oraşul, cel ce v-a burduşit de v-au mers fulgii.

Ochii îi strălucesc sadic: „Mă baţi tu la cap, dar lasă că ţi-am zis-o, să nu mai faci pe grozavul".

— Va trebui să daţi o declaraţie. Totuşi, povestiţi-mi cum s-a întâmplat.

Nu-i convine deloc. A încercat să se eschiveze dar acum nu are încotro. Striveşte ţigara în scrumieră şi mă fixează supărată.

— Acum dacă am început, să merg până la capăt. Vă spuneam de la început, dar nu voiam să se ştie ce este între mine şi Văchiţă. Noi ţinem totul în mare secret, dar acum... Cred că o să fiţi domn şi vă ţineţi gura! Îmi omor şi eu zilele cu el. E un băiat foarte bun dar n-a avut noroc. S-a cam afumat şi a adormit în hol. Peste noapte, să tot fi fost ora douăsprezece, l-am auzit înjurând:

„Ce mă calci mă, dobitocule!" – zicea.

Ies eu numai în cămaşa de noapte şi aprind lumina.

Văd pe cetăţeanul dumneavoastră că tot îndesa un furtun într-o sacoşă şi pe Văchiţă trăgându-l de pantaloni.

„Aici stă tovarăşul Popescu?” – zice individul.

„Nu!” – zic.

„Mă scuzaţi că v-am deranjat! Eu am locuit de vreo două ori în foarte elegantul dumneavoastră apartament, închiriat prin O.J.T. Un amic, Popescu, mi-a spus că v-a dormi aici şi am venit sări fac o vizită. Îmi pare rău că vă pricinuiesc neplăceri!”.

„Nu face nimic!” – zic eu.

„Îmi pare rău că l-am călcat pe domnul”.

„Nu face nimic... Mă ajutaţi să-l duc în cameră?”

„Cu plăcere!”

L-am luat de mâini şi de picioare pe Văchiţă şi l-am dus sus. L-am rugat să nu spună la nimeni că l-a găsit dormind beat în hol. Şi-a dat cuvântul de onoare, măcar de l-ar pune pe grătar. Să-i fie ruşine că m-a trădat. Nu-mi plac turnătorii. Pe Văchiţă nu l-aţi întrebat?

O clipă sunt gata să-i spun adevărul, dar mă răzgândesc. Mi-e teamă că bătrânul soldat îşi va pierde creditul doamnei Moraru, cu alte cuvinte: „adio păpică, adio căldurică...”.

— L-am întrebat dar a tăcut mormânt. A zis că pot să-l tai în şapte mii opt sute treizeci şi şase de bucăţi că tot nu aflu nimic de la el.

— Ehei, Văchiţă e băiat de comitet, m-a iubit întotdeauna. Păcat că pleacă iarăşi la puşcărie. Dar am să-l aştept şi-l voi primi cu flori. Merită!

Discuţia noastră, dacă-i pot spune aşa, că, de fapt, vorbeşte numai doamna Moraru, reconstituie viaţa zbuciumată a bătrânului soldat. A fost condamnat de trei ori, de fiecare dată motivul fiind acelaşi: îşi permitea să se deplaseze în faţa Crivăii şi să blesteme pe o vecină „vedea-ţi-aş pompierii pe casă”. Acum, comisese un delict asemănător, dar pentru un blestem care, pare-se, avea darul să o îngrozească în mod deosebit pe vecina cu pricina: „Vedea-ţi-aş nora punându-ţi părul pe bigudiuri”.

Respectiva, care nu-şi mai revenise de la scandalul din seara nunții, a plecat urgent şi a reclamat la miliţie.

AM deosebita plăcere de a primi vizita bunului meu amic Dodea, mare specialist într-ale criminalistica şi, bineînţeles, o proaspătă cunoştinţă de-a dumneavoastră. Trânteşte un dosar pe birou şi mă fixează cu un aer misterios.

— Amigo, plăcerea este de partea mea. Ia loc şi descarcă-te! Simt că ai o veste pentru mine!

— Cum îţi mai merg treburile în afacerea cu cele două cadavre?

— Aşa şi aşa. Se pare că eu sunt pe drumul cel bun. Toate indiciile îl desemnează pe Valeriu Dud ca autorul dublului asasinat.

— În care victimele sunt...?

— Monica Dud şi un necunoscut despre *care,* de îndată ce primim alte informaţii, se va interesa sergentul major Diaconu...

— Diaconu este salvat. Tipul se numeşte Dan Popa. Inspectoratul general, după examinarea amprentelor, ne-a comunicat numele mortului. Are vechi state şi a ocupat, vreme îndelungată, un loc binemeritat prin penitenciare.

Inutil să vă fac cunoscute descrierile locotenentului Dodea. În rezumat, mă simt obligat să vă destăinuiesc faptul că Dan Popa, zis Saftea, avea la activ nu mai puţin de şaptezeci şi trei de spargeri şi, puşi cap la cap, cam patruzeci de ani de închisoare, executaţi în vreo doisprezece ani. Demn de reţinut, că era un spărgător pretenţios şi nu se omora decât cu spargeri în *premieră.* Cum mirosea că se taie panglica inaugurală a vreunui nou magazin ori complex comercial, sau că era vorba despre deschiderea unei expoziţii ce merită să fie vizitată, îşi făcea valiza şi descindea la faţa locului. Dacă nu găsea nimic de *reţinut,* se mulţumea să ia un mic suvenir, chiar lipsit de importanţă. Cu ocazia unui interogatoriu declarase că nu şi-

ar permite, în ruptul capului, să pună piciorul într-un magazin cu *tradiţie.* Într-o astfel de declaraţie, Dan Popa preciza: „A sparge un magazin vechi este curată profanare. Nu înţeleg să violez un local prin care au trecut şi alţii înaintea mea. Sunt un deschizător de drumuri şi aşa voi rămâne până la adânci bătrâneţii, iarcând voi ieşi la pensie (?) îmi voi lua un baston, îmi voi vizita victimele şi voi declara cu nostalgie: şi acest magazin a fost spart, în premieră, de mine”.

Faptul îi atrăsese un respect deosebit printre notorietăţile penitenciarelor, iar Dan Popa, după fiecare spargere, le comunica confraţilor: „magazinului ăstuia i-am făcut bucata, folosiţi-l sănătoşi”.

Din nefericire nu a mai avut timp să ajungă la pensie şi să-şi facă albumul cu fotografii în care el să figureze în faţa magazinelor cărora *le-a făcut bucata.* Împlinise de curând treizeci şi opt de ani, nu a fost căsătorit. Părinţii muriseră demult şi din clanul său rămăsese singurul sub soare. Aşadar, îşi luase rămas bun de la viaţă ultimul urmaş al unei familii de spărgători.

— Să-i fie ţărâna uşoară!

— Trebuie să informăm consiliul popular al urbei să ia toate măsurile ce se impun pentru a se face funeraliile.

De acum, dosarul are pe copertă numele victimelor. În curând îl vom trece şi pe cel al criminalului şi cauza se consideră încheiată. Deci, cel de al treilea picior de la masă a devenit sigur.

Îmi permit să mă prezint la şef. Fac niţică anticameră până reuşesc să intru. Sunt cel puţin zece persoane ce aşteaptă. Recunosc printre ei şi pe cei doi implicaţi în accident.

— Asta mi-a mai rămas – bocea călăreţul din Ţăndărei agitând potcoavele calului. Cum mă duc eu acasă la nevastă fără armăsar?

— Cu trenul! – mormăia şoferul. De ce n-ai avut grijă de gloabă?

— Dă-mi zece mii şi te iert...

— Pentru ce? Pentru caricatura aia răpciugoasă. Dacă aş plăti toate gloabele beţivilor de la „Didileaua”, aş ajunge la sapă de lemn.

Mă strecor printre ei şi intru în cabinet. Îmi face semn să aştept câteva clipe, tocmai îşi lua la revedere de la un expert contabil ce lucra pentru elucidarea dedesubturilor unui incendiu.

— Se pare că ai lichidat dosarul!

Într-adevăr, m-am născut într-o zodie deosebit de norocoasă.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie. Mergi la spital, iei expertiza medico-legală, îl audiezi pe Valeriu Dud şi vii cu dosarul la mine. Trebuie să ne grăbim căci expiră ordonanţa de reţinere pentru douăzeci şi patru de ore. Azi vine şi procurorul să elibereze mandatul de arestare pentru Valeriu Dud. Probele sunt relevante: amprentele de pe clanţa interioară din camera în care a fost comisă crima îi aparţin, – a fost văzut în noaptea crimei în incinta imobilului tovarăşei Moraru. Crima a fost premeditată, dacă avem în vedere faptul că Dud îşi luase un concediu pentru câteva zile, după ce aflase – din scrisoare – că soţia lui se întâlneşte cu Viorel Constantin în S. Ce-i atâta tărăboi pe seama jurisconsultului? E drept că era amantul Monicăi Dud, dar aceasta nu-l poate afecta în cauza crimei de sâmbătă.

— Nu se ştie niciodată! Dacă-mi permiteţi, voi reveni asupra cazului. Valeriu Dud continuă să creadă că mortul este Viorel Constantin. Deocamdată, cred că ar fi mai nimerit să nu-i spunem că acesta trăieşte.

— Perfect! La treabă!

Trag o fugă până la spital şi-l asaltez pe medicul legist. Tocmai venise de la Bucureşti şi-şi curăţa maşina.

— Expertiza medico-legală, şefule!

— O clipă, să extirpez noroiul de pe caroserie. Te grăbeşti? Fii calm, milităria-i lungă!

— Ştiu! Dacă aş fi şi eu cu maşină...

Continuă să bălăcească pielea de căprioară într-o

găleată cu lichid murdar ce, probabil, se voia a fi apă. O mai mânjeşte niţel şi se hotărăşte să mă poarte pe culoare. Îşi cheamă secretara şi o pune la treabă. Mă tratează cu o ţigară străină şi-mi povesteşte despre o descoperire extraordinară a unui doctor, al cărui nume îmi scapă, apoi se bate cu cărămida-n piept că Lombroso a fost un cap şi că el îi este singurul adept din partea de sud-est a ţării. Nu-l contrazic, aşteptând răbdător să-mi plaseze documentul cu necropsia cadavrelor. Mi-l pune în braţe şi alerg pe scări.

La miliţie mă întâmpină madam Moraru.

— Haide odată, domnule, că m-au apucat furnicăturile aşteptându-te!

— Cine v-a chemat?

— Un colonel!

Colonelul cu pricina era un plutonier. Madam Moraru vedea în jurul ei numai locotenenţi, colonei şi generali, pe care îi grada în funcţie de vârstă. După părerea ei, Vache Balama trebuia să fie, neapărat, general.

Prezenţa ei se datora, în exclusivitate, iniţiativei comune a şefului şi procurorului, care se hotărâseră să facă recunoaşterea oficială a lui Valeriu Dud. Peste câteva minute este poftită în camera alăturată; aranjaţi în şir indian, ne aşteaptă zece persoane îmbrăcate în costume de culoare bej. Printre ei se află şi Valeriu Dud. Bătrâna îi examinează şi se opreşte în faţa lui.

— Cum nu ţi-a crăpat obrazul, nenorocitule, când ai intrat în casa mea? Auzi, domnule, să mă bage-n cremenal! Să-ţi fie ruşine! Mai bine mă strângeai şi pe mine de gât şi terminai povestea. Din ce mai trăiesc eu acum? Cine mai vine la mine în gazdă? Mi s-a dus vestea că am casă cu stafii...

Valeriu Dud clipeşte des din ochi şi izbucneşte:

— Luaţi-o de aici! M-am săturat! Daţi-mi o coală de hârtie şi vă spun tot.

V-AM promis că de îndată ce am câteva clipe de răgaz

vă fac unele precizări asupra problemelor ce sunt niţel neclare. Valeriu Dud a mărturisit. Tot!

El şi-a ucis soţia şi pe „Viorel Constantin”. Da, da! Aşa a declarat. Mă abţin de la comentarii şi vă las pe dumneavoastră să; trageţi concluziile, făcându-vă cunoscută declaraţia lui:

Declaraţie,

Subsemnatul Dud Valeriu, fiul lui Laurenţiu şi Filofteia, născut la 7 martie 1921, de profesie inginer, cu domiciliul în Bucureşti, aleea Babelor nr. 132, declar următoarele:

Am cunoscut, prin interceptarea corespondenţei, că soţia mea, Monica Dud, întreţinea relaţii extraconjugale cu numitul Viorel Constantin din comuna Lehliu. Menţionez că soţia mea a avut relaţii şi cu alte persoane, dar îşi exprimase în numeroase împrejurări dorinţa de a se căsători cu Viorel Constantin. În ziua de 12 august mi-a spus că va pleca pe litoral, precizând că aste posibil să nu se mai întoarcă la mine. A Încercat chiar să mă consoleze. Între timp, am căutat-o în geantă unde am găsit scrisoarea primită de la Viorel Constantin şi care mi-a fost reţinută la organele de miliţie după ce m-au introdus la arest. Din scrisoare rezultă că soţia mea şi Viorel Constantin trebuiau să se întâlnească în ziua de duminică 15 august în S, *urmând să plece împreună la Constanţa. În ziua de 13 august a dispărut de la domiciliu. Alertat, mi-am luat concediu şi în după-amiaza zilei de 14 august am ajunsîn S,cu trenul. M-am plimbat prin oraş şi-am văzut în faţa restaurantului „Didileaua” maşina jurisconsultului. Am intrat în local şi l-am zărit la o masă în anturajul câtorva persoane. Monica lipsea. Am ieşit în stradă şi am aşteptat până au ieşit. S-a urcat în maşină şi s-a îndreptat către marginea oraşului. Se făcuse deja întuneric. Am plecat la întâmplare pe străzi.*

Îmi luasem cu mine o butelie de aragaz pentru turism, la care ataşasem un furtun cu o capsulă de cupru. Am lăsat sacoşa cu butelia la un barman căruia i-am dat zece lei pentru oficiu. I-am arătat fotografia soţiei şi l-am rugat să

fie atent dacă vine la local. Acelaşi lucru, cu fotografia. Am trecut pe la toate bufetele şi restaurantele. Înainte de ora închiderii am trecut să iau sacoşa cu butelia. Barmanul de la „Didileaua „mi-a spus că Monica însoţită de un bărbat a mâncat şi a plecat să se culce în casa de vizavi, unde se *găsea o cameră trecută în evidenţele O.J.T. Tot el mi-a indicat şipoziţiaexactă a camerei.*

Am ieşit şi m-am plimbat prin faţa casei. O fereastră era luminată. După un timp lumina s-a stins. N-am putut să intru, deoarece era lume multă pe stradă, fapt pentru care am mers în parc şi m-am culcat pe o bancă. La ora douăsprezece m-am sculat şi m-am reîntors la locuinţa unde era cazată soţia mea. Am intrat în hol şi am scos butelia de aragaz din sacoşă, am montat furtunul şi l-am introdus cu capsula de cupru prin gaura cheii. Am dat drumul la gaze şi am ieşit în stradă. M-am plimbat prin oraş aproape o oră, apoi m-am reîntors. Gazul erapeterminate. Am deschis uşa să mă conving dacă au murit. Am voit să aprind lumina dar m-am temut să nu se producă explozia gazelor din cameră. Am mers încet pe lângă pereţi şi i-am găsit pe dormează. Erau reci. Rigiditatea cadaverică începusesă seinstaleze. Abia atunci am observai că fereastra era deschisă. Am ieşit pe hol şi am luat butelia. Când încercam să o reintroduc în sacoşă am călcat pe un beţiv ce dormea pe ciment. M-a prins de picior şi a început să ţipe, trezind-o pe proprietăreasă. Am ajutat-o să-l ducă la ea în cameră, încredinţând-o că am căutat pe un amic Popescu cazat acolo, exprimându-mi, în plus, dorinţa de a închiria o cameră, motivând că şi altădată am beneficiat de serviciile ei. Argumentele mele au convins-o şi nu a bănuit nimic în legătură cu scopul real al prezenţei în locuinţă. Mai mult, m-am oferit să-i ajut la transportarea beţivului – probabil soţul ei *– dându-i asigurări asupra discreţiei ce o voi manifesta în legătură cu nefericitul incident. Am părăsit oraşul, aruncând sacoşa cu butelia de aragaz în lalomiţa, în timp ce treceam cu trenul peste pod. După ce am coborât în staţia Ciulniţa, m-am răzgândit, hotărându-mă să mă*

reîntorc înS pela ora nouă dimineaţa pentru a observa cum se efectuează cercetările şi a verifica dacă nu am comis vreo greşeală menită să conducă organele de anchetă la identificarea autorului dublului asasinat. În faţa casei erau adunaţi curioşii. Când a venit echipa de cercetare, am cerut relaţii la diverşi cetăţeni în legătură cu identitatea lucrătorilor de miliţie, aflând că locotenentul Rujan este cel ce conduce ancheta.

Când am ajuns la Bucureşti, am constatat o greşeală; Monica îşi uitase actele în şifonier. Dacă, iniţial, aş fi avut cunoştinţă despre acest fapt le luam şi, după comiterea faptei, le lăsam la faţa locului. În noile condiţii, proporţiile consecinţelor m-au îngrozit, abia atunci mi-am dat seama că nu va fi recunoscută curând şi credeam că voi fi nevoit să înmormântez peste două-trei sau mai multe săptămâni un cadavru în putrefacţie. Atunci m-am hotărât să vă telefonez. Pentru a vă deruta nu am telefonat de la domiciliu, ci am mers la oficiul poştal, de unde aveam şanse mari să nu fiu identificat ulterior.

Aceasta-mi este declaraţia pe care o dau şi o semnez, menţionând că cele prezentate s-au făcut de bună voie, fapt ce doresc a fi luat în consideraţie cu ocazia desfăşurării procesului. Valeriu Dud.”

Foarte interesant, inginerul mai că n-a solicitat şi o primă pentru faptul că a recunoscut crima. Dacă un ageamiu ar citi declaraţia, ar crede că eu n-am muncit deloc şi numai conştiinţa lui Dud a condus la rezolvarea cazului.

Mă retrag în biroul meu unde s-a instalat Tanţa Moraru. O secondează bunul ei amic Vache Balama. Bătrânul soldat şade pe scaun şi înghite tacticos ouă cu şuncă. Mormăie mulţumit şi aruncă priviri recunoscătoare.

— Mănâncă, gândăcelule, mănâncă!

Îl priveşte zâmbind mulţumită şi-i numără dumicaţii.

— N-avea nicio teamă, domnul locotenent este copil bun şi o să te ajute. Mănâncă, gândăcelule!

Gândăcelul ne face ochi dulci şi nu se lasă rugat. Bat

turcii la gura lui. Într-un târziu, se ridică cu faţa crispată, rotindu-şi grăbit ochii în orbite:

— Tănţico, sufleţelule, te rog din inimă să mă scuzi, trebuie...

Zboară ca din puşcă, făcând să tremure podelele, apoi se întoarce uşurat şi continuă dezastrul în bucate. Întrucât mă grăbesc, îl vom părăsi pe bătrânul soldat pentru a continua elucidarea misterioasei crime. Ţin să vă anunţ că în după-amiaza acelei zile avea să părăsească arestul. Nu pentru că aş fi fost eu *copil bun* ci pentru că aşa deciseseră doctorii, expediindu-l cu mare pompă la spitalul de contagioşi, pe motiv că drăgălaşul *gândăcel* avea dizenterie.

NE aflăm pe malul Ialomiţei. O numeroasă comisie s-a deplasat pentru găsirea buteliei abandonate de Valeriu Dud. A sosit şi şeful, care, între timp, a avut câteva audieri în legătură cu împrejurările în care a decedat persoana al cărei cadavru a fost găsit pe malul Dunării. Ancheta se derula vertiginos: identificase victima şi pătrunsese în miezul afacerii. Se pare că era vorba de continuarea, în doi, a unui scandal petrecut pe un vas în apropiere de Giurgiu.

Procurorul s-a reîntors de la convocarea din Bucureşti şi a intrat în pâine.

Dodea, înhămat cu aparatele lui, aşteaptă să imortalizeze pe peliculă reperarea corpului delict.

— Şansele sunt reduse! – spune şeful. Dacă butelia era goală, nu este exclus ca apa să fi târât instalaţia, departe, în aval. Singura şansă ar fi ca furtunul şi capsula de cupru să se fi prins de rădăcinile sau crengile copacilor căzuţi în apă. Vom încerca şi cu detectorul de metale...

Prezenţa noastră a stârnit curioşii; se apropie în grupuri pe lângă rambleul căii ferate. Pe măsură ce se apropie, încetinesc şi vin cu mare băgare de seamă. Câţiva s-au aşezat pe versantul rambleului şi se târăsc la umbra bozilor.

Două bărci înaintează prudent pe cursul râului. Fundul apei este cercetat cu detectorul, iar în zonele unde se bănuie prezenţa metalului se verifică adâncul cu doi raci metalici.

— Credeţi că este absolută nevoie să găsim butelia de aragaz?

Şeful îmi face semn că da.

— Rujan, ai lucrat bine dar presimt că ceva nu se leagă. Sunt două elemente în acest dosar pe care va trebui să le lămurim. Având în vedere că a venit şi tovarăşul procuror, ne vom întruni în trei, pentru a analiza minuţios cele petrecute. Dacă nu găsim butelia, lucrurile se vor complica foarte mult.

— Şi dacă o găsim?

— Atunci, puiule, treaba, de asemenea, se va complica.

Procurorul priveşte tăcut peste apa râului şi se întoarce spre mine continuând ideea şefului...

— Dacă o vom găsi, ne vom vedea însituaţia de a-l pune în libertate pe Valeriu Dud. Deocamdată este reţinut. La ce oră se împlinesc douăzeci şi patru de ore de când a intrat în arest?

— La optsprezece şi jumătate...

Sunt uluit. Şeful mă laudă că am lucrat bine, dar mă anunţă că totul a fost în zadar.

Curioşii au prins curaj, lansându-se temeinic în elaborarea de ipoteze:

— Ştiu eu de la *cineva mare* că mai sunt în apă cel puţin cinci morţi...

— Fugi, bă, de unde? Nici trei nu sunt că n-aveau de unde, ce crezi că...

— Am auzit că trebuie să fie cel puţin o grămadă, s-a tras cu mitraliera, maică! Cu urechile mele am auzit azi-noapte cum lătra mitraliera la buza pădurii...

— Taci, fă, că era câinele meu.

— Tu să vorbeşti frumos cu mine că fac reclamaţie la tovarăşul comandant... Alo, domnu’ comandant, porcu’

ăsta de Costache mă jigneşte...

Diaconu transpiră încins în uniformă.

— Tovarăşi, vă rugăm să părăsiţi zona! Încurcaţi desfăşurarea cercetării...

— Lasă, dom'le, comandantu' nu ne zice nimic... nici *procorolu*... te găsişi matale mai grande...

— Tovarăşe sergent major, intervine procurorul, legitimaţi-i pe cei care vă jignesc şi pe cei ce refuză să părăsească perimetrul în care desfăşurăm cercetările...

— Hai, dom'le, că glumirăm...

Baba cu mitraliera ne zâmbeşte amical şi se retrage uşurel printre curioşii din spatele ei.

La o sută de metri în aval de pod, bărcile s-au oprit. De colţii unui rac s-au agăţat câteva crengi în care s-a încurcat instalaţia. Este prezentată lui Dud: o recunoaşte. Cu ea a operat în noaptea de sâmbătă.

Lângă noi stopează o maşină. Ajuns lângă comandant şoferul raportează: este aşteptat de un ofiţer de la Bucureşti, în legătură cu înecatul din Dunăre.

— Bănuitul, se pare, se ascunde într-o comună de la marginea judeţului nostru.

Şeful îmi face semn. Împreună cu procurorul, ne retragem deoparte.

— În cel mult trei ore sunt înapoi. Sper! Dacă nu-mi găsesc bănuitul, organizez urmărirea lui şi mă reîntorc. Vom lămuri atunci toată problema în punctele slabe ale cazului Dud...

Deci, este vorba de cazul... Dud! Niciun cuvânt de cadavrele foştilor Monica – Dan.

— Traian Sorescu este plecat la o spargere în judeţ şi cred că mai întârzie. Rujan, mergi la inspectorat şi audiezi pe cetăţenii ce îl aşteaptă pe Traian. Parcă-i vorba de un furt de găini... Ştiu că nu-ţi place, dar nu-i cazul să alegi: femeia este gură-spartă şi creează prea multă vâlvă în jurul acestui fleac. Şi încă ceva: după ce termini cu ei, să-l cauţi pe medicul legist. Insişti asupra cauzelor morţii. Să precizeze dacă în organismul celor doi s-au găsit urme sau

leziuni produse de gaz. Problema este esenţială, Rujan! Ai înţeles unde este zona neclară a cazului... Dud?

Şeful dispare în trâmbele de praf provocate de autoturism, iar restul echipei se întoarce în oraş.

— La orele şaptesprezece ne întâlnim! – îmi spune procurorul la despărţire.

Merg la birou, ferm hotărât să iau în primire dosarul cu găinile. Câteva declaraţii şi un proces-verbal. Dar despre ce este vorba? Cu două săptămâni înainte, cineva din faţa Crivăii reclamase că se furaseră şapte găini şi un cocoşel. Seara le închisese în coteţ, iar peste noapte se făcuseră nevăzute. Juna reclamantă ceruse să fie primită în audienţă chiar de inspectorul şef pentru a cere stabilirea cât mai rapidă a soartei amintitelor orătănii. Ba, îşi adusese şi bărbăţelul, tocmai-revenit de la băi, pentru a-i impresiona pe viitorii lucrători care se vor ocupa de misterioasa dispariţie a galinaceelor. Dintr-o altă declaraţie, rezultă că juna-victimă întreţinuse relaţii de amor cu un crai din Bora şi că sectorul avicol fusese decimat pentru a satisface gusturile craiului, în perioada în care scumpul ei soţ făcea împachetări cu nămol.

Încurcată treabă, tovarăşi! Aici trebuie muncă nu glumă. Îmi revin o sumedenie de sarcini pentru a verifica cele întâmplate: caută, deci, locotenent Rujan şi află dacă victima a avut, într-adevăr, acele găini, dacă a fost zărită când le-a tăiat, ceea ce va fi foarte dificil. Crede cineva că au mai rămas urme? Sau dacă mai găsesc, totuşi, cine garantează că ele provin de la fostele găini proprietate personală? Vezi dacă nu cumva este un furt adevărat, verifică dacă mai găseşti vreun oscior corp delict şi multe, multe altele. Ce credeţi că se poate rezolva aşa repede precum fleacul acela de crimă?

Uşa se deschise şi în cadru apare un ins cam la cincizeci de ani. Se aplecă uşurel să nu se lovească cu capul de tocul uşii şi se îndreptă hotărât spre mine, lăsând în sarcina fiecărui picior cam cincizeci-şaizeci de kilograme. Se opreşte şi mă fixează fioros.

— Dumneata ştii cine sunt eu?

— Habar n-am!

Nepoftit, se aşează pe un scaun fornăind pe nas ca un taur întărâtat.

— Deci nu şti cine sunt?

— Vă asigur că nu.

— Sigur?

— Pe cuvântul meu!

— Mda! Se poate!

Se scobeşte în nas cu un deget, tot uriaş şi se încruntă aruncând fulgere spre mine.

— Eu sunt director general, dom’le!

— Mă bucur!

— Nu ştiu dacă vei mai avea timp să te bucuri prea mult. Am venit să fac lumină!

— Faceţi, dar să nu vă ardeţi!

— Ceee?!?

Cumplitul individ se saltă din nou pe cele două picioare, trimite o mână peste masă şi-şi propteşte autoritar un deget în capul meu.

— În definitiv, ce doriţi? – întreb eu smulgându-mă de pe scaun, deşi aş fi putut să-i fac o figură de sambo ce l-ar fi trimis direct pe coridor.

— Dumneata l-ai arestat pe tovarăşul inginer Dud?

— L-am reţinut, numai.

— Reţinut? Acum când trebuie să îndeplinim planul înainte de termenul planificat ne scoţi un inginer atât de valoros din producţie? Cum îţi permiţi?

— În primul rând, inginerul Dud se află în concediu de odihnă şi nicidecum angajat în producţie. În al doilea rând, este implicat într-o crimă…

— Crimă? Te pomeneşti că a şi recunoscut?

— Închipuiţi-vă, da!

— Aha, deci aşa stau lucrurile!?! E prima dată când faceţi voi să recunoască un om cinstit? Ai să intri în locul lui, tovarăşe! Îţi este clar?

Directorul acesta, care, pe deasupra, mai este şi

general mă priveşte crunt. Ştiu că face pe nebunul. Parcă este prima dată când vine câte un asemenea individ cu tot felul de avertismente? Totuşi îmi place, în comparaţie cu alţii, care, dimpotrivă, te racolează din mijlocul străzii şi te târăsc în cârciumă, pe motivul că vor să aibă deosebita plăcere de a bea un şpriţ cu tine. Ies pe coridor şi chem doi martori, pentru a asista la discuţia dintre noi. Nu, de altceva, dar nu am chef să mă trezesc cu reclamaţii calomnioase: s-au mai văzut cazuri...

— Aţi numărat câţi paşi sunt de la intrarea în inspectorat până în biroul meu?

— Nu! – îmi răspunde nedumerit directorul.

— Număraţi-i acum şi comunicaţi-mi rezultatul telefonic. Poftiţi, notaţi-vă numărul...

Cu degetul îi indic uşa şi-l sfătuiesc să şi-o deschidă singur, apoi să facă exerciţiu de mişcare în direcţia străzii.

— Bine! Mai discutăm noi!

Ne aruncă priviri ce promit o sumedenie de belele. Apoi dispare ca un vis.

Notez, numele celor doi martori şi le mulţumesc. Poate era bine să le iau câte o declaraţie cu privire le dialogul dintre mine şi acel director general. Dacă, într-adevăr, mă va reclama...

Cazul cu furtul de găini a rămas în suspensie. Să se spele cu el pe cap Traian-brigadă diverse. Juna pereche a plecat la „Didileaua” pentru a constata calitatea berii şi a micilor.

Cum naiba a aflat directorul general despre reţinerea lui Dud? Acum câteva ore cazul acesta era aşa de simplu. Eu chiar îl... înmormântasem. Şi, poftim, câte complicaţii intervin.

Deocamdată trebuie să lămuresc problema cauzei. Morţii lui Dan Popa şi Monica Dud. Mă aşez la birou şi ridic receptorul, dar nu reuşesc să fac legătura cu spitalul. Telefoanele funcţionează prost, telefonistele ţipă cuprinse de isterie. N-am încotro şi plec apostoleşte către instituţia în care lucrează medicul legist. Îl găsesc: lucra de zor la

maşină.

— Doctore, am nevoie de tine!

— Toată lumea are nevoie de doctor, atât viii cât şi morţii! – mă întâmpină jovial Fane-număr singular.

— Lasă gluma, este vorba de o treabă serioasă.

— Dacă a rămas nevastă-ta gravidă şi vrei să te scapi de intrus, caută-ţi alt doctor.

— Mi-ai dat azi dimineaţă expertiza crimei de sâmbătă seara. Mă interesează dacă moartea, în mod sigur, a survenit de pe urma loviturilor primite.

— Nu reiese clar din expertiză?

— Ba, da! Voiam însă să aud şi din gura ta. Încă ceva: s-a făcut o analiză toxicologică în cauză?

— Bineînţeles. Nu mi-a scăpat nimic.

— S-a găsit ceva deosebit?

— Spune-mi ce te interesează!

— Ce ai zice dacă cei doi au murit asfixiaţi? Să zicem că în cameră se găsea o butelie de aragaz deschisă, oamenii s-au culcat, iar dimineaţa i-am găsit cu pătrunjelul în gură... Ei?

— Poveste interesantă, dar categoric exclusă în cauza Dan Popa – Monica Dud. Analiza toxicologică nu a semnalat decât prezenţa alcoolului. În rest, nimic deosebit. În altă ordine de idei, în cazul intoxicaţiilor cu butan, pe corpul victimelor apare o coloraţie caracteristică. Exclude categoric posibilitatea producerii morţii prin intoxicaţie! Mulţumit?

— Nici eu nu ştiu!

Mă întorc la birou. Uriaşul stătea pe acelaşi scaun pe care se aşezase cu o oră mai înainte.

— Iarăşi? – mă arăt surprins.

— Prietene, îţi dau o şansă. Eliberezi urgent pe Dud sau voi informa toate organele de stat şi toate ziarele despre metodele folosite pentru a face cercetări. Uitaţi-vă aici! – scoate o grămadă de plicuri cu tot felul de adrese.

Scot cinci lei şi-i plasez.

— Cumpăraţi timbre şi trimiteţi-le!

— Aşa, deci!??

— Aşa! Şi să nu vă mai prind pe aici. De la o vreme nu pot să mai scot capul în lume de atâţia directori generali care umblă creanga. Dumneavoastră nu puteţi să staţi în întreprindere? Cum justificaţi timpul pierdut aici? Vă plăteşte statul ca să conduceţi producţia, or să faceţi pe detectivul?

Directorul se schimbă la culoare, se ridică în picioare şi încearcă să intervină.

— Tovarăşe locotenent, aş vrea să fiţi înţelegător!

Îl fac semn să tacă şi continui:

— Cum vă numiţi dumneavoastră şi la ce întreprindere lucraţi?

— Păi să vedeţi... eu sunt niţel cam grăbit. Vă rog să mă scuzaţi pentru deranj. Bună ziua.

ADMIRATOARELE bunului meu coleg şi amic Dodea sunt nevoite să-şi ia, definitiv, gândul de la el: a hotărât să se însoare cu o fostă colegă de liceu, profesoară într-o comună de lângă S. Bravo lui!

Ne-au invitat să mergem deseară la „Didileaua” pentru a le sărbători evenimentul. Cum să nu te duci, când pentru aşa ceva nu trebuie să faci cercetări la faţa locului, măsurători, fotografii, audieri de martori şi aşa mai departe.

Dar până când le vom cânta „mulţi ani trăiască” şi le vom ura multă fericire, măreţe succese în ramură, va trebui să elucidăm situaţia lui Dud.

Traian Sorescu mi-a răpit dosarul cu găinile:

— Mă bucur enorm că te-ai călit luptând din răsputeri, pentru depistarea... fioroşilor hoţi de păsări! – mă bombardează dispărând în biroul alăturat.

Iau dosarul meu şi intru în biroul şefului. Îmi face semn să mă aşez. Tocmai discuta cu procurorul problema cazului pe care l-a avut. Bănuitul, nu mai era bănuit, ci în mod cert autorul omorului comis pe Dunăre. Cu o săptămână înainte,

lângă Giurgiu, un remorcher înainta în amonte. La un moment dat, plasa unui pescar s-a agăţat în elice. Au început certurile între pilot şi pescar. Primul pretindea să fie despăgubit pentru întârzierea vasului, pescarul ridica pretenţii pentru plasa ruptă.

După două zile, pescarul a fost dat dispărut şi peste alte cinci s-a pescuit cadavrul în bălți.

Dar autorul? Nu, el nu era nici pilotul nici alt angajat de pe remorcher ci... un vecin al victimei care asistase la ceartă. Pilotul îl amenințase că „nu vei apuca ziua de mâine, nenişorule”. Ceea ce s-a şi întâmplat: vecinul, ce-i purta, cam demult, sâmbetele, a aşteptat seara şi... A mizat prosteşte pe interesul ce l-ar fi stârnit incidentul din cursul zilei şi amenințările pilotului, recepţionate de o duzină de martori.

— Tovarăşe colonel, permiteţi să raportez!

— Te ascult!

— De fapt, voiam să aflu care sunt obiecţiunile dumneavoastră în legătură cu dosarul...

— Bravo, eşti curios! Mă tragi de limbă...

Procurorul zâmbeşte, încerc să fac şi eu la fel.

În alte împrejurări aş fi reuşit perfect, numai că de această dată eu sunt cel care încasez „unsprezece metri”.

Dosarul meu a făcut burtică. Este chiar dolofan: proces-verbal de cercetare la faţa locului, planşă fotografică, declaraţiile Tanţei Moraru, ale ospătăriţei şi barmanului, plus cele scrise de Valeriu Dud, Viorel Constantin, Vache Balama, expertiza dactiloscopică a amprentelor de pe clanţa interioară a uşii, proces-verbal şi planşă cu butelia, declaraţiile luate la hotel, delegaţia lui Viorel Constantin, corespondenţa dintre el şi Monica, expertiza medico-legală. Un braţ de hârtii. Dacă aş fi plătit la kilogramul de hârtie scrisă, m-aş îmbogăţi destul de repede.

— Majoritatea probelor îl desemnează pe Valeriu Dud ca autor al omorului. Chiar el susține aceasta şi ne-a demonstrat cum a procedat...

— Cu toate acestea, am înțeles că trebuie să-l pun în libertate... Din acest punct de vedere eu nu am nicio posibilitate să-l rețin, tovarășul procuror dispune.

— Rujan, vreau să cred că ai priceput unde scârţâie cazul...

— Vă referiţi la faptul că moartea s-a produs ca urmare a loviturilor primate și nu a gazului...

— Exact! Altceva?

— Poziţia cercevelelor ferestrei: la început închise, apoi deschise. S-ar adăuga și impresia lui Dud că victima este Viorel Constantin...

— Nu este suficient pentru ca tot ce se referă la Dud să cadă? – mă atacă şeful.

— Şi da şi nu!

— Bravo, m-ai lămurit... buştean!

— În termeni folclorici, cazuleste cu *dus și întors*.*Dusul:* Valeriu Dud, a venit ferm hotărât să o lichideze pe nevastă-sa şi pe Viorel Constantin. A procedat în modul cunoscut. Numai că Viorel Constantin lipsea iar în locul lui trecuse Dan Popa.La autopsie s-a stabilit că ei nu au inhalat niciun centimetru cub de gaze. De ce? Pentru că în momentul în care erau gazaţi, în pat se găseau doar două cadavre. Altcineva i-o luase înainte. Din punct de vedere juridic, lui Valeriu Dud i se retine o tentativă absurdă ce nu se pedepseşte penal.

— Perfect, să vedem care este *întorsul*...

— Aş voi să continui eu! – intervine procurorul. Nu este exclus ca Valeriu Dud să fi pus la cale toată combinaţia pentru a ne duce de nas.Un fleac de butelie pentru turism are gaz insuficient spre a trimite doi oameni pe lumea cealaltă... Totuşi caută un pumn de *prafuri* pentru noi. Ştia că nevastă-sa urma să vie la Viorel Constantin... Seara constată că nu s-a întâlnit cu el, ci cu Dan Popa. Dacă până atunci mizase în derutarea organelor de anchetă numai cu butelia, acum – când avea scrisorile lui Viorel Constantin în buzunar – s-a hotărât să mai adauge un atu. Aşadar, îi loveşte pe cei doi şi îi aşază în pat, apoi trece la etapa a

doua, unde începe „acoperirea” cu gazarea, convins că versiunea va cădea, fiind vorba de o tentativă absurdă...

Asta cam aşa este! Atunci de ce-l punem în libertate? Procurorul *mă ghiceşte* şi continuă:

— Cea de-a doua variantă, pe cât de ingenioasă, este totuşi şubredă: poziţia geamului. Dud n-ar fi lăsat cercevelele deschise, căci nu mai rezistă varianta privind gazarea. De ce nu eliberăm mandat de arestare? Pentru că la incertitudinea creată până acum, se adaugă şi un fapt esenţial: nu putem proba că el i-a ucis prin lovire. Trebuie să fim foarte atenţi: cei doi nu au intrat ca nişte somnambuli în cameră şi s-au lăsat omorâţi. Imaginează-ţi scena în care o soţie este prinsă în flagrant de către soţ; în mod normal trebuia să fie un scandal atât de zdravăn că tot oraşul s-ar fi sculat în picioare. Or, cei doi n-au zis nici pâs, au murit de parcă i-ar fi gâtuit o mână invizibilă. Mai mult, Dud trebuia să prevadă că acţionând direct, risca să rateze scopul voiajului, să fie prins în flagrant, sau şi mai prost pentru el, după ce-i ataca se putea alege cu o cotonogeală zdravănă din partea celor doi...

Începe să mă doară capul. Cazul era atât de simplu, aveam un criminal *bine mersi* şi, poftim, mi-am făcut iluzii degeaba.

— Dacă înţeleg bine, rămâne în picioare prima variantă, cea cu tentativa absurdă...

— Bineînţeles! – aprobă procurorul. Aşadar, nu avem decât să-l punem în libertate şi să continuăm cercetările. De fapt, acesta este al doilea motiv, dar la fel de important, pentru care ne-am întrunit în trei. În această fază, dumneavoastră jucaţi rolul principal în identificarea autorului, dar interesul este reciproc; după aceea eu trebuie să susţin totul în instanţă...

Da, da, înţeleg: lui îi va lua cămaşa foc... Deşi nici pentru mine nu vor răsări zambile pe strada principală. Orice eroare judiciară este foarte costisitoare.

— Zâmbeşte, fiule! – mă mobilizează şeful. Timpul trece şi costă o sumedenie de parale. Să căutăm atent în

trecut şi să atacăm viitorul. Va trebui să abordezi problema cu Viorel Constantin. Audiază-l încă o dată pe Dud în legătură cu silueta pe care a zărit-o prin fereastră şi despre care a declarat că era cea a jurisconsultului. Irascibilitatea acestuia mi se pare nejustificată. Cele două elemente ne fac să avem bănuieli asupra amestecului său în acest caz. În plus, jurnalul zilei de sâmbătă seara rămâne neclar. De la orele douăzeci şi două, nu se mai ştie nimic despre activitatea pe care a desfăşurat-o... Am aflat că se găseşte în oraş, caută-l!

Îmi culeg dosarul de pe birou şi îl aşez cu nădejde la subsuoară. Procurorul îmi face semn să mai rămân.

— Am auzit că aveţi necazuri cu un director de pe la Bucureşti. De fapt, a trecut şi pe la mine pe la birou... Să nu vă faceţi probleme... Am informat şi comitetul orăşenesc de partid în legătură cu acest incident. Dacă mai apare, vă rog, să-mi telefonaţi.

Îi promit că aşa voi face, deşi mă bate gândul să-l ajut să coboare pe fereastră. Nu de altceva, dar de când cercetez cazul acesta, n-a dat nimeni năvală pe uşă ca să mă ajute. Drăgălaşii mei de martori m-au cam dus cu preşul, morţii mi-au lăsat documente false, bănuiţii îmi dau cu flit. Până şi Dud, care a avut amabilitatea să-mi demonstreze că el este asasinul, mi-a tras clapa iar acum este negustor cinstit.

Şi când te gândeşti că milităria e lungă! A avut dreptate şeful: trebuie să învăţ să zâmbesc şi să râd fără să fiu gâdilat. Altfel!... îmi papă nevasta pensia de urmaş înainte de termen...

Îmi iau la revedere, bineînţeles în termeni oficiali şi dau năvală la serviciul circulaţie. Îl rog pe un agent să tragă o fugă prin oraş pentru a căuta maşina jurisconsultului, apoi pe respectivul să-l invite la mine. Dacă îl repede, cu tupeul obişnuit, să mă caute prin staţie.

Aş merge pe urmele lui Viorel Constantin, dar mai este o oră până expiră ordonanţa de reţinere a lui Valeriu Dud. După lege, termenul nu poate fi depăşit nici cu o secundă.

Unde-i lege nu-i tocmeală! De când a făcut mărturisirea, Dud a căzut într-o stare de apatie totală. Totuşi, din oră-n oră îl caută pe ofiţerul de serviciu şi-l întreabă din câţi soldaţi este alcătuit plutonul de execuţie. Ori unul ori o sută, rezultatul este acelaşi. Încă nu s-a întâmplat până acum ca unui soldat să nu-i ia... puşca foc. Aceeaşi întrebare mi-o pune şi mie.

— De ce vă interesează?

— Am oroare pentru gloanţe!

— Foarte bine, nici nu vă veţi întâlni cu ele.

Mă priveşte prostit. Cred că, în locul lui, nici mie nu mi-ar fi prea cald.

— Moartea prin ştreang este interzisă, nu?

— Exact! Ar trebui să nu vă gândiţi la ea. Sunteţi pus în libertate. Vă ridicaţi actele şi banii de la secretariat, apoi mergeţi la un local să vă distraţi.

— Domnule locotenent, vă rog să mă respectaţi. Pentru ce am făcut îmi voi primi pedeapsa, dar atâta timp cât mai am de trăit, vă rog, să nu depăşiţi limitele admise de procedură.

— Tovarăşe Dud, punerea dumneavoastră în libertate se încadrează strict în limitele Codului penal şi ale celui de procedură penală...

Logosul meu produce un efect absolut invers:

— Duceţi-mă la arest! Din acest moment refuz să mai discut cu dumneavoastră. Basta!

— Indiferent dacă mai doriţi sau nu să vorbiţi cu mine, îmi este imposibil să vă mai duc la arest, deoarece nu am niciun motiv.

— Aveţi: am ucis-o pe Monica Dud şi pe Viorel Constantin. Cunoaşteţi toată tărăşenia.

În birou pătrunde agentul de circulaţie şi-mi întinde un bileţel. Probabil a fost avertizat că sunt în compania lui Dud şi s-a văzut nevoit să-mi transmită mesajul în scris. Da, este destul de important şi mai mult decât binevenit. Îi mulţumesc şi mă adresez interlocutorului:

— Vă înşelaţi, tovarăşe inginer. Dacă veţi merge la

fereastră şi veţi arunca privirea-n curte, îl veţi zări pe jurisconsult trebăluind de zor lângă „crucişătorul de uliţă” cu care a sedus-o pe Monica Dud.

Dud se repede la fereastră şi rămâne uluit. Îl urmăresc liniştit, aşteptând să se întoarcă.

— Domnule, aceasta este o mistificare!

— Nicidecum! Este Viorel Constantin în carne şi oase.

— Să nu-mi spuneţi că numita Monica nu a murit că înnebunesc. Doar am văzut-o la morgă, mi-aţi arătat fotografiile...

— Marele adevăr este că numita Monica nu mai este printre cei vii. Va trebui să o duceţi la Bucureşti să o înmormântați.

Inginerul se retrage pe un scaun şi rămâne pierdut pe gânduri. Într-un târziu dă din umeri obosit:

— Nu înţeleg nimic!

— Într-adevăr, greu de înţeles. Voi încerca să vă explic în câteva cuvinte: soţia dumneavoastră a fost găsită moartă împreună cu Dan Popa. Numele acesta nu vă spune nimic?

Dud tresare. A rămas stupefiat.

— Au fost colegi de liceu. Ar fi ajuns ceva din el, dar avea sânge de hoţ. Ce se naşte din pisică...

— Ştiaţi că există relaţii apropiate între ei?

— Nu mi-aş fi închipuit. Sunt consternat! O ştiam pretenţioasă şi puţin aristocrată. Sincer să fiu, nu înţeleg de ce s-a coborât până la Dan. Tipul era, dacă-i analizăm atent situaţia, de ultima speţă. Cum naiba?...

— Femeile sunt capricioase, tovarăşe inginer. Dacă stăm să analizăm, făcând abstracţie de notorietatea lui Dan Popa, dar mai ales de natura acesteia, trebuie să recunoaştem că era un personaj destul de modern, după care orice femeie s-ar fi dat în vânt. Acest secol XX ne-a imprimat afurisita lui de viteză şi nu mai avem timp să ne cunoaştem decât din treacăt. Priveşti peste umăr şi ai zărit pe cineva: eşti obligat să-l cunoşti chiar în acelaşi moment şi să-l apreciezi fără să ai timpul de a pătrunde în sufletul

lui. Întâlnim oameni eleganţi, ferchezuiţi şi-i categorisim ca intelectuali, deşi sunt cu un cazier bogat, cum tot atât de bine ne putem întâlni cu tipi bărboşi, cu blugi jegoşi pe care-i considerăm... dar în realitate ne pot tine la degetul lor mic şi sunt gata să dea lecţii universitarilor...

Valeriu Dud a slăbit în ultimele douăzeci şi patru de ore. I-a crescut barba şi ridurile de pe frunte s-au adâncit.

Urmează o pauză cam lungă. Îl las cu gândurile lui şi mă hotărăsc: n-ar strica să-i dau un telefon soţiei, să se pregătească pentru deseară. N-aş vrea să stau lângă ea toată noaptea până se va hotărî ce rochie să îmbrace pentru cheful de *adio burlăcie* al locotenentului Dodea. Valeriu Dud îmi întrerupe gândurile.

— Nu înţeleg un lucru: cum a murit Dan Popa, când în cameră l-am văzut pe Viorel Constantin. Perdelele erau trase dar siluetele se vedeau clar, mai precis silueta, silueta lui Viorel Constantin: înalt, subţire, cu trendul pe el şi pălăria pe cap. De unde a mai apărut şi Dan Popa? Zău că nu înţeleg!

Deci, de aici a început convingerea lui Dud în legătură cu identitatea celei de a doua victime.

— Găsiţi vreo explicaţie?

— Mă gândesc dacă nu cumva mi-a luat-o el înainte. Ştia că Monica se află cu Dan Popa şi le-a făcut o vizită. Din corespondenţa şi trăinicia relaţiilor dintre ei, categoric ţinea la ea. În plus, am înţeles că voiau să se căsătorească. Şi deodată, visele s-au năruit constatând că în horă a intrat altcineva... Probabil starea de şoc l-a determinat...

— La ce oră l-aţi văzut?

— Cam pe la unsprezece noaptea.

— Înainte de a pleca în parc, fereastra era deschisă?

— Nu! Sunt sigur că nu!

— Dar când aţi intrat în cameră?

— Cercevelele erau deschise. Era frig de-a binelea...

— Înainte de a pleca vreau să faceţi o precizare, dar vă rog să vă gândiţi bine: sunteţi sigur că în cameră a fost, într-adevăr, Viorel Constantin?

— Cred că da! V-am mai spus că nu i-am distins trăsăturile feţei, dar silueta îi semăna perfect. Eu îl aveam în *minte,* am fost sigur că este el şi nu m-a preocupat altceva.

— Tot ce am discutat noi până acum trebuie... scris. Vă menţineţi cele declarate?

— Bineînţeles!

Aşadar, tot ce a văzut: silueta şi poziţia cercevelelor ferestrei sunt trecute în declaraţia pe care mi-o întinde peste birou.

— Vă mulţumesc! Cercetările vor continua. Mergeţi la morgă, luaţi cadavrul soţiei şi-l înhumaţi. Toate documentele necesare transportării şi înhumării se găsesc la fişier. Ulterior mai treceţi pe la mine...

Ne sculăm şi ne îmbrăcăm hainele. Afară, o căldură straşnică, dar noi ne pretindem stilaţi şi ne atârnăm cravatele de gât, ne plimbăm îmbrăcaţi în costume. Inginerul mă priveşte cu o umbră de neîncredere.

— Nu cumva îmi daţi drumul ca să o înmormântez, iar după aceia mă arestaţi?

— Ce ţi-a venit, omule! Nu pricepi că eşti liber? Vrei să chem ofiţerul de serviciu să te dea afară?

Dud nu mai aşteaptă o nouă invitaţie. Face o plecăciune adâncă şi dispare.

Dau telefon soţiei. Aflând evenimentul, oftează mulţumită:

— A dat dumnezeu să te hotărăşti să mă mai scoţi şi pe mine în lume!

Îmi iau servieta şi mă pregătesc să plec acasă. Pe scări mă lovesc nas în nas cu directorul general, ce târa după el un ochelarist.

— Te-ai întors?

— Domnule, nu te las cu una cu două. Am aflat că sunt probe complete asupra vinovăţiei prietenului meu Dud. Eu trec la atac, domnule! I-am găsit un avocat.

— De unde aţi aflat?

— Zvon public! Eu am nişte urechi...

Ce-i drept, le are destul de mari... Simt o poftă nebună să mă sprijin de ele cu ambele mâini.

— Aţi auzit prost, Valeriu Dud este liber.

— „Stimate tovarăşe”, mă adresez avocatului, luaţi-vă clientul şi să nu vă mai prind pe aici. Altminteri, mă văd nevoit să mă plâng procurorului că vă amestecaţi în desfăşurarea cercetărilor. Ce ştiți dumneavoastră despre modul cum s-au desfăşurat până acum cercetările? Nimic, absolut nimic! Cu toate acestea aveţi neruşinarea de a-mi urla sub nas că am comis ilegalităţi. „Stimatul” avocat te poate informa, directore, despre existenta unui articol din Codul penal care se referă la calomnie, un altul care vorbeşte despre injurie şi despre încă un altul ce aminteşte despre pedepsirea ultrajului. Am terminat! Sper că mâine nu vă mai găsesc aici.

Cei doi s-au pleoştit de-a binelea. Furtunosul lor elan s-a stins ca un foc de paie. Mă urmează tăcuți, ca doi căţei care tocmai au scăpat de tăvăleală. Directorul îmi deschide uşa de la intrare şi mă întreabă docil:

— Noi ce facem?

— Ce-mi pasă! V-am chemat eu?

— Sper că nu v-aţi supărat?!! Noi am încercat să vă ajutăm... nu ne-am gândit nicio clipă să vă jignim.

— Nici nu mi-am închipuit altfel...

— V-ar deranja dacă am bea un şpriţ împreună?

— Foarte mult!

— Putem să ne retragem?

— Retrageţi-vă!

— Vă salutăm cu respect.

Pornesc spre casa unde este cazat locotenentul Dodea, nu pentru a pune la cale cheful proiectat pentru deseară, ci pentru a-l întreba dacă n-a făcut vreun pas în stabilirea identităţii amprentelor de pe geamurile ferestrei camerei. Încă de la capătul străzii urechile recepţionează un zgomot suspect. Nu mult mai târziu ajung la concluzia că el vine din curtea în care stă Dodea. La faţa locului un tărăboi ca-n filme.

Un ins bronzat congenital, cam la cincizeci şi ceva de ani, cu mustăţile pe *oală,* într-un echipament sumar, stă cu mâinile proptite în şolduri. Este proprietarul care repetă stereotip: „Ţi-am spus, nene, că n-am nevoie de familişti! Faceţi o droaie de copii şi pe urmă nu mai scap. Acum dacă te-ai căsătorit, musai să dai cu pasul”.

— Unde te muţi?

— Habar n-am!

— Mută-te la Noua, cunosc eu câţiva amatori.

Ieşim în stradă şi aşteptăm să pice vreo maşină. Proprietarii s-au retras în casă şi ne privesc marţial pe fereastră. Într-un târziu reuşim să oprim o maşină. Ne tocmim la repezeală cu şoferul şi încărcăm calabalâcul.

Plecăm spre Noua. Batem din poartă-n poartă şi reuşim să-l tragem pe sfoară pe un cetăţean. Nu aşteptăm să termine de spus că „dacă s-ar mai gândi poate ar lua în gazdă şi familişti” şi începem să derulăm filmul invers. Nu apucă să-şi revină că Dodea s-a şi instalat. Încearcă să spună că nu-i chiar atât de hotărât să-i primească în gazdă, dar îl iau repede:

— Câți copii ai, unchiule?

— Doi.

— Să-ţi trăiască, să crească mari şi sănătoşi, să-i dai la şcoli şi să-i faci doctori sau ingineri.

— Ehei, lucrează de zece ani la C.A.P.

— Nu-i nimic. Sănătate să fie. Dumnezeu este mare şi bun. Soţia ce vă face? Cum o duce cu sănătatea? Bine, nu? Păi sigur că da, să vă facă copii frumoşi şi voinici, adică pardon, a făcut, să vă trăiască. Să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţii, cu o companie de nepoţi pe lângă dumneavoastră. Îi plac soţiei copiii, nu? Păi dacă a făcut doi cum să nu-i placă...

— Nevastă-mea a murit acum cinci ani.

— Dumnezeu să o ierte. Toţi ajungem acolo, unchiule, asta-i viaţa, ce vrei? Azi suntem tineri, zburdăm, mâine adio, nene, şi-un praz verde. Esenţialul este să te descurci şi să-ţi trăieşti viaţa.

Soseşte băiatul pe care l-am trimis să cumpere o sticlă de drojdie.

— Să fie într-un ceas bun, unchiule!

Pupăm des sticla, precum căruţaşii, atmosfera se încălzeşte, *unchiul* a prins glas şi ne vorbeşte despre femei, cai şi al doilea război mondial. A avut carabină Z.B. și brici de ras cu prăsele albe. Din câte am aflat, comandantul său de pluton îl aprecia în mod deosebit. Când sticla era pe terminate, unchiul stătea în poziţie de drepţi şi ne demonstra cum comanda el grupei de puşcaşi. Înainte de a pleca acasă eram pe deplin convins că fără el toată coaliţia antihitleristă ar fi întâmpinat serioase dificultăţi.

A fost singura împrejurare din ultimul timp când nu s-a respectat ierarhia. La masă s-au aşezat toţi cum i-a tăiat capul, hotărâţi să o facă *lată.* Şi s-au ţinut de cuvânt, inclusiv subsemnatul, deşi nevastă-mea m-a tot călcat pe picioare şi mi-a suflat la ureche:

— Nu mai bea că te duc acasă în spate.

De fiecare dată am încercat să o conving că este un eveniment deosebit şi trebuie serbat cum se cuvine. Pe parcurs atmosfera s-a făcut *tare.*

Fostul separeu al intelectualilor din urbe a fost împânzit cu mese, puse cap la cap, acoperite cu ziare şi pagini din reviste. În dreptul meu a nimerit Sophia Loren la care mai trăgeam din când în când cu ochiul şi o analizam critic.

— Îţi place?!? – mă înţepa ideologic nevasta.

— Aş, o comparam cu Didina!

Artista de faţă, după ce fusese stimulată cu un ghiont de responsabil: „cască, fă, gura la mesele ălea că de nu, ne belesc ăştia” a început să ne maltrateze cu o noutate din folclorul local:*„Banii mei, banii mei, / Ce-am făcut cu ei? / I-am băut la Ţăndărei / Cu două femei! / Of, banii mei, banii mei, / I-am băut la Ciulniţa, cu chelneriţa! / Banii mei, banii mei / Ce-am făcut cu ei?”*

Nevasta proprie, cot la cot cu soţia personală a

locotenentului Sorescu, au declarat că-l vor înhăţa în furci pe cenzor!

— Cum lasă, tovarăşe, libertatea acestui gen de folclor în vecinătatea urechilor bărbaţilor noştri?!?

— Habar n-aveţi de calitatea conştiinţei noastre politice! Cântă, Didino! O dată se însoară Dodea.

— *„Banii mei, banii mei, / Ce-am făcut cu ei? / I-am băut la Călăraşi / Cu doi căruţaşi*"

Nevestele au declarat, după ce au primii mai multe adeziuni feminine, că vor face apel la forurile superioare: după cum reuşeam să pricep, melodiile erau scandaloase. În horă intrase şi *„Tanţa la Perieţi*"...

— Păi, vă mai scoatem noi în lume? – ameninţa locotenentul Sorescu. Atitudinea voastră este în conflict flagrant cu progresul în folclor...

Discuţia a încetat la apelul cu substrat al sergentului major Diaconu:

— Tovarăşi! Propun să nu deranjăm artista: doamne fereşte, vorba marxistului, să nu depună reclamaţie ca să-i căutăm banii. Eu sunt păţit...

Cu urechile la Didina şi la sfaturile conjugate ce se îndreptau spre proaspătul clan Dodea, ne aruncam temeinic într-un vin afurisit, marca Sudiţi, mai tare decât copita unui cal de la hergheliile din Jegălia.

Şeful bea destul de rar, în schimb, ne îndemna ca un arbitru de rugbi. Apoi s-a retras.

Muzica a strigat marşul, iar noi – fără stăpân – ne-am aruncat temeinic în vinurile de Amara, Sudiţi, Perieţi şi Gura Ialomiţei. Icrele de Feteşti şi scrumbioarele de Borcea, aşezate cuminţi lângă somoteii de Găldău, şalăul de Oltina şi cega de Unirea, s-au volatilizat cu viteza luminii. O pildă demnă de urmat în lumea ovinelor, un făt tardiv, invitat la masă prin grija veterinarului de la Griviţa, s-a transformat într-o grămadă de oscioare. Nevestele au intrat în problemă treptat şi au început să aprecieze, după alte criterii, mult mai obiective, prezenta tarafului şi a Didinei, gurista oficială de la „Didileaua”.

— Ce facem, noi nu cântăm?

Cu forţe unite ne-am lansat: *„Când eram pe Ialomiţa / O iubeam pe una Miţa. / Azi aş spune şi n-am cui / Şi o spun doar dorului*”.

— Fără lacrimi, tovarăşi – ne implora Diaconu. Suntem aici, nu trebuie să luăm lucrurile în tragic...

— „Noaptea pe la *trei”*... – se răstea Didina-n microfon.

Restul localului, ocupat de consumatorii eterogeni ai urbei, clocotea de voie bună. Din când în când, câte un consumator incapabil să ţină pasul cu viteza secolului XX, era luat de subțiori şi cărat pe trotuar, pentru a face loc la mese şi altor oameni ai muncii dornici să stimuleze comerţul socialist.

Tractorişti, excavatorişti, şefi de post, contabili, macaragii, ingineri stagiari, deputaţi, responsabili cu protecţia muncii, detectivi de înaltă clasă – eu, de –, şoferi, taxatoare de pe autobuze, sudori, lăcătuşi, oficianţi de poştă, topometrişti, meteorologi, hidrologi, brigada diverse – locotenentul Sorescu –, statisticieni, frezori, ziarişti, profesori, medici umani şi veterinari, plus asistenţii şi sanitarii lor, mirele şi mireasa, economişti, laboranţi, mandatari C.A.R... Clasa muncitoare nenavetistă, cu gânduri de fixare în S, la care se adăuga detaşamentul localnicilor, dansau cot la cot în „Didileaua”.

Din când în când, Sophia Loren se ridica de pe pagina revistei şi încerca să se suprapună pe conturul Didinei, care nu ştiu ce naiba ţinea tot timpul în mână... O drăcie lunguiaţă legată de o sârmă, sau o sfoară... Paştele măsii, toţi fumează... Iar eu am terminat ţigările... „Mai ai cinci pachete, dar le arunci tot timpul sub masă!” „Nevastă, dragă, eu cred că suntem la o nuntă!” „Hai, nu mă înnebuni, tu nu vezi căsuntem în parc?”. „Ai dreptate – zic – abia acum îi văd pe contravenienţii aceia care calcă pe spaţiile verzi din planul de sistematizare şi rup florile de pe planşeta tovarăşului primar”. „Bărbate, fuga acasă că ne prinde ploaia”... „Eu până nu-l chem pe meteorolog la masă nu mă mişc un centimetru...

Apoi, Didina îşi căuta disperată banii, iar Diaconu o convingea competent:

— Depuneţi plângerea la secretariat şi cereţi să vi se dea numărul de înregistrare. Vă garantez că primiţi răspuns în termenul legal...

Cred că au venit şi membrii marii familii de Ţăndărei. Mi se pare că i-am văzut în mijlocul localului cu mâinile întinse, iar pater familias întreba:

— Cununăm sau botezăm?

Ce naiba aveam eu cu această familie?... Parcă i-am văzut undeva... cred că eram pe un vapor... sunt sigur: totul se mişca... sau... dracu' ştie, cineva îmi spunea că, în seara crimei, clanul din Ţăndărei a stat la o parolă cu Monica Dud şi Dan Popa...

Sophia Loren, imaginea ei s-a contopit definitiv cu cea a Didinei şi, treptat, au început să se piardă în ceaţă. Doar „*banii mei*, *banii mei!",* îmi fluierau în urechi, însoţiţi de reproşul „ce, fă, ai avut tu bani vreodată?"

Cheful s-a prelungit până după miezul nopţii dar, din motive obiective, nu aş putea preciza la ce oră am terminat. M-am trezit dimineaţă, acasă în pat, cu comprese reci pe frunte şi pe piept.

— Te-am adus ca pe un sac, mai mare râsul.

— Ce vrei, dragă, nu m-ai rugat tu să te scot în lume?

Mă tratează cu antinevralgice şi cafele. Mi-am revenit destul de bine, dar picioarele îmi tremură ca apucate de friguri şi nu vor să mă asculte. Ce vreţi? Asta-i viaţa! Când este treabă, tragi tare, când e bal, e bal! Azi sunt liber şi nu fac altceva decât să ies în curte şi să mă aşez la umbră. Îmi este foarte greu să mă concentrez asupra cazului nostru, mulţumindu-mă să fac un bilanţ sumar al ultimei săptămâni de activitate.

După un început promiţător iată-ne că nu facem altceva decât să batem pasul pe loc. Când treaba părea încheiată am renunţat la Valeriu Dud, omul cu probe forte. Sunt sigur că vă aflaţi în dilemă asupra nevinovăţiei lui, iar eu n-am reuşit, încă, să vă conving de faptul că nu este el

criminalul. Aţi putea să spuneţi: bine, nu i-a ucis prin gaze, pentru că necropsia indică leziuni produse de lovituri, dar vă întrebăm noi, cum sunteţi toţi siguri că nu Dud i-a pocnit peste bot, ci altcineva? Vedeţi, aici este buba. Expertiza indica faptul că moartea a survenit în jurul orelor douăzeci şi trei.

În acest timp Dud stătea prin cârciumi la taclale cu ospătarii şi barmanii pentru a stabili dacă Monica se afla în oraş şi unde anume. Când barmanul, despre care v-am vorbit la începutul prezentei, i-a plasat pontul şi-a pregătit sculele şi a încercat să treacă la acţiune, dar a trebuit să amâne deoarece a văzut prin perdele silueta omului înalt, slab, cu trenci şi pălărie despre care crede că ar fi Viorel Constantin. În acel moment, după cum ştiţi, Monica Dud şi Dan Popa erau îngeraşi. Restul îl cunoaşteţi. Chiar dacă Dud va continua să se bată cu pumnul în piept, eu nu-l voi lua în seamă.

Cel mai bun lucru este să plecăm după omul a cărei siluetă a fost zărită în cameră. Propun să începem cu Viorel Constantin, singura persoană intrată cu adevărat în horă. Întoarceţi câteva file şi recitiţi tot ceea ce v-am spus despre jurisconsult. Acum după ce v-aţi reîmprospătat memoria, hai să vedem dacă nu descoperim ceva care ne-ar interesa în cauză. Deci, Viorel Constantin şi Monica Dud urmau să se întâlnească duminică în S, ca apoi să plece la Constanţa să se distreze, să facă treaba lor ce voiau să facă, esenţialul este că întâlnirea era proiectată pentru duminică dimineaţa. Cu toate acestea, porumbeii poposiseră în urbea noastră încă de sâmbătă dar, după probele aflate la dosar, nu reuşiseră să se întâlnească, fiecare evoluând după propriul program.

Viorel Constantin a venit să perfecteze un contract între I.A.S. Lehliu şi I.A.P.A. Ialomiţa, deci legal, numai şi numai în interesul statului. După ce a rezolvat toate problemele a purces la cârciumă unde s-a ospătat şi a băut în flagrantă discordanţă cu cele declarate. Seara a părăsit oraşul şi a plecat în Călăraşi, unde a închiriat o cameră la

hotel. Era însoţit de o tipă *mişto.* Cine este tipa? Habar n-am, deşi mă interesează în mod deosebit. Să fi fost Monica Dud? În niciun caz: în acelaşi timp, soţia a lui Valeriu Dud se afla în compania lui Dan Popa, mâncau şi beau vârtos la „Didileaua” şi spuneau că viaţa e frumoasă. După ora zece seara, Viorel Constantin a dispărut din Călăraşi fără a folosi camera de la hotel şi pe doamna cu ochii extrem de violeţi. Urmează o pauză, întreruptă de crima din S. Din declaraţia lui Valeriu Dud reiese că în camera crimei a fost zărită silueta jurisconsultului. Durerile de cap, plus necunoscutele pe care le ridică rezolvarea acestui caz, m-au ameţit de-a binelea. Mâine mă voi apuca serios de treabă, altminteri rămânem cu autori necunoscuţi şi-i păcat.

Mă îmbrac, întâmpinând rezistența a o sumedenie de curse pe care mi le întind, din nu ştiu ce motive, propriile-mi straie şi plec la locotenentul Dodea. Cu mare trudă reuşesc să-l trezesc. Nevastă-sa îşi trage cearşaful până sub nas şi ne spionează cu priviri leneşe. Dodea îşi freacă ochii înroşiţi.

— Sunt un bandit sadic! – îmi fac autocritica, fără pic de convingere. Nici nu te-ai însurat bine şi te deranjez din sânul familiei iubite.

— M-am turtit rău, amigo!

— Nu-i nimic. O dată te căsătoreşti în viaţă. Eu, unul, m-am turtit mai zdravăn, decât tine, deşi n-a fost nunta mea...

— N-a minţit cine a spus că dacă bei apă din Ialomiţa, aici îţi rămân oasele.

Proaspăta doamnă chicoteşte de sub cearşaf.

— Mai bine te-ai scula să ne tratezi cu un coniac.

— Tu nu poţi să te serveşti singur?

Madam Dodea a pus tare piciorul în prag şi iată-l pe amigo la stăpân. Îmi vine să fluier de admiraţie, dar nu sunt în stare să-mi ţugui buzele. Dodea dă din cap mulţumit şi caută într-un bufet sticla. Se scuză că nu are pahare, ce vreţi: familie proaspătă, fără casă, fără masă... Sorbim cu rândul: „Noroc Vasilică”, „noroc Marinică”, dă-i tare că iar

ne e bine! Soţia gustă şi ea, plescăie din limbă şi se şterge la gură cu cearşaful.

— Dacă terminăm sticla, tare mă tem că nu vom mai fi în stare să ne recunoaştem.

— Nicio grijă, vă recunosc eu! – precizează doamna Dodea, dând – astfel – un ghiont straşnic discuţiei noastre pe un făgaş criminalistic.

— Până atunci să trecem la chestiune, amigo, pentru că nu am venit să-ţi lichidez coniacul. Când am făcut descinderea la madam Moraru ai ridicat, în aplauzele generale ale asistenţei, clanţa şi geamurile de la ferestre. Raportul tău de expertiză dactiloscopică vorbeşte doar de amprentele de pe clanţă precizând că au fost create de degetele de la mâna dreaptă a onorabilului Valeriu Dud. Foarte elegant din punct de vedere profesional, până aici felicitări. Fii, matale, drăguţ şi povesteşte-mi niţel şi despre amprentele descoperite pe geamurile de la ferestre, că altminteri stau până mâine aici şi-ţi beau coniacul, vinul, apa din puţ şi ferească cel de sus, poate te înghit şi pe tine cu cearşafuri cu tot.

— În cazul acesta n-am decât să-mi salvez viaţa. Amprentele de pe geamuri nu aparţin nimănui.

— Să fim serioşi! Dacă nu ne-am fi întâlnit după o noapte de chiolhan aş bănui că-ţi baţi joc de mine. Cred că vrei să spui că nu aparţin persoanelor care ne-au trecut prin birou până acum, respectiv: Valeriu Dud, Viorel Constantin, Tanţa Moraru, Vache Balama şi celor două cadavre de la morgă.

— Dacă ai ghicit, de ce ai bătut drumul până aici? Ştiu eu că ai pus gând rău coniacului... Lasă-te de artificii şi trage-i tare, noroc şi sănătate.

— Încă puţin şi după aceea înghiţim şi sticla; ai comunicat Bucureştiului amprentele rămase fără stăpân?

— Puteam să pierd prilejul?

— Bravo! Mi-a venit inima la loc.

— Poate că-ţi prind criminalul cei de la I.G.M...

— Ai început să vorbeşti ca Sorescu...

— Am făcut o gafă?

— Tu ce zici?

Ne aruncăm cu toate forţele asupra coniacului restant, ferm hotărâţi să o mai facem niţel lată. Să ştiţi că Dodea se pricepe al dracului la băut.

Între timp, ne vizitează o mică delegaţie de aspiranţi la şoferism profesionist şi amator. Oful respectivilor este în legătură cu obţinerea carnetelor de conducere şi n-au pregetat să alerge într-un suflet până la noi, care suntem *comandanţi* şi noi *tragem sforile* şi deci putem să le *aranjăm trampele,* că d'aceea-i omul om, fir-ar să fie! Ce mai la deal la vale, ei nici nu se gândesc că-i putem refuza şi-apoi pentru trebuşoara asta vor da şi ei o masă îmbelşugată.

Auzi, nenicule, ce băieţi amabili!

— De n-aş fi topit fizic le-aş trânti câte un picior în fund...

— Dacă nu sunteţi mulţumiţi cu atât, noi punem mână de la mână şi aranjăm un C.E.C.-uleţ frumuşel să vă îndulciţi zilele, dragi tovarăşi!

— Dacă vreţi să vi le îndulciţi pe ale voastre, puneţi mână de la mână şi cumpăraţi-vă bilete de autobuz. Dacă mai insistaţi, ne certăm... Iar dacă ne întâlniţi prin oraş, încercaţi să treceţi pe trotuarul opus, fiindcă n-aveţi norocul să ne mai întâlniţi şi altă dată la fel de inofensivi...

Discuţia mai continuă niţel, dar zadarnic, căci noi suntem d'ăia... incoruptibili, tovarăşi, şi nu ne mânjim cu polii lui ies sau igrec.

— Faceţi paşi în direcţia porţii! – îi îndeamnă Dodea. Altfel rămân fără sticlă... De-ar fi fost goală nu mi-ar păsa...

LUNI dimineaţa suntem trataţi cu o ploaie ca-n filmele de groază. Necazul cel mare este altul: oficialităţile urbei au hotărât că este cea mai nimerită zi pentru înhumarea lui Dan Popa. Convoiul mortuar este alcătuit din trei maşini: un camion acoperit cuprelată poartă sicriul defunctului şi două „Volga" cu un tip de la primăria oraşului, nişte indivizi de la

starea civilă, un preot, subsemnatul şi Vasilică Dodea. Cerul ne trimite apă cu găleata. Maşinile părăsesc oraşul. Parcăm la Drajna, un sătuleţ de pe şosea şi intrăm în cimitir. Doi gropari, uzi ciuciulete, ne privesc nemulţumiţi de sub glugile pelerinelor. Cară sicriul, îl înfăşoară cu frânghiile şi-l coboară în groapă. Două umbrele îi apără de urgia cerului pe tipul de la primărie şi pe onor preotul, care citeşte într-una din cărţile lui. Câteva femei au venit de prin casele din vecinătate să asiste şi catadicsesc să smiorcăie ceva pentru sufletul mortului. Au adus lumânări dar cerul le interzice să le aprindă. Le protejează cu palmele şi bocesc uşurel din motive pe care nu le înţeleg. Tipul de la primărie îşi şterge ochelarii, preotul tuşeşte, serviciul religios continuă impasibil la cele ce se petrec împrejur.

Într-un târziu, părăsim Drajna cu direcţia S, în aceeaşi ordine.

Aşadar, continuăm ancheta într-o atmosferă mohorâtă. Răsfoiesc dosarul fără niciun chef. Pe o vreme ca asta cel mai bun lucru este să stai acasă să numeri banii şi să faci copii, dar nu am timp căci în birou intră Tanţa Moraru, cu o falcă-n cer şi alta-n pământ. Scuturã fâşul fără nicio jenă şi mă ia în primire:

— Domnule, bagă-mă-n mormânt, fă-mi ceva, dar ajută-mă să scap de lumea aceasta ticăloasă.

— Spuneţi-mi, care-i baiul? Îmi iau o mitralieră şi ies în stradă, asigurându-vă că sub soare nu vom rămâne decât noi şi amicii noştri cei mai apropiaţi...

— Ei bine, domnule, căsuţa mea este vraişte. M-au jefuit ticăloşii. E ca la Verdun, domnule, dacă şi acolo o fi fost aşa, ăştia *este* oamenii dracului. Căsuţa mea, domnule, la care am lucrat o viaţă întreagă, s-a ales praful de ea. Am rămas săracă lipită pământului.

— Ce v-au furat?

— Nu ştiu, n-am intrat în cameră, că tot pe aceea au jefuit-o. N-aţi spus dumneavoastră că nu-i bine să-mi vâr nasul în treburi d’astea rău mirositoare?

— Just, doamnă! Îl iau pe Dodea şi mergem.

La faţa locului găsim un bâlci asemănător celui de data trecută. Trebuie să recunosc faptul că numărul curioşilor este totuşi mic, majoritatea fiind competenţi doar în domeniul casnic. Uzi precum curcile, aşteaptă sosirea noastră, a oamenilor legii. Le satisfacem curiozitatea şi-i invităm să-şi vadă de treburi. Vizitatorii nocturni au intrat precum cavalerii evului mediu: prin fereastră, neglijând totalmente uşa. Sticla geamurilor zace prin cameră şi-n curte.

— N-am auzit niciun zgomot. De n-ar fi fost ploaia i-aş fi prins eu.

Ca să vezi ce baftă au avut vizitatorii nocturni!

Deşi, personal n-am avut ocazia să cunosc Verdunul despre care vorbea madam Moraru, cred că acolo n-a fost mare lucru pe lângă ce-mi este dat să văd. Camera avea un aspect jalnic. O bombă n-ar fi reuşit un dezastru mai grozav ca acesta. Închipuiți-vă că până şi şifonierul a fost desfăcut piesă cu piesă şi aruncat într-un colţ. Dormeza n-a avut o soartă mai fericită. Văduvită de studio şi de arcuri, cu căptuşeala ruptă, zace tristă într-o rână. Conţinutul şifonierului şi al studioului a fost aruncat în toate părţile. Hainele şi lenjeria întoarse pe dos, cu căptuşeala tăiată, seamănă mai curând a cârpe folosite pentru spălat parchetul. Nici măcar televizorul şi aparatul de radio n-au scăpat de masacru. Cu piesele smulse şi desfăcute din toate şuruburile, reclamă intervenţia unei mâini de nespecialist într-ale electronicii.

— Frumoasă operă!

— Păi sigur, dumneavoastră ce vă pasă! Dacă îmi puneau foc la casă ce-aţi fi zis? Frumoasă operă, nu?

— Aveţi dreptate, dar credeţi-mă că în faţa unei asemenea operaţiuni nu-ţi rămâne decât să-ţi faci cruce.

— Cruciţi-vă mai repede, că mă grăbesc să-i duc mâncare lui Văchiţă la spital. Când o afla leşină săracul.

— Veşnic grăbită! Fiţi amabilă şi lăsaţi-ne să ne facem meseria. După aceea puteţi să mergeţi unde poftiţi...

O luăm da capo, Dodea intră în acţiune cu aparatele

lui, imortalizând pe peliculă interiorul camerei *bune* a nefericitei. Ridică geamurile şi mă anunţă că necunoscuţii, sau necunoscutul care a intrat, nu s-au ferit să-şi lase amprentele pe bucăţile de sticlă.

— Cerul este de partea noastră. Când îl vom găsi pe băiatul acesta cu apucături de sadic, îţi promit că am să-l pup. Merită, săracul! Altul în locul lui şi-ar fi luat în mâini nişte amărâte de mănuşi şi ne-ar fi făcut figura.

— A mai murit cineva? – se interesează distinsa gazdă.

— Sunt câteva cadavre sub dormeză...

— Morţi de-a binelea?

— Încă nu ştiu! – strigă Dodea. Să le luăm pulsul, să le punem termometrul...

— Eu plec la spital cu mâncare pentru Văchiță. Dacă veţi găsi vreun mort îmi daţi şi mie telefon...

— Rămâneţi pe loc!

Dodea împachetează geamurile, mă salută „cu respect” şi-mi arată spatele. Inventariez toate obiectele secondat de madam Moraru. Nu lipseşte nimic. Absolut nimic. Vizitatorul nocturn a plecat aşa cum a venit. Cu mâna goală. Unu contra o mie că individul a căutat ceva. Un lucru mărunt, altminteri n-ar fi desfăcut până şi căptuşeala hainelor.

— Îmi daţi hârtie la mână?

— Pentru ce?

— Pentru A.D.A.S.,fireşte! Pe mine nu mă despăgubeşte nimeni? Ce fac, plec la spital?

Pisica de angora, nepieptănată de câteva zile, a năpârlit şi se freacă de pantalonii mei care poartă ghemotoace mari de păr. Coana Moraru este dezamăgită: nu-i vine să creadă că n-am mai găsit niciun mort.

Încerc să o consolez cum pot, dar nu reuşesc mare lucru. Îmi face o cafea şi îşi plânge zilele. Ne ascultă liniştită şi smerită pisica de angora care, după cum mi-a spus doamna Moraru, duce o impecabilă viaţă sportivă, aşa se face că biata jivină are o siluetă tare costelivă. O las să plece cu mâncarea la spital la Vache Balama şi transport

amintitele catrafuse la laboratorul amicului Dodea.

Ei, ce părere aveţi? Aşa-i că-i tare chestia? După cum vedeţi se îngroaşă gluma. Să trecem la treabă, tovarăşi, căci autorul nu vrea să ne lase deloc în pace. Criminalul acesta fie că-şi bate joc de noi, fie că umblă după bucluc cu lumânarea aprinsă. Una din două, cale de mijloc nu există. Dodea îmi comunică operativ rezultatul analizelor: amprentele găsite pe geamuri, pe scândurile şifonierului şi ale aparaturii electronice au fost create de aceleaşi mâini care săptămâna trecută au deschis geamurile. Aşadar, s-a întors la locul crimei şi a căutat ceva. În orice caz nu ceva care să-i fi rămas acolo după ce i-a şifonat pe Dan Popa şi Monica Dud. Altminteri n-ar fi scărmănat toate lucrurile. Hai să trecem la acţiune!

Totuşi, Dodea mai face o precizare ce mă pune pe gânduri: amprentele nu aparţin lui Viorel Constantin şi nici doamnei Moraru. În legătură cu acest ultim nume, nimic nu mă deranjează. Dar, în ceea ce-l priveşte pe Viorel Constantin problema este totuşi complicată: amprentele lui nu au fost găsite până acum la locul faptei. Bineînţeles, nu este un indiciu care să mă oblige să cred că el nu este amestecat în această afacere. Dar nici de natură să mă liniştească...

Ies în oraş şi descind la „Didileaua”. La bar tronează o individă care poartă pe ea peste un chintal de cărnuri. Mă priveşte suspect şi se interesează dacă nu cumva am de gând să-i fac vreun control economic.

— Eu n-am obiceiul să adăp băuturile.

Precizarea este spusă pe un ton încărcat de emoţie.

— Deocamdată puteţi să vindeţi liniştită. O informaţie şi scăpaţi de mine: cine a fost aseară de serviciu?

— Băiatul din schimbul celălalt. Cred că-l cunoaşteţi: Tache Popescu.

— Unde locuieşte?

— Habar n-am. S-a cam despărţit de nevastă-sa. Are camera în oraş, dar nu ştiu precis unde.

Adun în grabă ospătarii şi ţinem o scurtă şedinţă

fulger. Munca colectivă dă rezultate: Şi-a luat cameră în centrul oraşului, într-o casă cu etaj. Găsesc casa, urc scările şi iată uşa cu pricina. O hârtie, care iniţial a fost şifonată, nu ştiu în ce scop, este lipită de zid. O iau şi-mi plimb privirea peste rândurile scrise la repezeală de o mână puţin pregătită într-ale scrisului.

„Microbule să şti că eu sunt bine sănătoasă şi stau ca o proastă pe scări şi plâng că tu ai uitat să mai vi acasă la muierea ta care te iubeşte până în mormânt şi la copiii tăi care au uitat cum mai arată taică-său să şti că bag divorţ şi am să te omor aşa ca să ştie toată lumea că mai este unii bărbaţi care vine acasă la muierele lor şi nu umblă cu toate bagaboantele ca tine nenorocitule şi golanule că dacă ştiam că iaci aşa te lăsam dracului şi luam altul hai vino acasă Tache să ne împăcăm şi să vezi tu ce bine vom trăi că nu ştiu ce ai găsit la proasta aia de Didina să moară mama de nu-i fac permanentu în mijlocul străzii să râdă tot oraşu cu gura până la urechi că eu stau acuma pe scări şi plâng ca proasta şi tu te destrăbălezi cu bagaboanta de ai să te îmbolnăveşti de toate ălea de no să te scape doctorii nici cu doctorii străine aşa să şti da eu te iubesc până la mormânt şi te aştept cu foc să vi a ta muiere”.

Necazuri, tovarăşi, necazuri! Calc pe scările unde nefericita şi-a scris oful cu creion chimic. Bat la uşă şi aştept permisiunea să intru.

— Nu ţi-am spus, fă, să te cari? Ce mai vrei?

— Sunt locotenentul Rujan! Deschide niţel, Popescule, că am să-ţi ciripesc două-trei cuvinte.

— O.K., şefule!

Barmanul se grăbeşte să-mi îndeplinească dorinţa. Se scuză că trebuie să-şi îmbrace pijamaua, apoi mă pofteşte să-i vizitez camera. Pe un pat de campanie, învelită cu un cearşaf, mă spionează Didina. Artista care se producea pe cale verbală la „Didileaua” era bine cunoscută la miliţie, având la activ două condamnări pentru nevinovata infracţiune de prostituţie.

— Nu cumva m-a turnat nevastă-mea la poliţie?

— Nu! Ai face bine să te împaci cu ea.

— Nici gând! – strigă intrigat barmanul. Ar râde de mine şi curcile, zău aşa! Cu o destrăbălată ca ea mi-e ruşine să scot capul în lume, domnule locotenent. După câte a făcut, mă mir că nu are cazier la miliţie.

— Şi, mă rog, de ce crime se face vinovată?

— Multe, domnule! în primul rând că habar n-are cum se face menajul, în al doilea, este încuiată, în al treilea rând este şchioapă, în al patrulea rând...

— Opreşte-te! Astea nu-s motive să vă despărţiţi! Când te-ai căsătorit nu ai văzut-o?

— Eram beat. Eu eram un copil, ea cu zece ani mai bătrână, nici nu ştiu când m-am trezit însurat. Şi-n al patrulea rând umblă cu toţi hăndrălăii. Cică are un foc la inimă şi ce credeţi că a făcut? A chemat pompierii să i-l stingă. Nu-i seară să nu vină câte trei-patru la ea, de-ţi vine să crezi că-n casa mea s-a instalat Marele Stat Major. Aşa nu mai merge! Voi lua viaţa de la cap. Didina, sunt sigur, mă va face fericit. Este o fată dulce care ştie ce-i viaţa. O să vă convingeţi şi dumneavoastră. Didino, domnul locotenent este prietenul meu, aşa că tratează-l cum se cuvine. Eu plec în oraş şi mă întorc peste două ore, vezi să nu mă faci de râs.

Didina mă invită să mă dezbrac, în timp ce barmanul îşi caută pantalonii în cuier.

— Băiete, n-am venit să verific posibilităţile fizice şi amoroase ale Didinei, ci pentru altceva. Ocupă un loc şi ascultă-mă bine.

Barmanul şi femeia fac o mână nemulţumită. Didina îşi cere rochia şi se îmbracă sub cearşaf. Se dă jos din pat, îşi încalţă pantofii şi iese furioasă, trântind uşa.

— Aţi supărat-o. Păcat! Care-i necazul?

— Ai fost de slujbă aseară?

— Da. Am lucrat până după miezul nopţii.

— Dacă eşti obosit revin mai târziu...

— Nicidecum! Despre ce voiaţi să mă întrebaţi?

— Acum o săptămână când s-a comis crima, abia ţi-ai

deschis guriţa. Credeam că eşti băiat de comitet, altfel nu discutam cu tine nimic.

— V-am deranjat cu ceva?

— Fii atent la ce-ţi vorbesc. Spune-mi rar şi clar, câţi bani ai luat ca să-i ţii sacoşa lui Valeriu Dud, să-i spui cu cine era nevastă-sa şi unde erau cazaţi. Hai dă-i drumul!

— Domnule locotenent, eu nu întind mâna...

— Ba o întinzi. Răspunde la ce te-am întrebat!

— Dacă veniţi cu probleme d’astea şi n-aveţi încredere în ce v-am spus, nu văd ce rost are să mai discutăm.

— Ce vorbeşti?!?

Tipul face o mutricică foarte ofensată. Probabil aşteaptă să-mi cer scuze.

— Nu v-am ascuns nimic.

— Popescule, să fi convins că de aici nu plec până nu-mi spui tot ce ştii, cu riscul că te voi lua de turul pantalonilor şi te voi arunca în Ialomiţa. Câţi bani ai luat?

— Niciun leu...

— Popescule, a început să îngheţe apa în pahar...

— Nu înţeleg de ce insistaţi atât!?!

— Pentru că vreau să ştiu adevărul. Dacă despre acest amănunt nu-mi spui nimic, mă văd nevoit să cred că îmi ascunzi şi alte fapte...

— La început zece lei şi după aceea încă un pol...

— Deci ştii să întinzi mâna! Acum spune-mi cine a mai întrebat despre cei doi.

— Nimeni!

— Popescule, azi îţi fac control la gestiune! Cum stai cu banii! Nu prea bine, aşa-i? Didina-i pretenţioasă şi nu o poţi ţine numai cu salariul tău.

— Vreţi să mă nenorociţi?

— Cine a mai întrebat de ei?

— Nimeni! Mă jur pe copiii mei!

— Uită-te la fotografia aceasta şi spune-mi dacă ai văzut mutra cetăţeanului.

Îi dau fotografia lui Viorel Constantin şi aştept. A transpirat straşnic şi priveşte fotografia tremurând.

— Acum îl văd prima dată.

Îi dau altă fotografie în care jurisconsultul apare îmbrăcat în trenci şi cu pălărie pe cap, făcută de Dodea cu teleobiectivul după ce venise la miliţie să converseze cu subsemnatul. Îl aveam în mai multe poziţii.

— Nu-l cunoşti?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată.

— Uită-te mai atent! Este vorba de un bărbat înalt, slab, cu trenci şi pălărie! Să zicem că nu are aceleaşi trăsături ale feţei ca cel din fotografie. Presupune că nu i-ai văzut-o niciodată. Uite, o acoperim cu o bandă de hârtie, rămânându-ne doar silueta. Gândeşte-te bine!

Îşi cere permisiunea să se aşeze pe scaun şi cade pe gânduri. Spaima nu i-a trecut şi-l sfătuiesc să se concentreze numai la fotografie.

— Da, am văzut pe cineva cam în genul acesta.

— Când şi unde?

— Aseară pe stradă, în faţa localului, aproape de locuinţa doamnei Moraru. Nu-mi amintesc cum arăta la faţă, nici nu l-am privit prea atent, n-aş fi avut un motiv special.

Poftim, se aprinde becul de control: deci silueta a fost zărită aseară când a fost întoarsă pe dos casa doamnei Moraru şi nu când s-a comis crima. Totuşi, ceva se leagă: silueta cu semnalmentele jurisconsultului reapare, chiar dacă acum a fost zărită de altă persoană.

— Mai era cineva pe stradă?

— Nici ţipenie! Se stârnise vântul, mirosea a ploaie şi oamenii plecaseră pe la casele lor. Altfel, nu cred că l-aş fi reţinut. Eram cu Didina şi am avut impresia că şi el ne urmăreşte; „ăsta pe tine te filează, ai putea să-l laşi fără un chior în buzunar”, i-am sugerat Didinei.

— Cât era ora?

— Unu. Trecuse de miezul nopţii.

— Este în regulă. Mergi la serviciu şi stai cu ochii în patru. Cum se iveşte cineva cu semnalmente lui îmi comunici. Eu nu-ţi promit *poli* dar dacă aflu că te ţii de

prostii, e latră rău. Am găsit la uşă un bilet care te interesează. Citeşte-l şi gândeşte-te bine ce ai de făcut. Dacă nu vrei să te împaci cu nevastă-ta, aminteşte-ţi măcar de copii, compania Didinei nu are decât să-ţi dăuneze. La revedere.

AU mai trecut două zile şi n-am reuşit să descopăr lucruri prea interesante pentru soluţionarea dosarului nostru. Întrucât este zi de post şi nu mă pot aştepta la bucate alese de la nevasta mea, am hotărât să plec la Lehliu, via C. O căldură infernală. Pământul s-a uscat iască, de parcă n-ar fi plouat doar cu patruzeci şi opt de ore înainte.

Nu v-am spus scopul pelerinajului meu la Lehliu. Vreau să văd ochii jurisconsultului. Şi să ştiţi că am motive: unu, că barmanul a zărit duminică seara pe individul care avea semnalmentele lui şi, doi, că sergentul major Diaconu l-a zărit prin oraş în aceeaşi zi. Poate că nu şi-ar fi amintit, dar întâlnirea de-acum o săptămână, se pare, îi va rămâne mult timp în memorie. Înţeleg că-i place oraşul S lui Viorel Constantin, dar prea vizitează reşedinţa judeţului în zile în care se produc lucruri dubioase, de natură să-mi agite dosarul.

Ambalez motorul şi plec, însoţit de Traian Sorescu, al cărui şofer sunt până la podul de peste Ialomiţa.

— Ce faci meştere? Prinzi criminali şi le dai drumul? Ai stil, tinere!

— Ai prins hoţii de găini?

— Vax! Am stabilit că indivizii aceia n-au avut găini niciodată. Înainte de a pleca la băi, soţul i-a lăsat bani să cumpere opt pui de la Gostat şi să-i introducă la regim de îngrăşare. Nevastă-sa a uitat şi cu banii şi-a cumpărat o rochie. Pentru ca să aibă un motiv plauzibil...

— Bravo, te descurci!

— Când mai prinzi un criminal, să mi-l arăţi şi mie înainte de a-i da drumul! – îmi mai aruncă o pastilă şi coti spre Bora.

În C trec pe la hotel. Mi-am scos haina, fiindcă-s toropit de căldură; soarele Bărăganului mă obligă să umblu cu haina pe braţ. Hotelierul nu este mai puţin ceremonios decât data trecută şi mă însoţeşte de parcă aş fi venit din străinătate pentru prospectarea pieţei. Îl întreb de una, de alta... De fiecare dată nu ştie nimic, pentru că, precizează el, nu a văzut şi nu a auzit ce se întâmplă în jur.

— În biblie scrie că cine are urechi, să audă şi cine are ochi, să vadă. În meseria dumitale ar trebui să foloseşti organele amintite.

— Fac şi eu ce pot! Ce-i mult nu-i bun, ce-i puţin e insuficient...

Cea care îmi dă o mână de ajutor este tot femeia de serviciu, deşi la început nu prea a părut a cunoaşte mare lucru. Abia după ce părăsesc hotelul şi mă grăbesc spre autogară, mă ajunge şi mă imploră să *ţin secret* că altfel o dă şeful afară şi rămân „copiii fără pâine”.

— Jurisconsultul a dormit duminică noaptea la hotel.

— Singur sau însoţit?

— A fost cu o femeie. Tot aceea de-acum o săptămână.

— Nu era trecut în registru!

— E prieten bun cu şeful şi nu l-a mai înregistrat ca să nu se ştie că frecventează hotelul, mai ales după ce aţi trecut dumneavoastră pe aici. Ce mi-au făcut, numai eu ştiu... M-au ameninţat că dacă mai deschid gura, măcar o dată, mă dau afară. Nu încercaţi să vă legaţi de şef că e tare, are pile grele... până sus. Ce ştiţi dumneavoastră!?!

— Zău?

— Da! Sunt gata să sară şi-n foc pentru el. Pe toţi îi are în mână cu câte ceva, mai ales în ce priveşte femeile. Codoş nu hotelier. Orice prieten care vine are la dispoziţie o femeie, o cameră aranjată, mâncarea şi băutura pe masă.

— Femeia care era cu jurisconsultul îi fusese plasată de hotelier?

— Nu cred. Am văzut-o de foarte puţine ori şi numai în compania domnului Constantin.

— La ce oră au venit?

— Seara târziu, nu mai ţin minte. După aceea au plecat la restaurant la „Doi plămânii”. Cel puţin aşa cred. Eu m-am dus acasă şi... nu mai ştiu nimic.

O asigur *că-mi ţin gura*, îi zic sărut mâna şi mă urc în autobuz. După o oră sunt la Lehliu şi-l deranjez pe jurisconsult. Mă priveşte oarecum ironic şi mă invită să iau loc.

— Discuţia este oficială şi cred că va fi necesar să daţi şi o declaraţie scrisă. Vă invit, deci, să fiţi oaspetele meu şi să ne deplasăm la postul de miliţie.

— Este inechitabil, tovarăşe locotenent. Hai să alegem un teren neutru pentru tratative.

Doar că nu mă invită la restaurant...

— Nu-mi place să stau la tocmeli şi-n altă ordine de idei, localul miliţiei este şi al dumneavoastră, deoarece el aparţine obştei. Sunteţi invitatul meu!

Nu prea-i încântat, dar mă urmează.

— N-aţi venit cu maşina? Putem folosi Opelul meu.

— Credeţi că primii creştini au mers cu maşina? Eu zic să ne deplasăm apostoleşte.

Se execută, mimând o figură de om satisfăcut. Ia loc pe un scaun pe care-şi aşează batista. Băiat fin, ce credeţi dumneavoastră!?! Şi apoi la miliţie n-ai să găseşti covoare persane şi fotolii moi, iar *clienţii bine,* musai să se adapteze acestor *condiţii vitrege.*

— Pe cine am mai ucis?

— În primul rând, ţin să vă felicit pentru noua achiziţie sentimentală. Este vorba de femeia cu care aţi fost duminică la hotel în C...

— Mersi, dar este o prietenă mai veche.

— Ştiu. Şi în seara crimei aţi închiriat împreună o cameră la acelaşi hotel.

Precizarea îl deranjează, iar legătura dintre cele două evenimente nu-l încântă deloc.

— Nu mă miră că sunteţi bine informat, doar lucraţi la miliţie. Mă intrigă faptul că vă amestecaţi în viaţa mea

particulară. Altceva mai bun de făcut nu aveţi?

— Sincer să fiu, mă pasionează aventurile amoroase, indiferent cine este Don Juanul. Ale dumneavoastră nu mă interesează întâmplător. Aş vrea să-mi răspundeţi la o întrebare: aţi adus-o din S sau v-aţi aprovizionat local?

— Am găsit-o pe teren neutru: în C.

— Şi nu i-aţi arătat oraşul nostru?

— Nu. N-avem motive să o plimb prin reşedinţa judeţului. Chestie de gust!

— Deci aţi revenit singur în S? În seara crimei, după ora douăzeci şi două, aţi dispărut din C. Să nu negaţi. Formulaţi repede o minciună şi spuneţi-mi ce aţi făcut duminică. Altminteri, vom sta la discuţie până deseară şi-i păcat să pierdem bunătate de zi.

— Cu alte cuvinte aţi luat-o serios pe urmele mele. Da, am fost duminică aici, să mă plimb.

— V-aţi plimbat?

— Bineînţeles!

— Numai atât?

— Da. E grozavă minciuna?

— Slabă! Cine era femeia?

— Nu vă interesează!

— Ba da!

— Dacă vă spun, săriţi de pe scaun şi-mi pare rău că de veţi cădea pe el, îl zdrobiţi. Am făcut precizarea, deoarece nu-mi sunt indiferente bunurile obşteşti. Femeia este soţia unui personaj sus-pus şi nu cred că o să vă fie deloc cald de veţi difuza ştirea relaţiilor dintre noi. Numele ei îl veţi afla cât de curând: ne vom căsători.

Tipul ţine neapărat să bage spaima în mine şi îmi caut firul de păr ce ar fi trebuit să se zbârlească de spaimă.

— Vreţi să vă despărţiţi de soţie?

— Nu numai că vreau, dar primul pas l-am şi făcut: am intentat acţiune de divorţ. Şi nu-mi mai trebuie decât câteva formalităţi pentru ca să-l neutralizez pe soţul viitoarei mele consoarte, pentru a nu-mi pune, ulterior, beţe-n roate. Aşa că vă rog să nu vă mai interesaţi de *soţia*

mea. Dumneavoastră, încă nu mă cunoaşteţi, deşi vă ocupaţi de persoana mea. Ce aţi zice dacă şi eu m-aş ocupa de a dumneavoastră? Nu sunteţi decât un puşti pe care-l pot şifona.

Avansăm foarte promiţător.

— Ce vă face să credeţi?

— M-am născut cu câteva ore mai devreme şi am avut timp să trec prin viaţă. Pe cocoşeii de teapa dumitale i-am mâncat pe pâine la micul dejun. Îţi dau un sfat, amice locotenent: nu te mai repezi aşa tare în *bătrâni* că îţi rupi nasul. Am în jurul meu destui prieteni care nu vor avea încotro şi-mi vor da o mână de ajutor ca să mă scape de bravul locotenent Rujan. După cum ţi-am spus anterior, mai am puţin şi chiar personajul sus-pus îmi va ceda propria-i soţie pe tavă. Am nevoie doar de câteva date şi le voi obţine, după aceea va juca cum îi voi cânta eu.

— Sper că nu-şi va rupe pingelele dansând. Deşi v-aţi născut cu câteva ore înaintea mea, am avut grijă să recuperez timpul şi să vi-o iau înainte cu câteva minute.

Aştept să văd dacă jurisconsultul nu reacţionează într-un fel. Într-adevăr a ciulit niţel urechile, poate o face tot din ironie, aşa că mă văd nevoit să-l bombardez cu o pastilă ce tocmai mi-a trecut prin cap:

— Amicii dumneavoastră, nu numai că nu-l vor întoarce pe dos pe „bravul locotenent Rujan”, dar s-au şi grăbit să-i dea o mână de ajutor ca să-i scape de bunul lor prieten Viorel Constantin. Cunosc toate amănuntele aventurii dumneavoastră şi ceea ce am discutat până acum a fost un mic divertisment. L-am prins pe hotelier cu ocaua mică, şi, ca să-şi salveze pielea, a pus-o în joc pe a dumitale. Aşa că, după cum vedeţi, nu mă veţi consuma la micul dejun şi nu vă veţi mai pricopsi cu o nouă soţie. De altfel, îi voi sesiza soţul şi nu veţi mai avea când să strângeţi „probele zdrobitoare” pentru şantaj.

Nu s-ar putea spune că nu ştiu să mint.

Viorel Constantin a fost blocat la mantinelă şi a dovedit că posedă o serie de proprietăţi, specifice

cameleonului: trece prin toată gama culorilor.

— Eşti dat dracului!

— Vă mulţumesc pentru compliment. Acum veţi lua o coală de hârtie şi veţi scrie ce aţi făcut duminică.

— Nicidecum! Puteți să vă faceţi meseria şi fără autograful meu. Văd că aţi început bine.

După cum se observă, tipul a început din nou să vorbească cu mine la plural. Se scoală, îşi culege batista de pe scaun şi o vâră în buzunar. Îmi aruncă nişte priviri nu tocmai prietenoase şi sunt sigur că dacă n-am fi în localul miliţiei, mi-ar administra câteva perechi de palme. Mă scuteşte de prezenţă destul de precipitat, grăbind pasul spre domiciliu.

Şeful postului îmi opreşte o maşină de ocazie şi mă întorc la C. Pentru a doua oară, în această zi, vizitez hotelul al cărui şef mă ia în primire cu binecunoscutele-i temenele.

— Directore, sunt supărat pe dumneata! Să ştiţi că ne vom certa tare de tot. De ce nu-i înregistraţi pe toţi oaspeţii hotelului? Aud!

— Vai de mine, tovarăşe locotenent, îmi puteţi imputa aşa ceva? Vă previn că îmi desfăşor ireproşabil sarcinile profesionale şi că în societate am o conduită exemplară.

— Textul este excelent, cât pe ce să-mi dea lacrimile. Dacă nu v-aţi lăuda singur, cine altul să pună o vorbă bună! Viorel Constantin, nu numai că nu v-a lăudat, dar a fost tare drăguţ să-mi povestească câteva din matrapazlâcurile cu care vă ocupaţi. Luaţi loc să discutăm, fiindcă, cu toate pilele dumitale, tare mă tem că voi fi nevoit să fac curăţenie la acest hotel. Pe cinstea mea!

Mutra oficială, extrem de politicoasă, cu care am fost obişnuiţi până acum, se topeşte treptat. Încearcă să arboreze o alta, impasibilă, de om ce nu prea are habar pe ce lume se află. Lasă, stimabile, că vă trezesc eu pe rând! Vă ţineţi tare, dar vă bag eu fitile... Vă ard peste bot cu arma voastră: *prietenia* legată prin şantaje şi servicii reciproce. O faceţi pe intelectualii, dar vă fac eu să vă daţi arama pe faţă.

— Viorel Constantin este la strâmtoare şi îl urmaţi. De ce nu l-aţi înregistrat duminică seara când a dormit la hotel? Iar dacă doriţi să formulaţi un răspuns, vă rog, să vă referiţi şi la motivul pentru care aţi recidivat... Aseară, omiţând – a câtea oară – să-l treceţi în registru?

— Domnule...

— Jurisconsultul a vorbit. Luând în consideraţie acest fapt, treceţi la subiect.

Continuă să facă pe prostul şi să rămână pe gânduri. Nu-i convine, dar n-am ce-i face. Cine l-a pus să nu-şi facă serviciul corect?

— Încercaţi să-mi răspundeţi la întrebare, căci vor urma şi altele, legate de persoane pe care le-aţi tratat în acelaşi mod. Constantin mi-a dat o listă întreagă. După cum vedeţi, amiciţia v-a dat peste cap pe amândoi.

— Cred că va fi necesară o comisie de la centru ca să-mi verifice activitatea şi numai concluziile ei vor fi preluate de dumneavoastră pentru o eventuală anchetă... dacă va fi necesară! Personal, am serioase îndoieli...

M-a pus la colţ! Ca să vezi ce simplu a rezolvat toată problema! Tipul mă confundă...

— De data aceasta comisia va fi mixtă şi vor participa şi organele miliţiei. Cred că nu-mi veţi rezerva şi mie o femeie, precum şi „tacâmul” necesar pentru controlul hotelului dumneavoastră. Procedura se va schimba.

Se scoală în picioare şi îşi face vânt cu o copertă de caiet. Apoi îşi desface cămaşa, şterge transpiraţia ce l-a năpădit pe nesimţite.

— Deci aşa!?!

— E lată rău!

— Trebuia să prevăd că nu-şi ţine gura...

— Culpa vă aparţine. Este prietenul dumneavoastră de atâta vreme: de ce n-aţi făcut eforturi suplimentare pentru a-l cunoaşte mai bine?

Intră femeia de serviciu şi ne anunţă că Viorel Constantin îi face o vizită lui şefu’.

— Nu vreau să aud de el!

— Să intre! – o îndemn eu.

Cel anunţat pătrunde ca o vijelie. Se opreşte oarecum contrariat de prezenţa mea, dar nu se sfieşte să-l repeadă pe hotelier.

— Porcule!

— Îţi arăt eu! Te învăţ eu minte, destrăbălatule!

Mă reped între ei, când sunt gata să treacă de la vorbe la fapte. Numai că n-au făcut spume.

— Tovarăşi, sunteți intelectuali, ce mama dracului. Vă daţi în spectacol de faţă cu femeia de serviciu? Liniştiţi-vă până nu vă amintesc la ce instituţie lucrez şi ce aş putea face în asemenea împrejurări!

Jurisconsultul îmi înmânează câteva coli de hârtie.

— Am scris tot ce ştiu despre netrebnicul acesta, să mă ţină minte până o închide ochii.

— Am încredere...

Hotelierul încearcă să mi le smulgă, dar îi trântesc o piedică şi-l arunc într-un colt al holului.

— Şefule, dacă nu te potoleşti, te împachetez! Iar dumneata, domnule jurisconsult, încearcă să pleci cât mai repede de aici. Mâine la ora opt eşti la mine la birou. E clar?

— Am înţeles!

Vai, ce frumos pronunţă *am înţeles,* după ce m-a tutuit toată ziua şi *a băgat frica* în mine în legătură cu belelele ce mă vor paşte.

Rămân cu hotelierul care-şi scutură hainele de praf.

— Vă rog să mă scuzaţi. Eram atât de supărat că nu am ştiut ce fac... Nu mi s-a mai întâmplat.

— Nu-i nimic. Ştiţi ce aveţi de făcut?

— Da! Conştiinţa mă îndeamnă...

Vai, cu ce articol rar sunt tratat...

Se aşează la masă şi se apucă eu râvnă de scris, ferm hotărât să-l *înfunde* pe Viorel Constantin. Îl avertizez că am chef să beau o cafea. Peste o oră vreau să plec, deci trebuie să se grăbească cu scrisul...

— Vă servim imediat. Avem un serviciu ireproşabil. Sunteţi oaspetele meu drag.

Nu-şi dezminte năravul!?!

Într-adevăr, o ospătăriţă, bomboană de fată, bună de manechin la parada modei, cu câteva tăvi pline de cafele, prăjituri şi tot felul de „amănunte” culinare, amenajase deja o masă într-o cameră a hotelului, mai straşnică decât la expoziţiile cu vânzare.

Aşadar, hotelierul luase măsuri de prevedere.

Sistemul era perfect: nici nu mi-am dat seama când avusese timp să dea dispoziţii.

— Dumneata faci parte din meniu?

Bomboana îmi zâmbeşte cu o drăgălăşenie fără margini şi se aşează pe un fotoliu ca să-mi răsfeţe privirea. O măsor, dau ocol mesei cu bucate şi manechinului din fotoliu. Este o curată scenă de film dintr-o comedie foarte reuşită. În cameră intră hotelierul, care, între timp, şi-a refăcut mâna oficială şi extrem de serviabilă. Mă anunţă amical:

— Avem pentru deseară o masă rezervată la „Doi plămâni”. Cred că aţi uitat necazurile noastre de până acum!

— Nicidecum. Spune-i ospătăriţei să-şi adune blidele de aici şi să plece de unde a venit, altminteri o punem să ne dea o probă de scris. Am zis!

— Măcar un coniac...

— La dracu’, n-aţi auzit ce-am spus? Executarea!

Ies pe sală şi aştept să-şi ridice catrafusele.

— Du tăvile la mine în birou şi lasă-le acolo!

— Eu ce fac?

— Du-te la serviciu, nu vezi că ăsta-i catâr?!?

A se înţelege – şi de această dată – că eu sunt catârul. Hotelierul iese supărat, urmat de ospătăriţă, nu mai puţin veselă. În locul lor, nici eu nu aş fi fost mai încântat.

— Bombonico, lasă aici o cafea. Poftim şi banii.

— Totu-i plătit de mine! – intervine hotelierul cu o vagă umbră de speranţă.

— Nu-i nimic, recuperezi din cheltuieli. Să trecem la treabă că vreau să plec şi pierd trenul.

Ultimul act se consumă rapid. Hotelierul scrie de zor la declaraţie iar eu sorb cafeaua. O cafea atât de straşnică nu poţi să bei decât acasă, când aduci soţiei plicul neviolat şi refuzi, banii de buzunar.

La respectiva soţie ajung abia către miezul nopţii şi spre mirarea mea, era trează.

— De ce nu te-ai culcat, mămiţo?

— Ia loc şi spovedeşte-te!

Rolurile se inversează: soţia devine poliţist, iar eu cel mai josnic infractor de sub soare.

— Unde ai fost luni pe la ora zece?

Da, chiar, unde naiba am fost?

— La serviciu, mămiţo!

— Să moară mincinosul?

— Să moară, mămiţo! Aprinde aragazul: pun mâna în foc, nu mă las până nu te conving...

— Ce ai căutat la Didina? Eu nu-s femeie, cu mine de ce te-ai însurat? Eu sunt bună doar să fac mâncare şi să spăl, nu? Mâine merg la comandant! Să vedem dacă aşa ştie să-şi educe subordonaţii?

— Mămiţo, am fost în interes de serviciu...

— Păi sigur, tu faci serviciul în camere particulare, cu femei dubioase. De ce n-ai chemat-o la birou?

— N-am bănuit că o întâlnesc?...

— Foarte interesant!

Discuţia se prelungeşte. Mi-am ieşit din pepeni, soţia şi-a ieşit demult. Începe să plângă de-ţi vine să crezi că s-a aprins pământul. Încerc să fiu calm şi-i explic cum devine cazul, eliminând aspectele profesionale.

— Ce barman, care barman? Pe mine mă duci? Îţi trebuia melodia preferată, da? Îţi fac eu muzică, bărbate! Am să-ţi torn o droaie de copii, să vedem când te-or trage plozii de pantaloni, îţi mai arde de femei?

Poftim, tovarăşi: unde dai şi unde crapă! Mor de curiozitate să ştiu ce aţi face în locul meu.

Cu suprema ameninţare pe cap, trec la bucătărie şi-mi încălzesc singur mâncarea. După ce-mi pun stomacul la

cale, iau plapuma şi mă culc pe covor: soţia a declarat că nu înţelege să doarmă cu un soţ infidel, care, poate, acum vine din patul *ăleia!*

M-AM sculat mai obosit decât la culcare. Şi când te gândeşti că psihologii spun că somnul este dat pentru refacere. Personal, mă bat cu pumnul în piept şi spun sus şi tare, să audă toată lumea, că noaptea aceasta a fost un adevărat coşmar. Se făcea că eram în C, la hotel şi-mi refăceam forţa de muncă cu bucatele văzute ieri. Hotelierul mă pupa afectuos pe frunte şi-mi spunea: „Suntem amici, nu? Serviţi cu toată plăcerea, domnule locotenent, toate bucatele-s plătite de mine”. Jurisconsultul dansa cu o femeie legată la ochi. Din când în când, îmi striga peste umăr: „Pe mine mă cauţi, bobocule, nu-i aşa? Eu îl ştiu pe criminal, dar îmi ţin gura. Nu te băga, altminteri află soţul ei şi te întoarce pe dos”. Ospătăriţa uitată pe fotoliu mă îmbia din ochi: „Eu fac parte din meniu, apropie-te, domnule locotenent! Poftă bună şi distracţie plăcută!” Într-un timp, prinşi mână în mână, dănţuiam în jurul mesei ca nişte apucaţi şi cântam:

„Butoiul are brânză,
Butoiul are brânză,
Ura, leliţa mea,
Şi şoarecii vin la brânză,
Şi şoarecii vin la brânză
Ura, leliţa mea...”

Apoi a sosit soţia care m-a luat în primire: „Aha, deci te ţii cu Didina, cu mine de ce te-ai însurat?” „Nu-i Didina, mămiţo, este o ospătăriţă”. „Ba nu-s ospătăriţa, mi-s Didina, ha, ha, ha! Priveşte ce decolteu am, puritanule! Chestii d-astea n-ai să găseşti niciodată în particular. Apropie-te, Tache pleacă să se plimbe”...

Mai târziu, stăteam la o masă şi jurisconsultul, mitraliindu-mă cu priviri crunte, mă interoga: „Deci nu vrei

să spui unde ai fost duminică? Degeaba taci: cu mine nu-ţi merge, amice! Eşti amabil să-mi spui cine era femeia? Hai, dă-i drumul, că hotelierul a vorbit! Domnule, cum dracu' de poţi fi atât de încăpăţânat? Vrei să trec peste tine cu maşina, hai? Îţi fac şi bucuria aceasta!".

Coastele mă dor straşnic. Soţia se scoală, dar nu face niciun semn deosebit, din care să înţeleg că ar fi hotărâtă să-mi pregătească micul dejun. Suflec mânecile, trec la treabă, mestec în viteză şi plec la birou, fără a primi răspuns la salut.

Îl caut pe locotenentul Dodea, dar aflu că a plecat în zori, împreună cu locotenentul Traian Sorescu, la cercetarea unei tâlhării. Îl chem pe sergentul major Diaconu şi-i spun să-l caute pe jurisconsult şi să-l invite la birou. Apare, însă, Valeriu Dud. Mă informează că şi-a înmormântat soţia, că a fost mare balamuc la. Înmormântare, că socrul său a vrut să-l ucidă şi celelalte belele care curg în asemenea împrejurări.

— Şi ce vreţi?

— Cred că eu i-am ucis pe Monica şi pe Dan. Faceţi-mi dosarul şi trimiteţi-mă la închisoare.

Ca să vezi ce informaţii posedă!

— Eu aş zice să vă faceţi un consult.

— Chiar credeţi că-s nebun?... Socru-tău mi-a promis că-mi face de petrecanie.

— Sunteţi într-o stare depresivă. Aşteptaţi să treacă puţin timp şi veţi vedea că viaţa este frumoasă...

— Un prieten de-al meu, director general, îl cunoaşteţi, mi-a angajat un avocat. Am să-l caut să văd dacă nu cumva mai este vreo speranţă; sunt convins că numai în celulă-mi pot împăca sufletul.

— Apropo, tovarăşe Dud, mi-a rămas o chestiune neclară: acest director general a sosit în S imediat în urma noastră. De multe ori m-am întrebat cum a reuşit să afle că sunteţi anchetat şi nu am reuşit să găsesc o explicaţie...

— Foarte simplu: după încurcătură cu actele Monicăi mi-am dat seama că am făcut o greşeală. V-am dat telefon

din oraş pentru a nu fi identificat, dar ulterior mi-am dat seama că am greşit din nou. Am intrat în panică şi, în clipa în care aţi sunat la uşă, ştiam că totu-i pierdut. Atunci i-am telefonat comunicându-i că voi fi arestat. Vă ştiam numele de la curioşii care aşteptau în faţa locuinţei din S, aşa că l-am comunicat, rugându-l să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a mă ajuta să scap cu o pedeapsă mai uşoară...

Zadarnic încerc să-l scot din starea în care se află. Este pentru prima dată când întâlnesc un asemenea caz şir zău, că mai repede descopăr zece criminali, decât să mă descotorosesc de Dud. Reuşesc să-l scot în stradă şi-i promit că-i voi telefona curând, să-i comunic dacă mai este vreo speranţă.

Revin şi-l descos pe Diaconu. Îmi spune că Dan Popa, înainte de a muri, a făcut o spargere grozavă în Bucureşti, unde a jefuit un magazin de bijuterii nou înfiinţat. Ulterior, am aflat că era vorba de un raion de bijuterii, plasat într-un mare magazin din Capitală, de unde s-au furat obiecte în valoare de o jumătate de milion. Urme nu s-au găsit, dar după modul de operare se presupune că autorul ei este Dan Popa.

Interesant, dar undeva legătura scârţâie: la „Didileaua” a fost văzut doar cu o sută de lei. N-a fost în stare să cumpere biscuiţi suficienţi nici pentru marea familie din Ţăndărei.

În sfârşit, apare jurisconsultul. Pare tare cătrănit. Cred că încă nu şi-a revenit.

— Sunteţi gata să faceţi orice pentru femeia aceea?

— Sunt gata să mă iau şi cu dumneavoastră de piept.

Acesta da, curaj!

— Dar pentru Monica Dud?

— Puneţi întrebări încuietoare, după cum văd. Cu Monica Dud a fost altceva. Era o femeie bine şi voiam să mă distrez cu ea, atâta tot. Cred că m-aţi înţeles, pentru ea n-aş fi făcut niciun gest necugetat.

— Cum explicaţi prezenţa ceasului dumneavoastră în camera în care s-a comis crima?

— Nu ştiu. Mi-a dispărut în timpul zilei. Seara când am plecat nu-l mai aveam.

Şeful intră în birou. Observându-l pe Viorel Constantin, îmi face semn că ar trebui să-l vizitez cât mai curând, putând să abandonez discuţia cu jurisconsultul. Ceea ce şi fac. Îl îndemn să aştepte pe sală şi trec în cabinet. Este de faţă procurorul Ion Gheorghe, al cărui nume îl cunoaşteţi abia acum, dar despre care v-am mai vorbit.

— Ordin!

— Ia loc şi ascultă cu atenţie!

— Dumneata îţi pierzi nopţile prin cârciumi şi vii la serviciu cu ochii umflaţi, iar infractorii îşi fac de cap.

— N-am stat la niciun chef, dar am dormit pe covor.

— N-ar fi fost exclus să dormi şi pe scări. Cunosc eu câteva cazuri şi mai grele.

— În ce mod şi-au făcut infractorii de cap?

— Au profanat mormântul lui Dan Popa.

Procurorul mă priveşte sentenţios de parcă eu aş fi cel răspunzător pentru cele întâmplate.

— Regret profund, dar nu mi s-a spus că-n sarcinile mele profesionale intră şi aceea de a păzi cimitirele.

— Ştiu! În schimb, îţi va reveni sarcina de a-l descoperi pe cel care a comis fapta.

— Am înţeles!

— Mergi la Drajna şi cercetezi cele întâmplate.

— Am înţeles!

— Bravo, eşti... înţelegător!În cazul acesta ia loc şi până se constituie echipa de cercetare vom schimba câteva cuvinte. Am văzut că-l interogai pe Viorel Constantin; te-am întrerupt tocmai pentru faptul că, între timp, a survenit noul eveniment! Dacă nu este străin de el, nu are rost să avansezi în discuţii fără să ai noi date. Cine ştie, poate cercetarea la faţa locului îţi va furniza probe sau indicii ce să te determine să-l mai suspectezi pe Dud, sau să-l elimini din preocupările pentru identificarea autorului.

— Credeţi că într-un cimitir pot să găsesc urme?

— Cu siguranţă, dar nu amprente digitale. În ultimele

zile a plouat şi pământul este moale, aşa că ai toate şansele...

Păi dacă le ştim pe toate de la început, de ce să mai plecăm la faţa locului.

— Îmi exprim unele îndoieli în legătură cu existenţa lor. Îmi şi imaginez ce bâlci poate fi într-un cimitir, mai ales că se află într-un sat... în astfel de împrejurări, evenimentul devine senzaţia anului, dacă nu a deceniului. Îndrăznesc să cred că până şi elevii au chiulit de la şcoală pentru a asista la spectacol.

— Ai o imaginaţie perfectă! – mă laudă şeful. Chiar aşa mi-a şi comunicat şeful de post: cimitirul este plin de curioşi, dar ştii bine câtă încredere am eu în perspicacitatea ta...

Vai, ce fericit sunt! Şeful îmi zâmbeşte încurajator, ceea ce înseamnă că trebuie să-i urmez pilda, în fond, mi-a dat ordin să exersez la capitolul umor.

Dodea lipseşte. Iau alt specialist de la biroul criminalistic, pe care nu vi-l prezint, deoarece este singura dată când apelăm la serviciile lui. Ne deplasăm la locul indicat şi ne crucim. Nu pentru că am fi într-un cimitir, dar ce vedem întrece orice imaginaţie: mormântul a fost desfăcut, iar Dan Popa – pur şi simplu – dezbrăcat. Hainele au fost întoarse pe dos, aidoma celor din casa Tanţei Moraru. Ce naiba o fi căutat nenorocitul? Zău dacă mai înţeleg ceva.

Presupunerile se confirmă: dragii noştri curioşi din localitate au dansat sârba în jurul mormântului. Pământul fiind moale, este atât de bătucit de tălpile bocancilor şi cizmelor încât nici buruienile nu vor mai creşte mult timp...

Rugăm pe cei de faţă să ne arate tălpile şi ajungem la concluzia că aproape toţi se încalţă cu acelaşi model procurat de la cooperativa locală. Totuşi, specialistul descoperă câteva urme deosebite de încălţăminte şi mă informează că-s lăsate de nişte pantofi numărul patruzeci şi cinci care au un desen foarte interesant, cu crampoane dispuse radial. Altceva nimic de reţinut. Mormântul fusese

zărit din şosea de o femeie care anunţase apoi miliţia. Subofiţerul de la post mă întrebă ce trebuie să facă pentru ca să-mi dea o mână de ajutor.

— Înmormântează-l!

— Să vedeţi...

— Vreau să-l văd înmormântat, după aceea raportezi!

În afara urmelor de încălţăminte, probabil de pantofi, care au scăpat de masacrul zecilor de gură-cască, numiţi politicos curioşi, mă pricopsesc, în compensaţie, cu o informaţie primită de la un tânăr prezent la cercetare. Noaptea, după ora unsprezece, văzuse pe un tip înalt cu un trenci, sau fâş, era întuneric, nu şi-a dat seama...

— A intrat sau a mers numai pe lângă gard, asta n-o pot preciza. L-am mai văzut după o oră şi jumătate, tot în apropierea cimitirului...

După o oră şi jumătate? Cum aşa? Nu cumva puştiul mă ia în zeflemea.

— El te-a văzut?

— Nu, stăteam în umbră... m-am ferit de privirile lui... n-aveam motive să fiu observat.

— Erai singur?

— Nu prea! Pentru cercetări... am fost împreuna, pentru restul lumii am fost... *singur*.

Aha, deci aşa! Tinereţe, tovarăşi! Oamenii muncii îşi fac timp şi pentru sectorul cord. Acum pricep eu de ce l-a văzut când a intrat şi ieşit din cimitir.

— Dacă vreţi să o consultaţi şi pe ea, aş dori să ţineţi... secret...

— Ţin secret, dar nu este cazul să o mai interoghez. Purta pălărie individul?

— Cred că da... Aşa mi s-a părut.

Şi cu asta basta.

Îl iau pe specialist şi ne întoarcem la judeţ. La poartă mă întâmpină soţia gătită după ultima modă, de parcă s-ar deplasa într-o excursie în străinătate.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a indus în eroare o ospătăriţă de la „Didileaua”,

pe care am întâlnit-o marţi în oraş. Zicea:

„Doamnă, soţul dumneavoastră este colonel?”

„O, nu, soţul meu este mult mai tânăr”.

„Bănuiesc! Ieri a fost invitatul Didine!”

„Şi?”

„Şi, nimic! Voiam să vă transmitem, numai felicitările noastre. Se spune că are mult succes.

— De ce-mi povesteşti toate astea?

— Marinică, am făcut o *serie de cercetări* şi am stabilit că nu eşti vinovat. Ai avut dreptate, barmanul este cel care...

— Ascultă, detectivule, fă piaţa şi treci la cratiţele tale! Stânga împrejur şi înainte marş!

— Păi...

— Se zice „am înţeles!” Executarea!

— Am înţeles!

Mă priveşte de parcă i-aş fi vorbit în dialectul boşimanilor. O conduc câţiva paşi, apoi revin în birou. Îl găsesc pe jurisconsult ţinându-i companie lui Dodea, reîntors din teren.

— Tovarăşe Constantin, ceasul dumneavoastră se găseşte la mine în birou.

Desfac sertarul şi i-l arăt.

— Îl vedeţi?

— Cred că da!

Ar fi putut să dea un răspuns sigur!

— Ce număr purtaţi la pantofi?

— Patruzeci şi cinci?

— Arătaţi-mi tălpile!

Îşi ridică pantofii, nedumerit. Sunt nou-nouţi, pe tălpi nu au niciun desen.

— Când, i-aţi cumpărat?

— Azi!

— De ce?

— Mă priveşte! N-am voie să mă încalţ cum vreau?

— Ba da! În mod curent purtaţi trenci?

— Da, numai seara când este răcoare. Zilele acestea

nu m-am despărţit de el din cauza ploilor ce s-au ţinut lanţ. De fapt, îl am mereu în maşină.

Numai de nu mi-ai juca mie festa. Mi-o spun destul de înciudat, datorită incertitudinii care pluteşte în jurul acestui caz.

Nu de altceva, dar am început să visez toată noaptea silueta omului înalt, cu trenci şi pălărie. De la un timp, când merg pe stradă şi observ pe cineva cu aceste vagi semnalmente, mă opresc şi-l privesc pentru a mi-l întipări în minte. De pildă, numai azi am văzut vreo cinci persoane, dar niciuna nu a venit la mine cu mâinile încrucişate, prăbuşindu-se în lacrimi: „legaţi-mă, tovarăşe locotenent, eu sunt criminalul pe care-l căutaţi”.

Nici Viorel Constantin nu face un astfel de gest ce mi-ar simplifica misiunea. Dacă n-ar fi asemănările dintre silueta lui şi cele observate în momentele critice, precum şi faptul că a refuzat să justifice cum şi-a petrecut timpul, l-aş saluta cordial fără a-mi exprima dorinţa de a-l mai revedea vreodată.

Dar toate aceste suspiciuni, la care se adaugă o irascibilitate specifică oamenilor ce se ştiu cu musca pe căciulă, mă ţin într-o tensiune permanentă. Din păcate, mă bazez numai pe indicii, nu am nicio probă certă de nevinovăţie. Indiscutabil, nevinovăţia este prezumată juridic, de la ea trebuie să pornim întotdeauna. Dar elementele de suspiciune care-mi întreţin incertitudinea asupra implicării lui Viorel Constantin în acest caz, sunt destul de numeroase.

— Pariez că nu ştiţi ce aţi făcut azi-noapte!

— Pariaţi, dar pierdeţi! Am o memorie excelentă. De pildă, am dormit din amurg până în zori.

— Foarte frumos, probabil cearcănele din jurul pleoapelor au fost provocate de o afecţiune la ficat?!?

— Nu cred. Personal, bănuiesc posibilitatea producerii lor din cauza apei consumate înainte de culcare! Îmi pune la dispoziţie un zâmbet larg, elegant, ca într-o reclamă pentru pastă de dinţi.

Cu alte cuvinte: dacă mă bănuieşti, dovedeşte! Fără probe sunt negustor cinstit, amice locotenent! Dacă am chef, dau declaraţii princare pot recunoaşte asasinarea celor doi, pulverizarea obiectelor din casa tovarăşei Moraru, profanarea mormântului lui Dan Popa şi, dacă vrei, pot recunoaşte imediat asasinarea oricui. Întrebarea este: la ce ţi-ar folosi? Recunoaşterea fără probe este egală cu zero, amice locotenent! Reţine-mă, dar mâine îmi vei da drumul, căci fără probe procurorul nu va emite mandatul de arestare. Aşa este, gândesc de pe baricada lui Viorel Constantin. Probele se caută nu la infractor, ci la locul infracţiunii...

Totuşi, un om cinstit nu ne-ar suci permanent, nu ar încerca să scape tot timpul printre degete. Dacă Viorel Constantin este cinstit, atunci de ce nu declară adevărul şi se sustrage sistematic de la clasificarea aspectelor confuze ale acestui caz?

— Mai aveţi ceva cu mine?

Îmi exprim regretul că mă aflu exact în aceeaşi fază de la începutul discuţiei. Timpul meu este preţios şi nu-mi pot permite să-l las la dispoziţia jurisconsultului.

Mă salută şi dus a fost.

Pe culoar îl întâlnesc pe colegul Traian Sorescu.

— Pe ăsta când îl priponeşti, măi hingher de criminali fioroşi?

— La treizeci februarie, orele douăsprezece... Ce-ţi fac găinarii?

— Nu mişcă unul!

Azi parcă au înnebunit toţi: Valeriu Dud mă roagă să-l trimit la închisoare, ostrogotul de infractor a profanat mormântul lui Dan Popa, Viorel Constantin îmi dă cu flit, locotenentul Sorescu mă tachinează, nevastă-mea întreprinde cercetări pe cont propriu... Se apropie sfârşitul lumii, dragi tovarăşi.

LAS în urmă toate personajele printre care am navigat

în cursul dimineţii şi plec la „Didileaua”. Nu pentru a mă şpriţui, ci pentru că Tache Popescu, barman cu antecedente, m-a anunţat că vrea să-mi plaseze *una tare.*

Strada principală este blocată de grederele şi excavatoarele combinatului şi ale celorlalte şantiere. Maşinile mici şi căruţele fac slalomuri printre monştrii de oţel, cauciuc şi sticlă, apelează la trotuare pentru a-şi continua cursa.

La „Didileaua” au dat năvală însoţitorii convoaielor. Au luat cu asalt butoaiele cu bere, comentează zgomotos cifrele de plan şi termenele de execuţie a lucrărilor.

— Bă, dacă n-ar fi echipa lui ies, s-ar duce dracu’ linia de piroliză... Să-i ridice statuie bă şi să-l pupe toţii şefii, că ăsta cu ai lui le ţine linia... Noroc!

Didina începuse repetiţiile informându-şi contemporanii că Tanţa a luat cu asalt şi urbea lor: *„C-am să mi te fur diseară / În papuci şi-n pielea goală / Să bag Slobozia-n boală / Tanţo!”*

Tache Popescu îmi face semn să merg spre capătul barului.

— Tovarăşe comandant, am aflat că mortul ăla, cum dracu’ îl cheamă, a fost la o şedinţă a cenaclului literar de la I.A.P.A. Mi-a spus un poet azi dimineaţă când a venit să-şi alimenteze imaginaţia cu spumă de drojdie.

Informaţia mă pune pe gânduri: ce naiba a căutat Dan Popa la I.A.P.A. Staţi, că aici este o chestie: în aceeaşi zi, la aceeaşi întreprindere, mai fusese şi jurisconsultul să perfecteze contractul. Eu zic să mergem până la întreprindere şi să vedem ce putem afla. O cunosc de când am venit în acest judeţ. *I.A.P.A.* Vrea să fie *întreprinderea de aprovizionare cu produse agricole,* dar, în realitate, nu prea aprovizionează pe nimeni cu nimic. În schimb, înghite o grămadă de bani din alocaţii bugetare pentru pierderi planificate. Pe la ea se perindaseră o grămadă de directori, fie maziliţi, fie promovaţi din pepiniera proprie, dar treburile se încăpăţânau să meargă bine, fapt pentru care în toate şedinţele erau criticaţi zdravăn. Consilierii din

centrală, precum şi oficialităţile urbei făceau aprecieri de genul: *„Un nou director preia hăţurile la I.A.P.A., dar I.A.P.A. merge prost”, „I.A.P.A. șchiopătează”, „Idila dintre fostul director şi I.A.P.A. a început să deranjeze”. „În viitor, va asigura şi baza furajeră a judeţului”, „Când va îi pusă, oare, I.A.P.A. pe picioare?”, „Raporturile dintre I.A.P.A. și sindicaliştii ei ridică serioase semne de întrebare”* etc. Din zvon public am aflat că fostul director, un șperțar şi trei sferturi, care pe deasupra mai era şi un incapabil dovedit, fusese aspru pedepsit prin trimiterea sa la Bucureşti şi încadrat într-un biet post de director general. Aşa, să se înveţe minte! În locul lui fusese instalat un fost şef de secţie care abia scăpase de un dosar prăpădit pentru delapidare, a cărei sumă fusese reevaluată de nişte experţi ce nu se mai treziseră din beţie nici la o săptămână după terminarea presupusului control. Până la urmă şeful de secţie scăpase doar cu acoperirea prejudiciului, dar forurile hotărâseră să-l elibereze din această funcţie pe motiv că era compromis. I-au căutat o funcţie liberă şi l-au păcălit cu postul de director, tocmai rămas vacant. Personal, am avut prilejul să-l cunosc doar atunci când m-am interesat de prezenţa lui Viorel Constantin la întreprinderea pe care o conduce.

În biroul acestuia tronează un imens fotoliu. Altele mai mici, precum puii lângă cloşcă, înconjoară două mese: una masivă şi alta niţel mai mică, destinată cafelelor însoţite de coniac. Din antecameră, o secretară corespunzătoare din toate punctele de vedere, dichisită pentru a satisface toate gusturile, mă introduce în respectivul birou. Directorul, pierdut undeva în imensitatea fotoliului, îşi aruncă o mână moale în semn de salut. Abia îndrăzneşte să mi-o strângă, de parcă ar fi pe moarte din pricina inaniţiei. Mă pofteşte să ocup un fotoliu.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Un fleac! Aveţi un cenaclu literar în instituţie...

— Un cerc literar, încă n-avem pretenţii mari, dar cu timpul, sperăm să facem lucruri frumoase.

— Cum se numeşte cercul acesta?

— Demiurgii neorealişti!

— Foarte interesant! Cine activează în cadrul lui?

— Toţi angajaţii! Am dispus o mişcare literară de masă în această întreprindere. „Niciun muncitor în afara poeziei!” aceasta este lozinca mea şi o voi ridica la rang de lege.

Hai, că-i tare!

— Centrala ştie ceva despre iniţiativa dumneavoastră?

— Nici nu o priveşte, noi ne organizăm cum credem de cuviinţă. Avem autonomie şi nu acceptăm imixtiunea organelor centrale în activitatea noastră. Punct!

Omul are poziţie!

Mă conduce prin câteva birouri. Ne însoţesc două secretare finuţe, desprinse parcă din revista „Moda”. Cu aşa personal se duce naibii stressul din vocabular. Se pare că-s proaspăt angajate de noul director, pentru descoperirea cărora şeful de la personal a făcut mai multe deplasări prin Capitală şi pe litoral. Ajungem în biroul propriu-zis al cercului literar, unde câţiva indivizi bărboşi şi netunşi se odihnesc prin colţuri, pe mese, pe scaune, iar unul călăreşte televizorul. Ne vedem nevoiţi să-i întrerupem din intensa activitate creatoare şi să-i deranjăm cu fleacurile noastre. Dactilografele primesc instrucţiuni să-şi întrerupă activitatea.

— Tovarăşul este inginerul şef!

Respectivul pare mai curând a fi evanghelistul Pavel, dar în realitate este inginer şef şi secretar al cercului literar. Are vocaţie şi spor în ogorul literar. Încântat de cunoştinţă îmi arată o poezie proaspătă:

„Bau, bau, bau!
Detrei ori bau!
Eu sunt eu, că dacă n-aş fi eu
aş fi altul!
Universul se scaldă-n pletele-mi sure,
Iar eu te aştept, iubito, lângă Carul-Mare,
Să-ţi dau Calea Lactee şi un buchet de comate

bau, bau.
Prin piatră alerg şi mă caut
Dar te găsesc pe tine
bau, bau.
Şi te întreb unde ai fost
bau, bau”

— Aveţi talent cu carul, tovarăşe inginer, pregătiţi ceva pentru marele public?

— Da! Am un volum *Reîncarnarea papagalului.* Mai trebuie să scriu două-trei poezii şi-i gata, apoi îmi încerc norocul la o editură.

— Bravo! Dacă toate poeziile-s ca aceasta, vă văd de pe acum premiat de Uniunea Scriitorilor. Talente din afara întreprinderii nu primiţi?

— Depinde, de la caz la caz!

— Un prieten de-al meu din Lehliu se pricepe al dracului la poezie. Unul Viorel Constantin, aţi auzit de el, nu?

— Jurisconsultul? Cleiosul ăla? Habar n-are ce-i aia literatură, pe cinstea mea! O face pe deşteptul, dar să-mi sară ochii de nu e prost ca noaptea.

Foarte plastic!

Scurta caracterizare, deloc poetică, dar de la un personaj competent, nu are darul de a mă convinge în ce măsură jurisconsultul este „prost ca noaptea”.

— Când a participat la ultima şedinţă a cercului?

— Acum două săptămâni, într-o sâmbătă. A încercat să-şi bată joc de noi muhaiaua, dar l-am dat gata. Nu cred că mai are curajul să treacă pe aici, pe cinstea mea!

— M-ar interesa dacă la aceeaşi şedinţă a participat şi băiatul din această fotografie.

Îi arăt portretul lui Dan Popa.

— A fost. Deştept băiat, l-a făcut una cu pământul pe jurisconsult. Ehe, tipul halea literatura cu polonicul, pe cinstea mea! Îmi permit o indiscreţie: gagiul era cumva detectiv? După moacă arăta bine şi-i mergea mintea...

— Nicidecum! Avea, totuşi, o sumedenie de cunoştinţe în materie, dar în calitate de client... al detectivilor.

— Ia te uită, dom'le!

Ca să vezi de ce-i creştea lui barba.

— Dactilografele au participat atunci la şedinţa cercului literar?

— Nu! Ele ţin şedinţe separat în cadrul clubului *Oja, rujul, oglinda.* Mă rog, fiecare cu preocupări specifice...

— Perfect, să-şi ia o pauză şi să ne lase numai pe noi bărbaţii, pentru o activitate... specifică.

Fac toţi o mână mirată, dar le arunc o privire, deloc poetică şi personalul feminin ne scuteşte de prezenţă, spre nemulţumirea celor două secretare care nu prea aveau chef să se dezlipească de coada directorului.

— Stimaţi tovarăşi, luaţi loc pe scaune, aşa cum vă aflaţi la acea şedinţă.

— Este absolut necesar?

— Indiscutabil!

Poeţii se aşază disciplinaţi pe scaune, împreunându-şi mâinile în poală. Două au rămas libere. Sunt alăturate, plasate în apropierea uşii.

— Unde a stat Viorel Constantin?

— Pe scaunul din margine!

— Aşezaţi-vă, tovarăşe director, pe acel scaun!

— Nu înţeleg ce voiţi!

— Nici nu-i necesar. Dumneavoastră sunteţi poeţi, iar eu poliţist. Deci, a mai rămas liber un scaun! Cu permisiunea dumneavoastră îl voi ocupa. Aşadar, iată-ne în aceeaşi formaţie. Vă rog să-mi spuneţi ce discutau cei ale căror scaune le ocupăm, având în vedere că jurisconsultul este tovarăşul director, iar Dan Popa sunt eu.

— Tovarăşul director vorbeşte prostii, iar dumneavoastră îl contraziceţi permanent.

— Reţinem acest amănunt! Aş vrea să vă întreb şi altceva: pot să iau de mâini pe director, eventual să-l pocnesc cu ele din colţul mesei.

— Formidabil! De unde ştiţi? Aşa făcea poetul acela.

Pur şi simplu l-a zăpăcit pe jurisconsult.

Mă lansez într-o discuţie aiurită despre poezie, îi urlu în nas directorului, care joacă impecabil rolul jurisconsultului. Pe neobservate îl înşfac de încheietura mâinii stângi şi i-o pocnesc rapid de colţul mesei. Asistenţa râde cu hohote, dar nimeni nu zăreşte că ceasul directorului, ale cărui telescoape s-au îndoit, a trecut în palma mea şi este tranzitat în buzunarul hainei. Spectacolul continuă. În timpul discursului pe care-l susţin, sfeterisesc un pachet de ţigări, o brichetă şi un briceag uitate pe masă. Reprezentaţia se încheie, căci nu mă mai interesează nimic altceva, iar regizorii menţionează că jurisconsultul, furios, trebuie să părăsească biroul. Directorul se aruncă, spre uşă şi iese, apoi se întoarce râzând cu hohote:

— Niciodată nu m-am distrat mai bine.

— Distracţia vă costă exact douăzeci de lei şi eventual un ciubuc. Suma reprezintă contravaloarea telescoapelor ceasului dumneavoastră.

Directorul îşi frânează veselia şi-şi priveşte mâna stângă la care nu mai are decât cureaua ceasului. Scot ceasul din buzunar şi i-l înmânez. Arunc pe masă pachetul de ţigări, bricheta şi briceagul.

— Ce aţi făcut?

— Nimic deosebit de ceea ce a făcut Dan Popa. Nu, cumva aţi avut impresia că am venit aici să organizez pentru dumneavoastră un spectacol de circ? Vă urez mult succes în ramură, dorindu-vă ca I.A.P.A. să prospere spre binele dumneavoastră al tuturor. Ura!

SUNT hotărât ca după-amiază sărini continui cu multă sârguinţă activitatea la birou, dar sunt întrerupt de nevastă-mea, care, pare-se, depune eforturi sporite pentru a intra sub pielea subsemnatului. Mă străduiesc să fiu catâr, pentru a o determina să-şi pună în joc toate mijloacele de convingere. Şi nu oricum, dar vreau ca altă

dată să nu mă mai suspecteze de comiterea infracţiunii de adulter. Până la urmă pierd: soţia îmi avansează invitaţia de a viziona un spectacol de muzică şi dansuri populare, prezentat de un reputat ansamblu folcloric, aflat în turneu în S. Chestia nu mi se pare insuficient de solidă, având în vedere faptul că în urbe exista o adevărată industrie de folclor.

— Nu pot, mămiţo, nenorociţii aceştia de infractori nu-mi daupace. Trebuie să-i prind, altminteri...

— Spectacolul ţine două ore...

— Du-te singură şi-mi povesteşti când vin acasă. Ştii câtă încredere am în tine...

— Singură? Bravo! Aşa-mi trebuie...

Ne deranjează şeful, nemulţumit de prezenţa soţiei în altarul legii şi din câteva cuvinte ne dă de înţeles că cel mai bun lucru ar fi să plece acasă, dar pierde partida.

— Am venit să vorbim despre apartament!

— Azi sunt foarte ocupat, tovarăşa Rujan. Încercaţi să treceţi altă dată.

— Putem discuta şi acum. Noi stăm la gazdă lângă moară. Avem o singură cameră în care...

— Problema aceasta a stat în atenţia mea şi m-am interesat îndeaproape de situaţia dumneavoastră.

— Du-te acasă! – o sfătuiesc şi eu.

Şeful a avut perfectă dreptate, se interesează de condiţiile de trai ale subordonaţilor, dar casă nu are de unde să-mi dea. Nici el nu locuieşte într-un apartament de invidiat. În câteva luni oraşul şi-a dublat populaţia, iar locuinţele n-au îndrăznit să se înmulţească, lenevind pe planşetele proiectanţilor, frumoase, elegante, cu vedere spre parcuri din vată colorată, mărginite de bulevarde largi, trasate cu vopsea de cea mai bună calitate.

Până atunci va mai trece destul timp, cu siguranţă eu îl voi prinde pe criminal, nevastă-mea îşi va duce la îndeplinire ameninţarea în legătură cu contribuţia familiei noastre la creşterea demografică a ţării şi a urbei.

Nevasta renunţă la spectacol şi la ideea unui

apartament confortabil.

Şeful îmi face semn să-l urmez, invitaţie ce-n dicţionarul profesional se numeşte ordin.

— Puiule, la Ţăndărei ai fost?

— Nu am avut timp...

— Ai acum! Mergi pe urmele marii familii, nu cred să descoperi minuni, dar pentru ca tot tacâmul să fie complet nu trebuie uitaţi nici ei. S-ar părea că au fost ultimii care i-au văzut în viaţă pe Monica Dud şi Dan Popa. Cine ştie de unde sare iepurele, n-avem voie să ignorăm niciun element, oricât de neînsemnat ar părea...

— Raportez că problema vizitei la Ţăndărei a prins rădăcini în conştiinţa mea...

Şeful se lasă pe spate în fotoliu, închide un ochi pe jumătate şi mă împuşcă urgent cu un zâmbet profesional, al cărui model mi l-a indicat la venirea în formaţiunea lui. Ţin-te bine, locotenent Rujan, că vine bomba!

— Puiule, ai auzit despre dosarul *Potcoave de cai morţi?*

Deci aceasta era...

— Da! – bâigui năucit. Dar este resortul locotenentului Sorescu...

— Dă-i o lecţie! – şeful râde în hohote.

Dosarul *Potcoave de cai morţii*. Asta-mi trebuia mie, te pomeneşti că toată formaţiunea este la curent cu noua misiune ce va urma să o îndeplinesc...

— Locotenent Rujan, este vorba de o formalitate. Sorescu trebuie să plece la o reconstituire, iar tu, având drum la Ţăndărei... Ce vrei, puiule, ne boierim dacă lucrăm numai în dosare elegante, cu asasinate misterioase, criminali fioroşi, spioni... Ceea ce faci, după Codul de procedură penală este tot muncă de detectiv... Îţi urez succes!

Bogdaproste! Mă întorc zăpăcit şi ies. Şi pentru ca tacâmul să fie, într-adevăr, complet, pe sală îl întâlnesc pe Sorescu.

— Ce faci, spaima criminalilor, îmi mănânci pâinea?

— Lasă-mă-n pace!

Sorescu mă înşfacă de braţ şi-mi întinde pachetul de ţigări.

— Bătrâne, nu face mofturi! Să ştii că schema nu-i simplă, eu am făcut propuneri de *lege ferenda,* însă până acum nu am avut succes. Cazul este nostim, evenimente stupide... Am extras câteva sinteze din dosar ca să le frunzăreşti până în Ţăndărei... Fii sigur că te vor ajuta. Mă, tu eşti cu adevărat supărat?

— Nu! În fond, tot trebuie să merg acolo...

— Păi vezi, spaima criminalilor?!? Fii atent, bătrâne, notează ce declaraţii trebuie să iei, ce atitudine să abordezi...

Apoi râde...

— Fii atent, cazul e de milioane! Pe spinarea lui trăiesc avocaţii din Feteşti de câţiva ani.

Mă conduce la maşină şi-mi furnizează ultimele indicaţii pe care – cu tot hazul de necaz – le notez, transmiţându-i, să nu rămân dator, mulţumirile cele mai sincere...

— Ai şofer, ce-ţi pasă?!? Mergi pe post de ştab? Succes, bătrâne! Transmite salutul meu, bravilor reclamagii din Ţăndărei...

Faimosul dosar *Potcoave de cai morţi* s-a născut cu mulţi, ani în urmă, dar o procedură de lucru – cu adevărat metodică şi cu un caracter ciclic – se instaurase după ce Sorescu preluase cazul. Totul începuse de la certurile dintre marile familii din Strachina. Câteva se angajaseră în certuri care se repetau cu o regularitate pe care numai fenomenele naturii o cunoşteau: fluxuri şi refluxuri, lună plină, lună nouă, anotimpuri etc.

În prima fază, hai să-i zicem flux, una din familii îşi exprima dragostea pentru cealaltă printr-un raid fulger, la care participau toţi: cu căţel, cu purcel. Dărâmau gardurile, devastau curţile, ciomăgeau zdravăn pe cei dragi din familia adversă. De bucurie, aceştia din urmă, se îmbrăcau de sărbătoare, îşi spălau copiii, angajau un autobuz de la

I.R.T.A., dacă mergeau altfel tuşeau, apoi plecau în S pentru a reclama cele petrecute...

Ofiţerul de serviciu lua notă, şeful punea rezoluţie, iar Sorescu pornea asaltul cercetărilor pentru distrugere şi degradare de bunuri: cercetări la faţa locului, fotografii, declaraţii, referat de terminarea cercetării penale. Urmau apoi concluziile de punere sub învinuire ale procurorului şi... judecata. Unde... De fapt, aici începea, sau de aici reîncepea ciclul... Cazul se înmormânta prin împăcarea părţilor: familiile îşi plăteau datoriile, năvăleau împreună în prima cârciumă: mâncau, beau şi ascultau ultimele noutăţi folclorice... Se duceau naibii toate cercetările lui Sorescu, se alegea praful de concluziile procurorului... Sorescu şi procurorul rămâneau pe margine, familiile din Strachina se distrau, dansându-şi reciproc personalul feminin...

Dar treceau şi dansul şi berica şi mititeii afumaţi...

Începea refluxul...

Familiile se reîntorceau, iar tăciunii din vetre hrăneau flăcările răzbunării. Cei care pierduseră procesul, adică plătiseră pagubele şi consumaţia, trebuiau să se aştepte şi ei la o ciomăgeală... Şi ea venea când vigilenţa familiei era mai slabă; cealaltă familie, cu bulibaşul în frunte, dădea năvală, făcând gardurile mici fărâme, încercând rezistenţa geamurilor, scoţând sufletul din dobitoacele de prin curţi...

Apoi procedura: cercetări, fotografii, declaraţii, concluzii de punere sub învinuire, împăcare în instanţă, berică, mititei şi *„Banii mei, banii mei / Ce-am făcut cu ei? / I-am băut la Ţăndărei / Cu două femei”.*

Bravo, locotenent Rujan! Intri şi tu în horă.

La faţa locului, maşina este luată cu asalt: câţiva zeci de localnici tuciurii cad în genunchi şi-mi pupă pantalonii, bara de protecţie a maşinii şi câinele de urmărire.

— Mânca-ţi-aş gura, fă-ne dreptate.

— Pentru aceasta am venit! – citesc indicaţiile lui Sorescu. Tovarăşi, toată chestia se haleşte repede... Sunt al vostru... Am bunghit-o într-un suflet la voi că mă durea inima de beleaua voastră...

Ce dracu’ am scris eu aici? A, da... „Care este bulibaşu’, să vină încoa... Ăilalţi, doi paşi înapoi”... E bine, aşa scrie! Deci strig de se clatină olanele pe acoperişuri:

— Care eşti bulibaşu’, să vină încoa... Ăilalţi, doi paşi înapoi...

Parcă mai scrie ceva: „m-â-n-ca-ţi-aşgu-ra”.

— Mânca-ţi-aş gura! – răcnesc în încheiere.

Oamenii ştiu la perfecţie lecţia: ţiganii fără funcţii de răspundere fac doi paşi înapoi, bulibaşu-victimă se apropie.

— Eu nu vin? – întreabă bulibaşu-agresor.

Examinez hârtia cu indicaţiile lui Sorescu. Da, şi bulibaşul celălalt trebuie chemat.

— Veniţi şi dumneavoastră!

Bulibaşa, nimic!...

— Ce faci, domnule! – mă înfurii.

— Dom’şef, nu se zice „Veniţi şi dumneavoastră”. Schema e aşa: „vino, bă!” Şi eu vin...

Maica ta, Hristoase!...

— Vino, bă! – îmi continui rolul, simţind că mă trece transpiraţia.

— Am venit, dar să ştiţi că trebuie să strigaţi mai tare.

Asta-i bună! Acum pricep de ce râdea şeful în hohote şi de ce Sorescu m-a purtat de braţ până la maşină.

Încă două reprezentaţii şi mă las de meserie: mă angajez la „Tănase”. Le rup gura la toţi...

Grăbit să notez sfaturile locotenentului Sorescu, o parte le-am stenografiat cu expresii proprii, furate din dicţionar, stilizate în limbajul din centrul Bucureştiului... De unde să ştiu că fiecare cuvânt, fiecare nuanţă sonoră este tabu...

Dar atât *victimele* cât şi *agresorii* mă scot din încurcătură... mă rog, ei repetă lecţia de mulţi ani...

Tacâmul este complet până la referatul de terminarea cercetării penale... Băieţii entuziaşti, atât victimele cât şi agresorii mă invită la banchet...

La paştile cailor!

Eu nu-mi văd capul din afurisitul acela de dosar: asta-

mi trebuia... berică şi mititei... Păi ce, lucrez la circ.

Ce naiba mai scrie pe hârtia cu indicaţii? A, da, trebuie să-mi iau la revedere „Eu mă duc”...

— Eu mă duc dracului! – strig. Iar voi să vă potoliţi, că m-am săturat, aţi auzit?

— Daaaa!

— Să nu se mai întâmple, că nu vă mai bag în seamă în vecii vecilor... şi... şi... puteţi să...

Aşa-mi trebuie, dacă n-am stenografiat corect!

— Să lăcrămaţi cât poftiţi! – mă ajută un bulibaş.

— Să lăcrămaţi cât poftiţi! Ce numai grija voastră o am? Aţi auzit?

— Daaaa!

Mă prăbuşesc pe bancheta din spate a maşinii şi-mi fac răcoare cu pachetul de procese-verbale şi declaraţii ale noului episod din dosarul *Potcoave de cai morţi.*

— Plecăm, tovarăşe locotenent? – se interesează şoferul.

Cum să plecăm? Ce, am venit doar pentru spectacolul dosarului fantomă cu potcoave şi caiele?

— Mai avem de lucru!

Cobor! Mi-am revenit! Încep să-i investighez pe cei care nu au plecat să previnã, printr-un chef, *victoria* din instanţa de judecată şi-mi încep porţioara de anchetă din dosarul „Monica Dud-Dan Popa”.

Marea familie? Aiurea! Nu-i mare deloc! Pe plan local este modestă: treişpe-paişpe suflete... „Păi ăştia ştiu să facă copii? Fugi de aci, dom’şef! Las’că ştim noi, vor să-şi cumpere cai şi căruţă...”

— Săru’mâna, ne cunoaştem, suntem prieteni... Am venit împreună cu trinu... A naibii cucoană ai, mânca-ţi-aş gura! Învaţ-o, bre, să se apropie şi de mase... păi se poate să facă gât că i-am cerut niscai... ceva, pentru ăştia mici?

Îmi fac o autocritică, cum numai la şedinţele U.T.C. am îndrăznit, şi-i asigur că voi lupta din răsputeri pentru modificarea conduitei în raporturile cu masele largi... Păi ce crede nevastă-mea?...

— Las’că v-au dat tipii aceia... La „Didileaua”...

— La ambasada noastră?!?

— Păi! Biscuiţi...

— Basme de doi franci... Pârliţii... N-au avut ăştia nici ce să împartă... da’ i-am sictirit!...

Deci... Deci, intrăm în subiect, cei doi au rămas în subconştientul lor bine întipăriţi. Ce s-ar fi întâmplat dacă le-ar fi dat pomană pe săturate? Îi uitau! Rujan, în termeni folclorici ai... *baftă!* Nu-l înjura pe Sorescu! Vine şi pentru tine un strop de lumină în ceaţa ce curge de pretutindeni...

— Gagica era mişto. Uite, aşa ceva mi-ar trebui şi mie, nu ca boccia de nevastă-mea... Stai, fă, că nu te las! Dom’şef, avea nişte buzişoare, nişte picioruşe, zău dacă vedem aşa ceva pe aici!... Numai dacă ieşim în şoseaua naţională şi aşteptăm lângă benzinărie când opresc turiştii zărim ceva la fel... Dar aşteptăm o zi, două... Stai, fă, că nu te las!

De asta sunt convins.

— Păi după ce au ieşit le-am zis-o de la obraz:

„Am venit la voi la masă că v-am văzut mai îmbrăcaţi. Nu era să mergem la alţii fără cravată!”

„Te deranjează?”

Auzi, dom-le, le şifonam mişcarea... Gagiul dacă se uită-n oglindă putea să vadă că suntem în culoare. Chestia asta m-a durut... Dar nevasta mi-a spus:

„Tu nu vezi că-s pârliţi? Dacă ar avea bani cât praf pe tobă... ehe...” Aşa era.

— Ei ce au spus?

— Au tăcut ca mutu-n păpuşoi. Apoi vorbeau de stele şi trageri la loto. Câştigă ăştia maşină... Când o zbura...

Indicaţiile lui Sorescu îmi sunt de folos: mă ajută să avem o bază lingvistică apropiată...

— Păi, au intrat în curte... S-au pupat ce s-au pupat... da’pe urmă ea, gagica, a plecat în fundul curţii la budă... el s-a dus în casă...

— Dar pe un tip... un gagiu... vreau să zic, un om, un bărbat înalt cu pălărie... Cu palton subţire, o fleandură care

nu prea tine de cald... Trenci... fâş... o chestie care se poartă mai mult de fudulie...

— A fost şi ăla! Când a intrat, fă, în casă?

— Parcă mai înainte... Voi n-aţi văzut, mă?

Şoimii vorbesc limbi străine...

— Înainte... A intrat înaintea lor! – traduce şoimul şef de familie. Ehei, ăştia mai mari spun că puteau să mănânce un sac de mere de când a intrat ăla până a venit gagiul şi gagica...

Interesant, nu? Şeful avea dreptate: nu se ştie de unde cade... Deci, omul înalt, slab, cu trenci şi pălărie a sosit primul. Apoi cei doi. Începe să se lege toată povestea cu aiureala lui Dud; când îi gaza el pe Monica Dud şi Dan Popa ei erau îngeraşi... Tipul înalt, afurisitul, plecase pe fereastră şi mă lăsase pe mine cu un dosar proaspăt în braţe.

Îi fac semn şoferului să se apropie.

— Mergi la primul aprozar şi încarci un sac... plin ochi... cu mere. Poftim banii!

Şoimii l-au făcut şah-mat în zece minute...

Lucrăm ştiinţific, tovarăşi!

IES în oraş.

Pe stradă mă întâlnesc cu Valeriu Dud care merge la hotel pentru a-şi lua bagajele. S-a plictisit în S şi s-a hotărât, înţeleaptă decizie, să plece la Bucureşti. Spaima, provocată de confruntarea cu tata socru la înmormântarea soţiei, s-a risipit în bună parte. S-a colorat în obraji, îmi vorbeşte destul de optimist, de nerecunoscut.

Îl secondez până la hotel şi mă postez în hol. Portarul, care are despre mine o părere grozavă, se interesează cum se poate altoi viţa de vie, având în vedere că şi-a cumpărat un teren lângă oraş şi vrea să se retragă acolo la pensie. Îi dau câteva reţete pe care le recomand călduros deşi, personal, nici n-am văzut vreodată cum se altoieşte viţa de vie. În orice caz, sfaturile mele sunt mult mai competente decât ale unor ingineri horticoli pe care-i cunosc şi despre

care s-a dus vestea că ar fi compromis câteva sute de hectare cu viţă de vie. E drept, aceştia şi-au primit o binemeritată pedeapsă, interzicându-le să mai lucreze la munca câmpului. Pentru orice eventualitate fuseseră trimişi la Uniunea judeţeană din zonă, ca specialişti inspectori, iar alţii expediaţi aiurea pentru generalizarea experienţei pozitive.

Valeriu Dud alerga pe scări, sărind câte trei-patru trepte deodată, de parcă l-ar fugări un taur.

— Am fost jefuit, tovarăşe locotenent! Praful s-a ales de bagajele mele. Veniţi să vedeţi!

Aş putea să fac altceva când sunt solicitat cu atâta insistenţă? Îl depăşesc în viteză şi intru în cameră. Placa este, veche, stimaţi tovarăşi! Camera are un aspect nu mai puţin dezolant decât a tovarăşei Moraru sau mormântul lui Dan Popa. Chestiile acestea au început să mă plictisească în aşa hal încât nu manifest niciun interes deosebit pentru ceea ce văd.

Închid ferestrele, încui uşa, apelând la fineţurile criminalistice pentru a nu distruge eventualele urme; cobor în hol unde asaltez telefonul, informându-mi şeful despre noua ispravă a afurisitului criminal.

Pentru câteva clipe, discuţia noastră este întreruptă de un alt telefon, căruia şeful îi acordă prioritate. Percep vocea precipitată a unei femei şi exclamaţiile şefului. Prind câteva cuvinte din zbor: „Casă este devastată...”. Extraordinar!.. A vrut să mă omoare”... „aveţi sânge rece”... „cred că...”

— Se petrece ceva grav, tovarăşe colonel?

— Puiule, îţi comunic o veste care-ţi va umple inima de bucurie: cineva ţi-a devastat locuinţa. Nevastă-ta a scăpat ca prin minune... dacă nu veneau vecinii...

Şeful, ca de obicei, are umor.

— L-a văzut la faţă?

Dar şi întrebarea mea este puternică: în loc să mă interesez de starea soţiei şi a bunurilor proprii...

— Da, se pare că-i Viorel Constantin! Cel puţin aşa rezultă din descrierea pe care i-a făcut-o. Nu-ţi repet

semnalmentele, sunt aceleaşi pe care le-ai aflat pretutindeni în legătură cu acest caz.

— Veniţi la hotel?

— În cinci minute sunt acolo.

Îl caut pe Dodea şi dorinţa mea, de natură profesională, este încununată cu succes: reuşesc să-l găsesc.

Între timp, îl iau la întrebări pe portar, dar omul se jură că n-a auzit nimic.

— Am fost cu ochii în patru, toaş’comandant. Zău n-a intrat nimeni fără să-l fi văzut eu: am făcut armata la cavalerie, la regimentul de Călăraşi... am ochi de vultur.

— Mi-am dat eu seama cum devine cazul! Caută-ţi cascheta, sunt curios dacă o mai ai...

— Vai de mine, o păzesc cu sfinţenie...

— Slavă domnului, nu stai degeaba!

Apare echipa de la miliţie însoţită de nevastă-mea. Trebuie să-i suport cu stoicism văicărelile: mă ameninţă că nu mai stă singură în casă, chiar de-ar fi să crape pământul în şapte-opt bucăţi. Doamne fereşte, asta mi-ar mai trebui. Toată lumea munceşte din răsputeri pentru a-i reface moralul destul de scăzut. Continuă să bocească, ceea ce mă determină să-i fixez un ultimatum, solicitându-i ca ofiţer de miliţie şi soţ iubit, să mă ajute la stabilirea unor amănunte strict necesare pentru identificarea autorului. Scot fotografia jurisconsultului şi o sfătuiesc să o privească.

— Nu este el! Seamănă, dar nu-i cel din fotografie!

Ei, fir-ar să fie!

Bătrânul portar, cavaleristul cu ochi de vultur, ne smulge fotografia şi răcni fericit.

— Îl ştiu. Şi-a luat azi cameră la hotel: este alături de cea a domnului inginer...

Ca să vezi: nu-şi păzeşte cascheta de pomană!

Însoţit de ceilalţi membri ai echipei, demarez către camera de la etaj. Prin gaura cheii se observă lumină în cameră. Batem la uşă, dar nimeni nu se străduieşte să ne acorde permisiunea de a intra.

— Sunt locotenentul Rujan! În numele legii deschideţi uşa.

Drept răspuns, lumina se stinge brusc şi se aud zgomote de obiecte trântite.

Încerc să recuperez timpul pierdut, dar este târziu. Ferestrele sunt deschise şi ţiglele de pe clădirea alăturată pocnesc, alunecând spre stradă. În noapte zăresc o siluetă înaltă, subţire care aleargă pe acoperiş. Mă lansez pe urmele fugarului. Ţiglele şi olanele continuă să fugă, făcute ţăndări, spre stradă. Îl somez, dar aleargă al dracului de tare. Se aruncă pe acoperişul altei case şi smulge o antenă de televizor. Îmi dau seama că vrea să coboare în curte ţinându-se de cablu, sau altceva.

— Iar îl pierdem!

Scot pistolul şi trag un foc de avertizare. Nu-i pasă! Repet operaţiunea dar, de această dată îl ochesc. Noaptea este sfârşită de un ţipăt, apoi silueta se aruncă în gol, câteva antene de televizor se smulg din suporţi... Pe stradă au început să se strângă mulţime de curioşi, chiar mai numeroşi decât la un meci de fotbal feminin. Cobor în curte cu o scară şi-l caut pe fugar, dar la lumina unei lanterne zăresc picături de sânge pe pietre. Şeful şi-a făcut apariţia însoţit de procurorul Ion Gheorghe.

Zăresc sângele şi ordonă să începem scotocirea, dar nu descoperim nimic. Urmele duc în fundul curţii, de unde se continuă pe o stradă lăturalnică. Da, tipul n-a avut curiozitatea să facă azi cunoştinţă cu noi.

— Ne-a făcut figura!

— Întocmai! O fi având şi el alte treburi urgente, altfel nu văd de ce s-ar fi grăbit să dispară.

Şeful îmi apreciază umorul, aruncându-mi o privire din care am priceput că era cazul să amân gluma pentru altă dată. Mă execut conştiincios, sporindu-mi contribuţia la descoperirea altor urme ce ne-ar indica direcţia în care a dispărut fugarul.

Ne întoarcem la hotel unde întocmim planul pentru urmărire. Peste câteva minute transmitem prin radio –

către echipele de circulaţie de pe toate traseele – să oprească, oriunde s-ar afla Opelul jurisconsultului Viorel Constantin. Ieşim în stradă şi ne urcăm în maşina şefului. Staţia de radio-emisie-recepţie este deschisă, aşteptăm ştiri, dar pentru moment suntem trataţi cu o tăcere desăvârşită.

După un sfert de oră apare un agent de circulaţie şi ne raportează că a fost imposibil să-l reţină, maşina jurisconsultului gonea ca un bolid.

— I-am făcut semn să oprească, dar m-a driblat ca la mondiale... Dacă ar concura la slalom uriaş n-ar rata medaliile.

Sunt convins. Dar deocamdată noi suntem jaloane, ceea ce nu-mi convine de fel.

— În ce direcţie a plecat?

— Spre Constanţa!

— Mai era cineva în maşină?

— O femeie!

Ei, ce ziceţi? Aşa-i că-i interesant? Plângea inima-n noi să intrăm şi-n combinaţii *mai tari*... Acum, poftim, tragem cu pistolul, plecăm în urmărire... A intrat în joc şi o femeie. Ei, da! Acum încheiem capitolul cu jurisconsultul, pe cuvântul meu! Încă, n-am auzit, despre un personaj care a amestecat în acţiune şi femei, să fi terminat bine! E legea verificată pe ecrane, în toate cărţile ce s-au scris de la Homer încoace şi în toate dosarele de la serviciul personal...

Ordonăm echipajului de pe şoseaua Constanţa să blocheze intrarea în prima comună şi să procedeze la reperarea obiectivului. Demarăm în viteză, dar după câţiva kilometri suntem opriţi de subofiţerul de pe echipajul traseului.

— Ce s-a întâmplat?

— Am blocat şoseaua cu două camioane. Şoferul de pe Opel a făcut stânga împrejur, îndreptându-se către S. Ştiam că de acolo veniţi dumneavoastră şi n-avea rost să-l urmăresc... Oricum, dacă ar fi repetat întoarcerea, era de

preferat să fiu aici unde aveam şoseaua deja barată.

Noi nu l-am întâlnit, prin pomi nu l-am zărit, iar în pământ n-avea cum să intre. Sunt şi drumuri laterale, dar care nu-i permit să se retragă la distanţă prea mare de şoseaua naţională. Doar dacă...

— Este un drum care merge către Bora traversând Ialomiţa pe un pod de pontoane! – ne informează procurorul.

— E clar! Din Bora intră pe şoseaua către C. Dă-i drumul, Rujan! Ştiu că te pricepi la mânuit volanul iar acum nu-i momentul să fii modest...

În maşină tăcere deplină. După un timp, ascultăm disputele verbale dintre echipajele circulaţiei care controlează şoselele. Unul dintre acestea comunică un fapt îmbucurător: a reperat Opelul: se îndreaptă spre punctul de trecere de la Chiciu. Aşteaptă ordine.

— Urmăreşte-l de la distanţă. Încearcă să mergi mai mult pe partea stângă. Atenţie la maşinile din sens opus... Nu angajaţi niciun fel de dispute automobilistice sau de alt gen! Urmăriţi-l şi... atât! Faceţi tot ce-i posibil să nu-i pierdeţi trena...

Şeful are dreptate: ce rost are să ne scoatem pistoalele pe geam şi să ne demonstrăm aptitudinile de trăgători? Jurisconsultul va alerga un timp, doar şi maşina lui are o cantitate de benzină limitată, se va isprăvi odată... Atât timp cât avem certitudinea că nu are nicio scăpare, ce rost ar avea să ne lansăm în teribilisme inutile din punct de vedere al finalizării şi ineficientei? În plus, există riscul pierderilor de vieţi; indiferent de vina celui ce moare, pentru prestigiul unui ofiţer de miliţie nu constituie o reuşită.

Dimpotrivă, pentru un miliţian esenţialul este să prevină atât comiterea infracţiunii, cât şi prevenirea sau limitarea maximă a altor consecinţe, atunci când infracţiunea, totuşi, s-a comis.

Lăsăm staţia deschisă şi ascultăm semnalele din eter. Maşina goneşte cu kilometrajul blocat. Şeful a transmis

echipajelor şi agenţilor din C să evacueze circulaţia de pe câteva străzi pentru a ne lăsa cale liberă. Tot muncă de prevenire...

— Ne apropiem de Chiciu... Opelul a început să meargă în zig-zag. Depăşesc băltoacele fără nicio dificultate... Intră în incinta punctului de trecere... Se urcă pe bac... Aştept ordine!

Mesajul din eter ne anunţă, prin conţinutul informaţiei, apropierea deznodământului.

— Urcă-te pe bac şi reţine-i. Nimeni nu trebuie să părăsească bacul până nu venim noi. Prudenţă sută la sută: Viorel Constantin este iritat, îi ghicesc starea sufletească şi trebuie să evităm orice ripostă la reacţia lui, provocată de încordarea nervoasă. Mai precis: evitaţi orice dispută fizică; dacă fug pe uscat imobilizaţi-i, dacă fug folosind bărci sau alte nave, urmăriţi-i fără a acţiona direct asupra lor.

Şeful şi procurorul s-au prins cu mâinile de ce apucară. Intrăm în C cu peste o sută de kilometri pe oră. Îl traversăm ca o vijelie. Miliţienii din localitate au blocat exemplar străzile ce se intersectează cu traseul indicat de şef. Ne salută regulamentar şi dau drumul circulaţiei în urma noastră.

Peste câteva minute suntem la Chiciu... Personalul punctului de trecere ne aşteaptă cu mâinile încrucişate, ordinul şefului a fost executat cu stricteţe. Şi-au făcut apariţia şi câţiva grăniceri aflaţi în trecere. Ne facem loc printre cei prezenţi şi urcăm pe bac. Agentul de pe echipaj ne raportează că femeia şi-a aruncat geanta în Dunăre, constatare a cărei interpretare cade în sarcina noastră. Jurisconsultul şi-a proptit mâinile în buzunare şi aşteaptă plictisit; aceasta este mâna pe care ne-o oferă, deşi îl ghicesc a fi destul de neliniştit. Femeia, cu capul în palme, plânge pe bancheta din spate a Opelului.

Vă rog să-mi permiteţi să v-o descriu. Înaltă, blondă, cu ochi violeţi, şi are, probabil, după părerea mea, treizeci şi cinci de ani. Vestimentaţia... Dar, v-am mai vorbit de ea, are semnalmentele ce mi-au fost indicate la hotelul din C.

Deci, iată concurenta Monicăi Dud la inima jurisconsultului Viorel Constantin. Deşi, în asemenea împrejurări, oamenii nu sunt descrişi în culori trandafirii, mă văd obligat să fiu obiectiv: femeia era, într-adevăr, frumoasă.

— Cine-i?

Viorel Constantin îmi aruncă o privire ce poate fi tradusă: „Papa de la Roma îmbrăcat în femeie. Aşa-i că n-au gusturi proaste catolicii? Spune-i Inocențiu întâi şi nu vei greşi, amice locotenent!”.

Femeia coboară, plimbându-şi privirile peste întinderile de apă, sălcii, plopi şi stuf ale Dunării.

— De ce aţi aruncat geanta în apă?

O întrebare de rutină, căreia se răspunde printr-o tăcere fără replică. Ciudat! Nimeni nu are tăria să o repete. Simt că se consumă o dramă, iar eu, prin menirea profesiei îi sunt martor şi arhivar.

Jurisconsultul îşi scoate haina şi i-o aşează pe umeri, cu gest protector a cărui tandreţe îmi ucide încrederea ce o aveam în timp ce-l urmăreau...

— Ne însoţiţi până la miliţie!

— Putem să aflăm motivul?

— Desigur: va trebui să daţi o mică explicaţie.

Ne urcăm în maşini şi ne îndreptăm către C.

La miliţia municipiului ne întâmpină maiorul Ene şi căpitanul Gemănescu. Între timp, şeful a dat ordin ca locotenentul Dodea să vină spre C cu dosarul dublului asasinat pentru a proceda la compararea urgentă a urmelor, cu impresiunile digitale ale jurisconsultului.

Chiar dacă acesta nu ar fi implicat, toate indiciile ar fi suficiente spre a-l retine pentru douăzeci şi patru de ore, dar şeful nu concepe aşa ceva... Se pare că reţinerea lui Dud a fost o excepţie în cariera sa, justificată de probele la care se adăuga însăşi convingerea inginerului că el este autorul infracţiunii. „Un om al legii, n-are voie să-şi permită să greşească atunci când este vorba de libertatea – cetăţenilor. Râdem, zâmbim, dar cu legea nu glumim!”

— Şi încă ceva – adaugă şeful – începe să fie târziu:

dacă cei doi au nevoie de mâncare... Ce doriţi? Nimic! Totuşi, nu se ştie când terminăm şi cum terminăm...

Va trebui să mâncăm şi noi! Strângem bani şi trimitem după mâncare, dar nu acum... Mai târziu... Nu, mai bine mergem la „Doi plămâni” după încheierea cercetărilor. Să facă Dodea comparaţiile şi putem decide...

— Puiule, tu nu te grăbi! – îl avertizează pe expertul criminalist Vasile Dodea care şi-a întins pe masă planşele cu amprentele ridicate de la locuinţa doamnei Moraru în cele două împrejurări – asasinat, apoi distrugere şi degradare de bunuri –, precum şi cele de la hotel şi de la locuinţa mea...

Lucrăm, având pe masă codurile de legi, asistaţi de procuror. Începe efectuarea percheziţiei corporale a jurisconsultului, în prezenţa martorilor asistenţi... Ca la carte. Primul balon se dezumflă: Viorel Constantin nu este rănit, deci nu în el am tras pe acoperișul hotelului... Nu prezintă nici măcar o zgârietură lăsată de lama aparatului de ras.

Constatarea mă descumpăneşte puţin. Şeful este însă mulţumit... Nu pricep de ce! Trecem alături.

— Puiule, niciodată să nu te superi când nu-ţi iese pasienţa. Dimpotrivă, să te bucuri; înseamnă că omul este cinstit şi aceasta este cea mai frumoasă probă a încrederii pe care va trebui să i-o acorzi, cu toate lipsurile pe care el le are... Dacă în viaţă – în general – trebuie să înveţi să pierzi, în meseria noastră va trebui să înveţi să te bucuri: pentru că acolo unde tu *ai pierdut* – a se interpreta corect logica maximei – omul şi societatea câştigă... Iar noi suntem slujitori ai omului şi ai societăţii, pentru care trebuie să ne facem datoria, fără ambiţii personale, dovedind o imparţialitate desăvârşită...

Aşadar, şeful – ca şi până acum – îmi ţine predici, mă dădăceşte, nu mă lasă din mână... Toate sfaturile lui, pentru mine ordine, sunt fără cusur... Cred că întrevede un fiasco referitor la varianta Viorel Constantin şi mă pregăteşte pentru a preveni şocul ce-i zguduie pe

începători în asemenea împrejurări.

Ceea ce se confirmă. Bunul meu amic, expertul criminalist Vasile Dodea, ne raportează că nicio amprentă nu a fost creată de palmele şi degetele lui Viorel Constantin...

Atunci, pentru ce toată alergătură? Pentru ce mi-am stors creierii de o săptămână?

— Acum pricepi, Rujan, de ce ți-am cerut să te bucuri că nu el este infractorul?

Tot nu înţeleg: peste tot i-am întâlnit silueta, pretutindeni – în clipele fatale – a fost şi el prezent... Apoi irascibilitatea lui... ieşită din comun...

— Când ai venit în serviciu ţi-am cerut să-mi rezolvi speţa cu acel contravenient insolent: încalcă legea circulaţiei, îl legitimezi – refuză, îi explici că a încălcat legea – te contrazice, încerci să aplici legea – îţi creează atmosferă ce poate trezi suspiciuni asupra probităţii tale profesionale... Nu i-ai găsit atunci răspuns... Nimeni nu-i va găsi imediat. Bine că ai întâlnit, chiar la primul caz, o asemenea speţă. Şi acum să-ţi explic enigma, deşi ea se poate deduce: jurisconsultul este *contravenientul insolent* care ţi-a fost hărăzit în profesie. Iar tu trebuie să înţelegi că niciodată oamenii pe care-i vei întâlni nu sunt făcuţi după articolele legii... dimpotrivă, legea este elaborată după ei şi faptele lor... Iar tu, ca om al legii va trebui să urmezi aceeaşi cale: să-i studiezi atent şi să-i judeci după fapte, numai după faptele lor. Nimeni nu are dreptul să dea verdicte după aparenţe...

Lecţia o ştiam de la şcoala de ofiţeri, cum tot atât de adevărat este şi faptul că acum o primesc *la faţa locului.* Dar de ce contravenientul insolent să fie, în cazul meu, un jurist, la urma-urmei... un coleg?...

Viorel Constantin îşi bibileşte amanta. Amândoi sunt afectaţi de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Şeful care nu i-a prea băgat în seamă, îşi trage scaunul către ei, apoi li se adresează:

— Nu vreau să vă dau sfaturi! Sunteţi prea... mari! Mă

refer la vârstă!

Şeful începe să zâmbească... textual! Lecţia!

— Conform legii, rezultatele cercetărilor sunt ţinute sub tăcere... Secretul trebuie păzit...

Da, şeful zâmbeşte cu siguranţă!

— Dar este cazul să pricepeţi că ceea ce aţi făcut contravine legilor şi moralei, tovarăşi!

Contravine?... Cui?... Au încălcat legea? Dar şeful mi-a spus că jurisconsultul este nevinovat...

— Infracţiunea de adulter, cercetarea ei nu este de competenţa miliţiei... Acţiunea se deschide la cererea părţilor vătămate iar... *părţile dumneavoastră vătămate* vă aşteaptă la domiciliile conjugale!

— Doamna nu-i căsătorită!

— Stop, tovarăşe Viorel Constantin!

Doamna blondă, cu ochi violeţi şi celelalte amănunte, se schimbă la culoare.

— Soţul dumneaei, directorul de la I.A.P.A., cred că este îngrijorat de absenţă...

Şeful este expert în a zâmbi, dar este prima dată când nu mi-ar conveni să-mi zâmbească mie. Deci, atunci când am ajuns pe bac, la Chiciu, ştia – în mare – toată comedia! De ce a fugit Viorel Constantin urmărit. De maşinile noastre? Simplu: nu strânsese suficient material compromiţător şi se temea de răzbunarea directorului de la I.A.P.A. Fleacuri personale, pe care unii oameni le amestecă şi-n exercitarea atribuţiilor de serviciu...

— Tovarăşi, până a pleca din C, propun să ne refacem forţa de muncă. Direcţia „Doi plămâni”, înainte marș!

NOAPTEA afurisită a trecut. Nevasta m-a tratat cu ciorbiţă caldă şi alte mâncăruri – de asemenea, calde – fiind pe deplin convinsă de utilitatea socială a profesiei pe care am îmbrăţişat-o cu mult înainte a o îmbrăţişa pe ea. Mi-a vorbit convingător şi a lansat un apel mobilizator în direcţia eradicării criminalităţii.

După discursul şefului, în legătură cu umanismul de care trebuie să dea dovadă omul legii, nevasta mă suceşte la o sută optzeci de grade. Nu! Infractorii trebuie făcuţi mici fărâme, călcaţi cu tancul şi ascultaţi cu urechea, apoi operaţiunea repetată până...

— Am înţeles, mămiţo! Încarc puşca, dar în loc de alice voi pune sare...

— Foarte bine!

— Apoi îi împuşc...

Rămâne cu lingura suspendată în aer:

— Îţi baţi joc de mine!

— Dar ce crezi că sunt eu? Hingher? Dragă, dacă infractorii ar fi ca ploşniţele, am stropi casa cu verde de Paris, am pleca în vacanţă, iar după o lună ne-am reîntoarce şi am trăi fericiţi până la adânci bătrâneţe, fără să se mai hrănească din hematiile noastre. Pricepi? Infractorul nu este ploşniţă! Este om! Drumul spre infracţiune nu este destin, nu este trasat pentru *„n”* oameni... El este generat de o cauză ivită la un moment dat. Împotriva acestei cauze trebuie acţionat, cu muncă de convingere, cu puţină sancţiune contravenţională sau penală... Pricepi? Mai pune-mi o porţie de musaca! Nevastă dragă, ai un talent colosal când este vorba de mâncăruri pe bază de tocătură... Acum îţi pricep sadismul... Când voi ieşi la pensie, îţi promit că voi duce intensă muncă de lămurire...

— N-ai vrea să faci nani?

Dimineaţa m-am trezit „limpede” şi curat la toate capitolele, aflându-mă exact ca la începutul anchetei. Mi-am tocit pingelele doar pentru aflarea victimelor, misiune realizată cu sprijinul lui Valeriu Dud şi al locotenentului Dodea. Sau, cum ar spune locotenentul Traian Sorescu: am prins... păgubaşii.

Exact acelaşi locotenent mă întâmpină la intrarea în inspectorat, lansându-mi o *torpilă.*

— Bătrâne, am auzit că ai mai prins un criminal fioros!

— Doi! Stai prost cu informaţiile.

— Dar le-ai dat drumul şi ăstora!

— Aşa sunt eu milos.

— Când ajungi în rai îmi opreşti un scaun în faţă, dar să nu-i pui pioneze...

Îi dau dosarul *Potcoavele de cai morţi* pentru care îmi mulţumeşte din inimă.

— Ai lucrat perfect! – mă laudă, lansându-mi zâmbetul pe care-l exersează de doi ani de când se află în subordinea şefului.

Deci trebuie să fiu atent: vine şi bomba.

— Ţi s-a acordat o încredere colosală: rămâi la comandă.

Tot nu pricep: şeful este în biroul alăturat, îi sesizez vocea care ordonă ceva la telefon.

— Eu plec la anchetarea urgentă a unui caz. Îţi urez mult succes şi mie de asemenea...

Dispare fluierând, însoţit de Dodea.

Traian Sorescu ştie ceva şi nu mi-a spus. Presimt că mă aşteaptă o nouă experienţă.

Scot dosarul din fişet; trebuie să caut o pistă ce mă poate conduce către omul înalt, slab, cu trenci şi pălărie.

Drăgălaşul de criminal insistă pe toate drumurile să găsească ceva: ceva care era în camera Tanţei Moraru în noaptea crimei, ceva care putea să rămână asupra lui Dan Popa, după ce a fost înhumat, ceva. Care se putea găsi la, mine acasă, la Valeriu Dud sau la Viorel Constantin. Scot din fişet pachetul cu obiectele lui Dan Popa şi le aşez pe masă. Încep să le reinventariez, examinându-le cu atenţie. Deodată simt că începe să mă mănânce pielea. Învârtesc documentul pe toate părţile şi mă plesnesc cu palma peste frunte.

Deci, asta era? Fac legătura cu Dan Popa şi spargerea de la noul magazin din Bucureşti.

Sergentul major Diaconu mă priveşte surprins.

— S-a întâmplat ceva?

Ba, bine că nu!

— Măi, băiatule, vezi degetul acesta mic?

— Perfect!

— Aici îl am pe criminal.

Am vorbit de parcă aş fi descoperit o nouă cometă într-o galaxie aflată la mai mulţi stânjeni de a noastră.

Mă priveşte neîncrezător.

Mda! Afacerea mi se pare atât de clară că-mi vine să alerg prin birou ca un trăpaş. Diaconu îmi spune că şeful se pregăteşte să plece şi a dat ordin să rezolv câteva reclamaţii.

Deci, aceasta era torpila lui Sorescu. Rămân iar în locul său pentru rezolvarea ultimelor noutăţi din sectorul diverse. Mă aşez pe scaun, gata să primesc în audienţă tot oraşul. Acum chiar că nu-mi pasă. Cu riscul de a fi ocărât pentru faptul că nu vă pasez pontul, primesc în audienţă profesională concetăţenii ale căror interese trebuie apărate urgent.

Intră o femeie, care, proptindu-se în baston, târăşte după sine un puştan de vreo şapte-opt anişori.

— Care-i baiul, măicuţă?

— E mare, dom’şăf!

— Să auzim!

O invit să ia loc pe scaun în faţa biroului, mă comport ca un adevărat şef: iau o mână gravă şi extrem de preocupată.

— Golanul acesta este nepotul meu. Maică, mă bagă-n mormânt, de vie... Părinţii sunt plecaţi în concediu şi l-au lăsat pe capul meu...

— Nu o asculta, nene, că-i tâmpită!

Concluzionez că părinţii au plecat demult de acasă şi au uitat să-i lase bătrânei cureaua şi instrucţiunile de folosire...

— Face numai nebunii. Închipuiţi-vă că a scos limba la un contabil de la O.C.L.

Aceasta este, într-adevăr, grav: în primul rând nu-i igienic...

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am venit să vă rog, în genunchi, să-l speriaţi. De

dumnezeu nu ştiu copiii din ziua de azi, aşa că vin la dumneavoastră să mă ajutaţi: speriaţi-l dom’şăf!

Poftim, trebuie să o fac şi pe zmeul-zmeilor în serviciul educării minorilor lipsiţi de ocrotire.

— Aşteptaţi pe sală!

Diaconu introduce în birou o pereche mai în vârstă. Femeia plânge cu nasul vârât în batistă, iar dumnealui se dă la mine cu o voce foarte hotărâtă:

— Tovarăşe locotenent, eu am fost căsătorit cu tovarăşa aci de faţă. Acum zece ani ne-am despărțit. Bun! În viaţă ne-am făcut anumite cadouri! Eu am fost domn şi am asaltat-o cu atenţii. Bun! Când ne-am despărţit, i-am dat un căţel tocmai înţărcat. Un baset cafeniu. Bun!

— Nu ţi-am spus că mi l-au furat? – intervine bătrâna. Sau poate l-a călcat vreo maşină de la şantiere...

— Lasă-mă să vorbesc! Deci i-am dat căţelul. Am fost domn. Mi s-a rupt inima după el, dar pentru ea a meritat gestul. Bun! După zece ani, doamna aci de faţă vinde căţelul...

— Mi l-au furaţi sau l-a călcat...

— Nu te băga! Aici suntem în faţa legii!

— În definitiv, ce voiți?

— Căţelul, tovarăşe locotenent! Credeam că aţi înţeles! Nu aţi fost pus la curent cu acest caz monstruos?

— Aşteptaţi pe sală!

Nu, n-am fost pus la curent. Sorescu i-a lăsat pe capul meu şi a întins-o.

În sfârşit, în birou intră o pereche tare nostimă, două exemplare pe care vi le-am prezentat: sunt preafrumoasele secretare ale directorului de la I.A.P.A. Îmi întind mâinile, ridicându-le insistent să le sărut, dar eu, care habar n-am de obiceiurile acestea cavalereşti când sunt în exerciţiul funcţiunii, le scutur puternic, tovărăşeşte. Râd ca după o glumă bună şi se aşază, picior peste picior.

Să vedem!

— Se poate fuma?

Am redevenit şef: mă las pe spate în fotoliu şi le

răspund cu o amabilitate fără margini:

— Dacă aveţi ţigări!

— Avem, serviţi şi dumneavoastră!

Vai, dar m-a dotat soţia înainte de a pleca la serviciu.

— Vă mulţumesc, datoria mea este să vă ascult cu multă atenţie. Sunt la dispoziţia dumneavoastră...

Tipele râd şi slobod trâmbe de fum. Aştept răbdător, dar nu prea au de gând să-şi spună păsul.

— Aţi avut neplăceri? – atac nedumerit.

Continuă să râdă. Încep să mă enervez.

— Sunt foarte ocupat, vă rog să spuneţi care este scopul vizitei. Realizarea sarcinilor profesionale nu-mi permite să mă întind la taclale.

Vai, ce dur sunt!

Brusc devin serioase, impresionate de misiunea mea şi capătă înfăţişarea celor mai nefericite fiinţe de sub soare.

— Am fost violate, tovarăşe locotenent!

Dacă mi-ar fi căzut lustra în cap nu m-aş fi prăbuşit atât de elegant în fotoliul şefului. Na, beleaua, Rujane!

— Îmi pare foarte rău! Cum s-a întâmplat?

— Simplu! Foarte simplu! Nici nu vă imaginaţi cât de simplu a fost.

Ba-mi dau seama, cum să nu!... Adică... Ei fir-ar să fie! Ce întrebări să pun? Oricum, infracţiunile de acest gen sunt extrem de gingaşe, delicate... Trebuie tact, răbdare, înţelegere, pudoare, discreţie...

Unde eşti, Sorescule? Când am plecat la Ţăndărei mi-ai dictat *tot textul,* acum mă laşi pe mâna acestor victime nefericite...

— Atâta timp cât nu ştiu cum s-a întâmplat, mi se pare complicat! – şi fac o mutricică de mi-ar plânge de milă şi duşmanii.

— Aveţi dreptate. Am cunoscut doi asistenţi de la spital. Păreau băieţi fini, lichelele naibii, altfel nici nu discutam cu ei. Am fost la „Didileaua”, am consumat, am audiat noutăţile, apoi noaptea ne-au invitat la ei la garsonieră.

— V-aţi dus? – întreb îngrozit.

— De ce nu? Noi nu puteam să-i refuzăm, că nu este frumos, trăim doar în secolul douăzeci.

A, da, uitasem!

Tipele izbucnesc în râs. În gând, încep să număr până la şaizeci. Dacă nu termină, le dau afară, chiar de mă vor reclama la deputatul de cartier. Au noroc: contenesc din râs tocmai când ajunsesem la cincizeci şi nouă.

— Am acceptat ce au vrut ei.

Uluitor sacrificiu.

— Mă rog! În secolul acesta, aşa am priceput, puteţi face orice! După aceea ce s-a mai întâmplat?

— Asta-i tot!

— Păi dacă aţi mers de bunăvoie şi nu v-aţi opus atunci când... nu a fost comisă infracţiunea de viol. Pentru a întruni laturile constitutive, se cer nişte elemente ce nu-s prezente în cazul dumneavoastră.

Se privesc în tăcere precum conspiratorii.

— Vă înţeleg durerea! – dau eu cu nuca-n perete.

— Dar nu ne pare rău, necazul este altul. Spune-i tu, Cocuţa, eşti mai emancipată în expunere.

Ca să vezi ce diviziune a muncii: una cu reclamaţia, alta cu explicaţia.

— După ce n-au mai avut nevoie de noi, ne-au dat afară, tovarăşe locotenent. Ziceau că nu vor să ne lase să dormim acolo, că ne văd vecinii dimineaţa şi-i compromitem. Atunci ne-am enervat: cum, domnule, ne scot în stradă!?!

— Până la urmă ce aţi făcut?

— N-am făcut nimic! Ei ne-au dat afară, iar noi, bineînţeles, ne-am opus, dar ne-au luat la palme. Ne-au îmbrâncit şi ne-au aruncat hainele pe fereastră direct în stradă.

Asta, da, precizie! Bine că n-au încurcat circulaţia!

— Daţi-i în judecată! Instanţa va hotărî. Imposibil ca judecătorul să nu fie sensibil la necazurile dumneavoastră.

— Cum? Trebuie să mergem la judecătorie?

— Categoric! Pot să vă dau adresa!

— Nu mai are niciun haz! Altă soluţie nu există?

— Vai de mine, cum să nu existe! Indivizii aceştia periculoşi trebuie puşi la punct neapărat!

— Cum? Noi nu suntem de meserie...

— Aveţi dreptate! Vă voi explica: mergeţi la spital. Depuneţi trei reclamaţii: una la director, una la sindicat, alta la şeful lor direct: toţi vor acţiona pentru a-i aduce pe cărarea cea bună...

— Şi ce le vor face?

— De pildă: îi vor pune să stea la colţ într-un picior cu mâinile ridicate, sau li se va porunci să intre sub masă pentru a cânta de trei ori *Cu-cu,* sau – şi mai grav – vor fi obligaţi să colecteze – pentru reabilitare – fier vechi de la sala de reanimare. Să se înveţe minte!

— Ascultă, dom’le, faci chichi de noi!

— Nu cunosc expresia!

— Noi o ştim. Bună ziua!

Diaconu se plânge că nu are ce face. Îşi întocmeşte un plan cu privire la o partidă de pescuit. S-o creadă el!

— Nicio grijă, avem destule pe cap. Va trebui să sperii copilul acela, să cauţi căţelul şi să-i rogi pe cei doi asistenţi de la spital să nu le mai dea afară pe domnişoare...

Simt că îmi bubuie creierii. Aceasta-i viaţa miliţianului, să se ocupe cu rezolvarea tuturor fleacurilor. Altfel, ferească dumnezeu, dacă nu găseşti căţelul baset maro în vârstă de zece ani, te trezeşti cu reclamaţii pe la tot felul de organe...

PRIMUL s-a reîntors şeful. Ultimii oameni ai muncii cu probleme personale stringente, legate de ordinea şi liniştea publică şi personală, se retrăseseră către domiciliile proprii.

În sectorul lui Traian Sorescu domneşte liniştea, maldărul de reclamaţii aştepta o rezolvare operativă şi categorică, descoperirea pierderilor, identificarea lanţului cauzal ce provoca nelinişte în sufletul bravilor noştri

concitadini, punerea la colţ a vinovaţilor, stăteau în mâinile lui Sorescu.

— Gata sectorul diverse?

— Sută la sută!

— Cum stăm cu criminalul?

— Nouăzeci la sută! Este ca şi prins...

Şeful face o mână mirată:

— A venit în audienţă?

— Nu a îndrăznit!

— Poţi să-mi raportezi şi mie, sau este secret?

Cum o să fie secret! Şeful nu mă lasă, mă bombardează tot timpul...

— Am spus că este ca şi prins, deoarece ne va face un serviciu formidabil: se va prezenta, în carne şi oase, iar noi îi vom pune cătuşele exact pe încheieturile mâinilor...

— Sută la sută?

Îi plasez documentul pe care-l examinează atent.

— Bravo! Eşti sigur că va veni la întâlnire?

— Mai mult. Aseară l-am găurit, nu prea tare, dar l-am speriat suficient pentru a-i pieri pofta să mai treacă prin S. Chiar dacă mai este, prin împrejurimi, nu va avea curajul să acţioneze. În locul lui, aş pleca la Constanţa şi aş aştepta să vină deţinătorul documentului.

— Dar dacă el rămâne, totuşi, aici şi tu pleci de pomană pe litoral?

— Simplu: dăm sfoară în oraş că plec din miliţie şi voi lucră în Constanţa la o întreprindere oarecare. Aşa îi întărim convingerea că vreau să fiu profitorul deznodământului în cazul Dan Popa – Monica Dud şi-l oblig să iasă în faţă...

— Este o idee, dar şchioapătă. Va trebui bine pusă la punct, altfel ratăm totul. În primul rând, este greu de difuzat ştirea, în al doilea rând – nu avem certitudinea că el se află în oraş pentru a o recepţiona. În al treilea rând – cel mai important – viteza cu care te retragi de *sub arme* s-ar putea să-i trezească bănuieli, obligându-l să te evite. Pune-te în situaţia lui: te-ai lăsa uşor dus cu zăhărelul?

— Vom lua toate măsurile ca manevra să reuşească. Mizez, pe faptul că oraşul este mic iar informaţia circulă rapid. În cazul meu, evenimentul va fi spectaculos şi va avea ecou imediat. Zvonul va fi lansat în mai multe locuri, de unde se poate propaga repede, incluzând printre acestea şi „Didileaua”.

— S-ar părea că... merge! Amănuntele trebuie stabilite operativ! Mai ai şi altă idee?

— Nevastă-mea se va plimba toată ziua prin oraş, poate că infractorul nu a plecat încă. Ea este singura care-l cunoaşte. Pe urmele ei vom lansa doi subofiţeri de la un post de miliţie, îmbrăcaţi în haine civile. I-am putea folosi pe cei de la reşedinţa judeţului, dar aceştia sunt cunoscuţi până şi de puştii de la periferie.

— Ai mână liberă! Cum vei proceda la Constanţa?

— Îmi daţi o maşină, de fapt nu pentru mine, ci pentru o echipă formată din câţiva ofiţeri din C şi un procuror, din aceeaşi raţiune pentru care am renunţat la serviciile celor din S. Vor pleca la Constanţa şi se vor împrăştia prin gară, iar eu voi pleca mâine dimineaţă cu trenul. Sper că, în jurul orelor douăsprezece, îi punem cătuşele.

— La douăsprezece?

— Fix! Acum putem să ne permitem orice. La ora aceasta vreau să-l *priponesc,* faceţi-mi favoarea!

Am fost foarte convingător.

— Eşti liber! Puiule, nu uita: după ce-l prinzi ni-l arăţi şi nouă! Da?

Părăsesc vesel biroul. Mă duc la dispecerat şi întocmesc nota telefonică: „În cursul după-amiezii, trei ofiţeri de la Miliţia municipiului C să se prezinte la judeţ înarmaţi până-n dinţi, pregătiţi pentru o misiune de cel mult trei zile.

Telefonez soției explicându-i ce are de făcut. Duc o intensă muncă de propagandă pentru a reuşi să o conving.

Doi subofiţeri veniţi din teritoriu îşi dezbracă uniformele şi se înţolesc în civil. Cu părul stau mai prost: sunt tunşi prea scurt, iar perciunii aproape că lipsesc...

— Băieţi, aveţi întâlnire cu nevastă-mea! Măi, nu vă hliziţi că nu veţi merge la şuetă! Pe loc repaus!

Le dau semnalmentele, locul de întâlnire şi indicaţiile necesare pentru îndeplinirea misiunii.

— Nu discutaţi nimic! Vă luaţi după urmele ei şi nu o scăpaţi de sub observaţie. Dacă vă arată pe un cetăţean înalt şi slab, pe care numai ea îl cunoaşte, îl legaţi burduf şi-l aduceţi la birou. Băieţi, legea trebuie respectată riguros, dar dacă încearcă să se opună, nu faceţi pe domnişoarele. Nu vreau să aud că vă reîntoarceți pe la casele voastre cu cucuie. Clar? Executarea!

Cu alte cuvinte, intrăm în acţiune. Ies în oraş pentru a declanşa operaţiunea *Trecerea în civilie.*

Mă opresc pe la toate cârciumile şi ciocnesc câte un şpriţ cu ospătarii, cărora le doresc viaţă îmbelşugată şi multă baftă. Ura! Tache Popescu, barmanul de la „Didileaua” mă pupă afectuos pe frunte. Tipul îmi zâmbeşte cu coltul gurii, niţel complice: vezi, doamne, de azi ne batem amândoi pe burtă.

— Sunteţi hotărât să divorţaţi de miliţie?

— Mi s-a şi aprobat raportul. Ce-ţi mai face Didina?

— Sănătoasă, veselă, frumoasă şi devreme acasă. Dar mi-a făcut o figură: am prins-o cu un frânar de la gara veche. Le-am tras o mamă de bătaie... Pe el l-am pocnit mai tare, pe ea am plesnit-o cu milă şi numai la spate... m-am ferit s-o ating la felinare de teamă să nu-i stric prezenţa la serviciu. Acum ne-am împăcat, iar frânarul mă ocoleşte de la o poştă. Ştiu cum să-mi păstrez prestigiul şi să imprim respectul celorlalţi...

Râde fericit, iar eu nu mă arăt mai puţin bucuros.

— Bine le-ai făcut, ştiam eu că eşti băiat deştept.

Totuşi, trebuie să constat cu părere de rău că nu mă mai bucur de *respectul* pe care şi-l manifestau când eram *miliţian*. Ba, la bufetul *Încurcă lume* mi se face o figură ca-n filme: şeful de sală mă întâmpină cu plecăciuni şi mă poartă până la o masă rezervată pentru mine, căci „tovarăşe locotenent, sunteţi oaspetele nostru drag”; când

află că nu mai sunt la miliţie mă avertizează că dacă nu consum nimic, îi pune pe ospătari să mă dea afară. Bravo! Numai să nu-mi aşeze la loc scamele pe care – la intrare – mi le-a periat de pe costum! Nu aştept să se ţină de promisiune şi ies în stradă.

Notează, Rujan! Nu, nu pentru... după aceea! Pentru cultura generală... Şcoala vieţii...

DACĂ ar afla şefii, m-ar înălţa în furci. Am divulgat un secret: acela că purced la prinderea criminalului. Da, tovarăşi! Iată-mă în aceeaşi oală cu infractorii. Dar să ştiţi că am circumstanţe atenuante. Sper că dumneavoastră. Nu veţi face ca subsemnatul, altminteri nici nu v-aş pasa pontul. Să vedeţi cum a devenit cazul. Aseară am mers acasă. Până aici nimic interesant. Soţia, care a făcut febră musculară, s-a culcat pe rămăşiţele fostei dormeze, distrusă de prăpăditul acela de criminal.

Am trezit-o, transmiţându-i calde felicitări, mulţumirile instituţiei şi ale mele personale, pentru sprijinul acordat, urându-i ca pe viitor să dovedească aceeaşi abnegaţie în depistarea criminalilor.

— Tu eşti bun de ceva pe lumea asta?

Mi-a tăiat tot elanul.

— De ce mă întrebi, mămiţo?

— Mâncare fac eu, de spălat spăl eu, ministru de finanţe sunt eu, hoţomanii ţi-i prind eu, pielea în joc pentru tine mi-o pun eu. Ţie ce-ţi mai rămâne de făcut?

Aşadar, nota de sarcini a soţiei este încărcată.

— Să-ţi dau o mână de ajutor. Nu scrie aşa în Codul familiei? Nu se precizează acolo, negru pe alb, că soţii trebuie să se ajute reciproc?

— Perfect: să mă ajuţi la pregătitul mesei. Când este mâncarea gata, mă scoli.

Transfer de sarcini eminamente feminine. Bravo, Rujan! A mai rămas doar să naşti copii...

Până aici, aproximativ bine, necazul vine în timpul

refacerii forţei de muncă. O previn că mâine, respectiv astăzi, plec în teren şi că s-ar putea să vin târziu.

— Dar nu-ţi face probleme: când voi sosi îmi voi încălzi singur mâncarea. Scapăr chibritul, deschid butelia, întorc butonul la aragaz...

— Nu te laş să pleci. Dacă vine criminalul?... Hotărăşte-te: mă iei de bunăvoie, sau vin eu fără nicio aprobare!

— Eu zic să faci o cerere în acest sens. Chiar dacă-ţi avansez o promisiune, tot mai bine să ai o hârtie la mână...

Discuţia se prelungeşte. Replicile zboară dintr-o parte în alta a mesei. Ameninţările cu represalii curg în aceleaşi direcţii. Până la urmă sunt nevoit să-i explic povestea: plec să-l prind pe criminal.

— Îl aduc în lanţuri, mămiţo! Îl rad de pe suprafaţa pământului. Iau pistolul şi un camion cu gloanţe: un cartuş pentru fiecare fir de păr, să fie clar! Lichidez toată muniţia şi tuburile le vând la D.C.A. E bine? Îl las chel! Nici cu gerovital nu-şi mai revine. Păi se poate? Se joacă cu noi? Nu mi-ai poruncit să trec peste el cu tancul?

— Iar îţi baţi joc de mine! De unde ai tanc, Marinică?

— Nu-i bai! Facem rost de un cărucior de butelii, scriem pe el *tanc* şi gata! Îl călcăm începând de la bombeuri până la guler... în faţă la „Didileaua”, să fie pildă publică. Sunt sigur că-i va crăpa obrazul de ruşine.

Drept răspuns îşi trânteşte plapuma în cap.

— Nu te mai ascult! Sunt sigură că-mi vei mărturisi hotărârea de a-i tăia unghiile cu forfecuţa manichiuristei de la cooperativa igiena... să fie pildă publică!...

ACUM mă deplasez în oraşul pe care nu-l cunoaşteţi decât dumneavoastră şi şefii, pentru că soţiei nu mi-am permis să i-l dezvălui. Orice deconspirare îşi are limitele ei, nu? Am aşteptat o oră în gară. Niciodată nu trebuie să te iei după buletinul meteorologic şi mersul trenurilor. E o imprudentă care-ţi va umple inima de amărăciune! Eu am

făcut-o şi regret amarnic. Peisajele de dincolo de ferestrele compartimentului, oricât ar fi ele de cinematografice, nu au darul să-mi atragă privirea. Sunt angajat plenar cu gândul la pasărea noastră. Aş dori să nu mă înţelegeţi greşit. Nu mi-e teamă de el nici cât negru sub unghie, pe cuvântul meu. Îmi bat capul pentru a-mi programa timpul, în aşa fel, încât la orele douăsprezece fix, să-l înşfac şi să-i pun cătuşele: clamp, clamp! Mi-am pingelit de două ori pantofii de când alerg pe urmele lui, de ce nu mi-aş permite să lucrez cum îmi pofteşte inima?!? Nici măcar n-am ieşit pe culoar să văd cine-s vecinii mei de călătorie. Zău că nu-i bine, tovarăşi! Poate că individul este prin apropiere, deoarece aseară mai tot oraşul ştia că am plecat să mă angajez la Constanta. Sau poate că el a şi zburat la Constanţa.

Pentru orice eventualitate, încerc să refac terenul pierdut şi ies pe culoar, inventariind conştiincios trenul, începând cu primul vagon. Ochesc pe toţi indivizii înalţi şi slabi cam la patruzeci de ani, aşa mi-a zis nevastă-mea, şi-i rog să-mi dea un chibrit, să-mi spună cât este ceasul, la ce oră ajungem la Constanta, câți kilometri sunt până la Mangalia, câți bani costă remiza, la Cazino, dacă mai sunt şanse pentru o cameră la cutare hotel şi aşa mai departe. Mi s-a părut că un cetăţean, cu semnalmentele lui, plasat prin apropiere, stă niţel într-o aripă. Este destul de înalt, dar nu chiar atât de slab precum a fost descris până acum. Brunet, chiar exagerat de bronzat, are şi un strop de mustaţă, ascunsă între nas şi o pereche de buze dezvoltate din belşug. Pielea de pe maxilare şi pometii obrajilor este întinsă ca pe o tobă, scoţând în evidenţă suportul osos... Poate acesta este motivul pentru care a fost descris ca fiind slab. Zâmbetul de ospătar îi pune în evidenţă două şiruri de dinţi înnegriţi de tutun şi dezveliţi de gingii. Suferă, cu siguranţă are gingivită. Rămân pe culoar şi aştept, poate că-i trece prin cap să iasă, măcar de curiozitate. Să ştiţi că nu se prea lasă aşteptat. Se aşează la fereastră şi scuipă fericit, de parcă ar fi câştigat o maşină mică la loz în plic.

Dacă-i el, înseamnă că-i pregătit şi nu are timp să se sperie că aş *intra în el.* Hai să-l încerc, să-i arunc şi lui o pastilă. În primul rând, intrarea în discuţie! Ţigara mi s-a stins şi îi cer un chibrit. Cu un gest foarte elegant scoate o monedă de cincisprezece bani şi mi-o aşează în palmă.

Începem ca într-un vodevil.

— Mulţumesc frumos, îmi cumpăr de îndată ce cobor în Constanţa. Totuşi, dacă doriţi cu adevărat să mă ajutaţi, vă rog, daţi-mi un chibrit.

Parcă am fi în parc la racolat fustiţe.

Strâmbă din nas în semn că nu are. Mda! Plec să caut pe altcineva, dar îmi strigă:

— Gagiule, hai la tata să-ţi dea!

Fii atent, Rujan! Trebuie să-ţi adaptezi vocabularul ca la Ţăndărei, dacă vrei să aveţi o bază comună de discuţii.

Scoate chibritul şi-mi aprind ţigara.

Var, ce zâmbet îi întorc!

— Pasează-mi o ţigară.

Aşa fac, se poate să-l refuz?

— La plajă, hai?

— Nix! Merg să-mi caut serviciu pe undeva. Mor de nerăbdare se mă încadrez pe litoral, pe cinstea mea!

— Ce ştii să faci?

Să tund gazonul din glastrele teatrului de operetă... Vorbeşte cu mine de parcă ar fi inspector de cadre.

— Mai nimic: am fost miliţian.

Noutatea îl aruncă profund pe gânduri.

— Nasoală afacere. De ce te-au dat afară?

— Am plecat singur şi nesilit de nimeni. Am zis *da* ca la ofiţerul stării civile.

— Aşa, fără niciun chichirez?

Ce naiba o fi însemnând *chichirez?*

— Îhî. Nu mi-a mai convenit şi am plecat. L-am salutat cordial şi am făcut.

Ce naiba am făcut? Rujan, reaminteşte-ţi toate expresiile în jargon că ai nevoie de ele, băiatule!

— Am făcut paşi!

Omu’ râde pe sub mustaţă, la obraz. Am început să mă îndrăgostesc de el şi tare aş vrea să fie cel căutat. Îmi rămâne doar să mă mai conving de un singur lucru şi după aceea merg la sigur. Aştept să ne apropiem de o staţie şi în momentul în care trenul se opreşte, *din neatenţie* îi ard un umăr straşnic, mai să-l arunc pe jos. Face o mutră înfiorătoare şi, instinctiv, îşi duce mâna spre umărul stâng, oftând cu obidă.

Mutricica a fost convingătoare: în alte împrejurări cred că mi-ar fi dat şi el un umăr, dacă nu chiar mai mulţi...

— Vă rog să mă scuzaţi, dar mecanicii pun frânele atât de brusc de-ţi rupi gâtul. Tipic, dacă nu stau în compartimente, alături de oamenii muncii pe care-i amestecă instantaneu cu geamantanele, uită de maniere...

O ia de bună şi un timp nu scoate un cuvânt. E clar ca lumina zilei că el este mult căutatul criminal. Deci, în umărul stâng l-am găurit, câţiva centimetri mai încolo şi puteam să-l anchetez la... morgă. Prea bine, nu va opune o rezistenţă deosebită când îl voi înşfăca.

Ne apropiem de Constanţa. Călătorii au ieşit din compartimente şi ne împing spre uşă. Nu am la mine niciun bagaj, am avut grijă să nu-mi încarc mâinile cu fleacuri. Nici el nu are. Îşi protejează umărul stâng de presiunea călătorilor dornici să pună cât mai curând piciorul pe pământul litoralului. Iată-ne şi pe peron, fiecare hotărât să-şi adjudece partida cât mai repede. Reuşesc să văd câţiva din băieţii noştri de la miliţia din oraş. M-au zărit şi ei, dar par extrem de preocupaţi ca... turişti, Mă mai învârtesc niţel prin gară până ce se mai împuţinează călătorii. Omu’ se plimbă de colo până colo. În sfârşit, mă hotărăsc, mă îndrept spre mesagerie, scot documentul şi-l dau unei funcţionare.

— Vă rog, bagajul meu.

Cum naiba o fi arătând?

Se întoarce cu o sacoşă lunguiaţă prinsă cu şireturi. Deci acesta era coletul lăsat de Dan Popa înainte de a veni în S? Trebuie să plătesc pentru cele două săptămâni de

când a fost predat, o formalitate pentru care primesc şi câteva reproşuri. O cântăresc din mână, nu pare grea. E timpul să plec în oraş. Mai sunt trei sferturi de oră până să-i pun cătuşele, aşa că nu-i nicio grabă. Undeva, printre maşinile getaxului, zăresc şi maşina noastră. Un băiat merge la vreo zece paşi înainte, ceilalţi ne urmează de la distanţă. Omu' se grăbeşte şi mă ajunge, probabil nu vrea să mă piardă tocmai acum, după atâtea riscuri.

— Zici că vrei să-ţi iei serviciu?

Câtă grijă pentru soarta mea!

— Îhî. Ai vreo relaţie pe undeva?

Hai, că mi-am găsit omul cu relaţii în câmpul muncii.

— Ştiu eu? Cred că ţi-aş putea da o mână de ajutor. Am nişte gagii în port. Cu spinarea poţi să cari? Sau te-ai învăţat să fii băiat finuţ? Vezi că aici nu mai ţine să munceşti cu gura ca acolo la tine la miliţie.

— Serviciu să fie, că mă descurc eu.

— Ai unde să stai?

Poftim, a lărgit aria preocupărilor pentru soarta mea.

— Nu. Voi încerca să mă instalez la un hotel.

— E nasoală treaba: crezi că pe litoral numai tu lipseai, iar directorii hotelurilor abia aşteaptă cu sufletul la gură să le treci pragul? Eşti entuziast, omule!

— Sănătate să fie. Eu mă duc să mănânc ceva la un restaurant. Vă mulţumesc pentru companie, asigurându-vă de întreaga mea consideraţiune. Bună ziua!

Emoţionant, mai să-mi dea lacrimile.

— Vreau să mănânc şi eu. Cunosc o bombă pe aici prin împrejurimi. Elegantă pentru condiţia noastră financiară. Nu-i nicio sută de metri până acolo.

Ne aşezăm la o masă şi lichidăm competent câte un rom. Mă studiază foarte atent, prezentându-mi, în continuare, dinţii, rânjind. Mi-am aranjat o mutră de prost, atât de reuşită, încât omu' se pare că nu-şi face probleme. Aduce în discuţie problema locuinţei:

— Zici că n-ai unde sta?

— După ce m-ai încurajat. În problema hotelului, pui

întrebări de un leu cuvântul?!?

Mă bate prieteneşte pe umăr, în semn că... se aranjează.

— Fii fără grijă, nene, că nu te las eu pe drumuri.

Eşti salvat, Rujane!

Îmi găsiţi o cameră?

— E ca şi găsită.

Minunat, te pomeneşti că mă găzduieşte cu lenjeria şi mobilierul lui.

— Departe de aici?

— Cam la zece minute.

M-am aranjat: voi locui central.

Brusc mă încearcă un braţ de emoţii: în restaurant au intrat doi colegi. Locotenenţii Arinu şi Ambrinosu fac un control prin gestiunea oamenilor munci din comerţul socialist? Foştii colegi îmi recepţionează mesajul: masarea urechii drepte, care înseamnă „sunt într-o misiune afurisită, nu trebuie să fiu deranjat”. Îşi vâră mâna stângă în buzunar şi traduc imediat: „dacă ai nevoie de ajutor intervenim când crezi că-i necesar”. Îmi aşez tâmpla în apropierea arătătorului de la mâna dreaptă, adică: „mă descurc singur, ar fi bine să plecaţi”. Transpiraţia trece, căci foştii colegi dispar imediat, fără a-şi începe controlul.

Ospătarul ne aduce o farfurie cu mici şi alta cu pâine, de parcă ar da pomană... Ne înfruptăm în grabă. Timpul trece, mai sunt douăzeci de minute până la ora douăsprezece. Îl zoresc să termine, nu vreau să-mi încurce programul.

— Unde vrei să te cari?

Este mai grijuliu decât o guvernantă.

— Până-mi găsesc serviciu, vreau să mă bronzez. Zici că vrei să-mi arăţi camera, sau ai alte probleme?

— Vrei să o vezi acum?

Îi spun că da. Mizeria aceea de tren m-a obosit în aşa hal încât simt nevoia să mă întind o oră – două.

Cred că voia să mă plimbe prin oraş până seara, să mă umfle cu rom şi după aceea să-mi ia sacoşa, fără nicio

dificultate. Apucături de borfaş. Stă niţel pe gânduri şi nu-l mai zoresc: trebuie să-l las să-şi facă planul de bătaie, ce mama dracului, măcar atâta să fac pentru el.

— Bine, flăcău, cum vrei! Hai să mergem!

Clocoteşte umanismul în el, precum un cazan cu terci.

Mă plimbă pe tot felul de străzi nenorocite, că, zău, de m-ar lăsa singur m-aş rătăci. S-a făcut douăsprezece fără zece şi nu are de gând să, între în nici o curte.

— Hai, domnule, mă mai trambalezi mult?!?

— Uşurel, graba strică treaba.

A început să-l deranjeze plimbarea, se grăbeşte. Prea merge la sigur cu mine. Mersi, dacă are şi morţi la activul lui este cazul să se priceapă la chestii d’astea care miros convingător a sânge.

— Uite, gagiule, pe aici stăm!

Intră într-un gang. Îl urmez. Coborâm pe nişte scări ce scârţâie de-ţi tocesc bietul sistem auditiv şi aşa destul de prăpădit în focul luptei împotriva infracţionismului. Cerul îmi vine în ajutor şi scap de calvar: intrăm într-o cămăruţă la subsol. Nu-l scap din priviri căci tembelul este în stare să mă facă harcea-parcea în orice clipă. Aprinde lumina şi-mi indică o ladă pentru ambalaje, aşezată lângă un pat de campanie, acoperit de o pătură şi un cearşaf, ambele pline de jeg. Mă aşez şi aştept să treacă ultimele minute pe care le mai petrece în libertate. Omu’ rămâne în uşă. Mă studiază cu o mutră flegmatică de golan. Cu o mână, pe la spate, încearcă să închidă uşa, operaţiune ce necesită şi intervenţia unui picior. A rămas tot lângă intrare şi continuă să mă privească zâmbind batjocoritor.

Figura lui îmi aminteşte de ceva asemănător de prin filmele mexicane: undeva printre cactuşi, pietroaie cât buturuga din Cişmigiu şi cai bătoşi. Doar că nu-şi scoate pălăria: „Senor, vă implor să-mi daţi banii până nu vi-i caut prin burtă cu briceagul. Zău că mi-ar părea extrem de rău să vi-i găsesc ulterior prin buzunarele din care aţi putea să-i scoateţi şi singur”.

— Deci aceasta-i camera noastră?!?

— A mea!

— Nu-i grozavă, dar merge. De ce rânjeşti?

— Ascultă, puştache, dă-mi sacoşa!

— Haida-de! Ştii că ai haz?

Ştie: îmi pune în continuare, la dispoziţie privelişte cu dinţi cariaţi şi dezveliţi de gingii.

Îşi vârâ mâna în haină şi scoate un cuţitoi cât o rachetă de tenis. Marfă serioasă; cu asemenea unealtă se pot face lucruri din cele mai neplăcute, iar în cazul de faţă cel ce va fi servit sunt eu.

Rânjeşte ca şi mai înainte, scârbos, fără jenă, slinos, o batjocură infectă care-mi produce greaţă. Dar opereta continuă...

— Ţi-am zis să-mi dai sacoşa. Ce moaşă-ta aştepţi?

— Ca ce chestie?

Deşi emoţiile nu mă ocolesc, reuşesc binişor să folosesc jargonul.

— Plaseaz-o urgent până nu te fac fleici!

— Ia-o uşor, nene, că mă şucăresc. Ce dracu', am plecat din miliţie şi ţi-o dau ţie?

— Ai luat plasă, cocoş! Te-am mirosit de la început că eşti faţă şi nu te dai în lături de la paralele altuia...

Discuţia demarează în linie dreaptă.

— Ale lui Dan Popa?

— Ale mele. Ce a aparţinut lui Dan este şi al meu, sunt succesorul lui, e bine? Când urmăream o asemenea lovitură tu ascultai bancuri cu zâne.Hai, puţache, dă-mi sacoşa, nu face pe nebunul că te trimit pe urmele lui Dan.

Frumoasă destăinuire. Casetofonul înregistrează fiecare cuvânt.

— Cu el a fost mai simplu că era băut şi l-a mai încurcat şi muierea aceea.

— Vax! Îi ştiam punctele slabe, puteam să-l halesc doar cu un deget.

Deci, totul a fost bine pus la punct.

Se aşează şi el pe o ladă de ambalaje. Este ora douăsprezece fără cinci minute. Se pare că nu-i chiar atât

de grăbit după cât a dat să înţeleg. Începe să înţepe lada cu cuţitul, de parcă vrea să-l încerce.

— Ştii că n-ai fost prost? În ziare scria că spargerea de la bijuterie valorează o jumătate de milion, dar eu jur că este mult mai mare. Dan Popa nu s-a mulţumit cu atât, îi cunosc preferinţele. Ce ţi-ai zis, că dacă te pricopseşti cu bănişorii ăştia n-are niciun chichirez să mai stai în miliţie. Bravo, frumos gândit, dar m-ai uitat pe mine. Eu sunt omul dracului. Cum de nu ţi-a trecut prin minte că ajungi pe mâna mea? Hai, dă-mi sacoşa până nu-mi ies din tâţâni! Mâine te culege salvamarul şi te târăşte pe plajă să se holbeze toţi turiştii. Pe cuvântul meu că vin să te văd. Ca în S. Am să-ţi cumpăr lumânări de un leu, măcar atât meriţi şi tu. Nevastă-ta ştie că eşti aici? Nu? Nasoală afacere: ai întins-o pe cont propriu, ce-ţi mai pasă de ceilalţi?!? În orice caz, îţi prăjesc actele să nu ştie nimeni al cui este hoitul. Nicio grijă, te îngroapă consiliul popular. Ai să păgubeşti statul cu paralele de înmormântare...

Nici nu mi-a luat sacoşa, şi gata, m-a văzut în sicriu, acoperit de un stânjen de pământ.

— Ai un aparat de radio?

— Nu! La ce-ţi trebuie? Ultima dorinţă? Râde ca prostul: hi, hîhî... îmi pare rău că nu te pot servi, dacă vrei o ţuică, îţi dau, în situaţii d’astea nu mă zgârcesc.

Vai, ce băiat cumsecade!

— Vreau aparatul de radio: am şi eu o dambla, îmi place să aud ora exactă. Poftim, am un hoby ciudat!

— Nicio grijă, puţache, este o biserică în împrejurimi şi-i trag clopotele din, oră în oră. Află numai acum te las să le asculţi, n-am chef să discutăm până la ora unu. Clar?

Ce dracului, nene...

— Sunt foarte docil!

Mă scol în picioare nerăbdător, se apropie ora *haş.* Secundele se scurg încet. Omu’ mă priveşte oarecum compătimitor, lacrimile crocodilului. Prăpăditul, dacă ar şti ce-i pe capul său, nu şi-ar mai arăta dantura în vecii vecilor. Hai, că exagerez! Încă puţin şi voi lăcrima de mila lui.

Continuă să se joace cu acel cuţit uriaş, repezindu-l cu vârful în cutia de ambalaje. Aproape că a uitat de mine. Se gândeşte aiurea şi înţeapă lada. Prăpăditule, amărâtule, peste câteva secunde te iau de mustaţă! Îmi pipăi buzunarul şi scot uşurel pistolul. Fac un pas şi cu un şut puternic îi zbor cuţitul în perete. Schema aceasta am exersat-o la şcoala de ofiţeri şi, cu toate că acum speţa era alta, îmi reuşeşte perfect. Încercă să se ridice, dar îi sprijin încă un picior în bărbie, deranjând uşa, căreia îi sar două tăblii.

Ameţit, se reculege, sprijinindu-se în coate şi genunchi, apoi ţâşneşte direct spre mine, ţintindu-mi stomacul pe care-l feresc fără efort, nu înainte de a-i trimite în aceeaşi bărbie, o directă de stânga. Aş fi procedat altfel, dar în dreapta am pistolul.

— Nene, dacă faci o mişcare te găuresc şi cern prin matale făina pentru colacii lui Dan Popa.

Rămâne lat pe podea şi-mi arată o privire în care descifrez că i-am luat, definitiv, piuitul.

— Ce ţi-a venit, pu...

— Sus mâinile! Aşa! Mai sus niţel, ce mama dracului, trebuie să te înveţi, că de acum...

— Nu mă înfuria! Habar n-ai ce fac la scandal.

— Te sfătuiesc să fii cuminţel, amice! Dacă mămica şi tăticul tău nu te-au ciomăgit la vremea potrivită, o fac eu acum. Pricepi? Stai cuminte, altfel te întorc pe dos şi te pun pe frânghie la uscat!

— Hai nu fi nebun. Împărţim amândoi...

Ca să vezi ce precupeţi ne-am făcut; mai lasă unul, mai pune celălalt...

— Până acum un minut voiai să iei singur totul. N-ai fost domn, mulţumeşte-te cu nimic.

Pe scări se aud paşi grăbiţi. Sunt băieţii. Îi fac semn să plece din dreptul uşii şi să le facă loc. Procurorul îmi dă cătuşele cu brăţările deschise. Ceasul din biserica din apropiere începe să bată ora exactă: bang, bang, bang, bang, bang, bangggg!

— Întinde mâinile!

Acţionează din instinct, clătinându-se. Este atât de ameţit încât abia se ţine pe picioare.

Când s-a stins ecoul ultimului semnal, avea mâinile în brăţările cătuşelor. Treaba s-a petrecut atât de repede încât n-a avut încă timp să-şi revină.

— M-ai tras în piept, şefule! Dar scap eu...

— Te rog să nu mai bagi spaima-n mine, ce naiba, vrei să o rup la fugă?

Ieşim în stradă unde ne aşteaptă maşina. Omu’ este băgat la mijloc, de acum numai aşa va sta.

— Băieţi, întoarceţi-vă sănătoşi în S. Aştept trenul de seară, apoi vin şi eu.

Plec la întâmplare. Toate străzile duc spre mare. Mă bate un gând rebel, să fac baie şi să găsesc o femeie, să... să beau un şpriţ cu ea, să-i spun o mie şi una de palavre şi celelalte. Deseară mă întorc la nevastă-mea şi viaţa va merge înainte, cărând în spate canoanele căsniciei.

Dar, nu! NU! Un ofiţer de miliţie, bine pregătit ideologic, nu-şi poate permite un deliciu rezervat celor care sunt certaţi cu morala. Dragă Rujan, lasă-l pe imperfectul acela de Mannix, copleşit de femei. Tu nu ai voie să-ţi voalezi profilul moral! Sfidează-le, iar dacă nu ai tăria să recunoşti dezinteresul pe care-l manifeşti pentru ele, spune-le: „eu sunt familist, am nevastă şi – în viitor – copii! Asociaţia de locatari mă apreciază, nu vreau să-mi distrug dosarul. Dacă mă iubiţi din toată inima, vă sfătuiesc să mergeţi la şeful meu şi să daţi în scris tot ce v-am spus acum. După aceea, vedem noi cum ne orientăm...

Uf! Bine că am alungat din conştiinţă imaginea femeilor care mi-ar distruge viitorul. Deşi... Maica măsii, litoralul şi – în general – oraşele noastre ştiu să atragă tot ce-i mai frumos... Dar, nu! Totuşi, dragi tovarăşi, merită să-ţi clăteşti privirea pe litoral, deşi la sfânta scriptură scrie de două mii de ani că păcatele se pot comite şi cu organele de văz. Bine că sectorul personal, retribuţie, învățământ nu are niciun fel de indicaţii în acest sens. Aşadar, din acest

punct de vedere, pot păcătui berechet. Examinez tot ce este la vedere şi mă înghesui într-o cabină telefonică. Am fişă... Fete şi femei, de vârste, culori, condiţii variate defilează ostentativ prin faţa gemuleţului. Câteva se înşiră în faţa uşii... rămân ţintuite pe trotuar şi-mi examinează talia...

— Alo, scumpă tovarăşă, vă implor să-mi oferiţi posibilitatea de a convorbi cu tovarăşul locotenent Arin... Vă mulţumesc... Sărut mâinile... Măi faţă palidă, care-i viaţa ta? Ambrinosu e acolo? Mă înjuraţi, hai? V-am încurcat treburile? Fiţi calmi, aveţi timp suficient să-i puneţi la colţ pe cei care lovesc în comerţul nostru socialist. Deocamdată propun să-l sprijinim, dau o bere... Nu-mi zdrobiţi iniţiativa, tovarăşi! Măi faţă palidă, parola-i parolă, vă aştept zece secunde în faţă la Ovidiu. Cum? Vine şi Garganu... Gata, bătrâne! Suport consumaţia, ura!

Un pluton de femei, majoritatea corespunzătoare, mă aşteaptă la ieşirea din cabină.

„Dragele mele, îmi vine să le spun, eu sunt miliţian, nu am voie să vă zic decât, cel mult... bună ziua”.

Deschid uşa, pătrund în mijlocul lor...

— Ascultă, dom’le, cine te crezi? Trăncăneşti de un ceas la telefon. Nu vezi ce scrie pe geam? Convorbirea durează cinci minute...

NICI în Snu m-au aşteptat tarafurile în gară, iar până la miliţie nu am fost întrebat decât o singură dată, dacă am curajul să cumpăr caise. De unde atâta curaj?

Doar Traian Sorescu a făcut o referire concretă la cazul anchetat, dar în stilul său personal:

— Bravo, meşterei Ai prins alt criminal. Frumos: ziua şi criminalul! Acestuia când îi dai drumul?

— O va stabili procurorul, i-l dau în primire fia carne, oase şi dosar.

— Felicitării – apoi reia: Marinică, acum vorbim între noi ca prieteni, m-ai ajutat de-atâtea ori...

Ce naiba vrea? Iar e pus pe şotii...

— Dacă rămâi şi fără acest criminal, te rog să mă crezi: voi fi alături de tine. La nevoie mă ofer voluntar, nici nu-ţi închipui cât doresc să te ştiu cu dosarul încheiat!

Sectorul diverse! Uns cu toate alifiile!

Locotenentul Dodea înoată prin teancurile de urme şi impresiuni digitale. Pare obosit.

— N-ai dormit azi-noapte?

— Intuiţie perfectă!

— Mulţumesc!

— Păi cum să nu-mi mulţumeşti! Mi-ai trimis criminalul legat burduf, iar tu ai rămas la plajă, berică, bowling şi alte obiceiuri nesănătoase.

Aha, uitasem! Dosarul trebuie dus până la cap, infracţiunea probată până la ultimul amănunt, altfel, procurorul va refuza categoric *să-l prindă* pe criminal. Doar nu va formula rechizitoriul pe baza cuvântului de onoare al locotenentului Ruj an!

— Ai câteva declaraţii proaspete, luate de locotenentul Sorescu... Nici el n-a prea dormit azi-noapte... Cum, nu ţi-a spus nimic? Era pus pe glume? Ce, nu-l cunoşti?!? Află că i-a plăcut enorm cum ai lucrat... Ai mers şnur...

Vin şi laudele! De jos, de la mase...

— Ai efectuat comparaţiile dactiloscopice?

— Două expertize sunt gata: cele ale amprentelor găsite în locuinţa Moraru. Sunt în lucru expertizele cu amprentele de la hotel şi din locuinţa ta. Evident, comparările dactiloscopice au fost încheiate, iar concluziile sunt certe. Redactez textul expertizelor. Toate urmele au fost create de mâinile lui Costea...

— Dodea, a mai rămas ceva: urmele de încălţăminte de pe mormântul lui Dan Popa.

— Dacă aş fi stat ca tine la berică, desigur ar fi fost o enigmă în curs de verificare. Dar cum acest eveniment nu s-a petrecut, am efectuat examinările traseologice: urmele au fost create de pantofii aceluiaşi Costea.

Dodea continuă să-mi facă reproşuri în legătură cu

dezmăţul pe care mi l-am permis după prinderea criminalului...

— Înţeleg faptul că ai fost învoit de şef, dar, omule, constat că eşti un egoist!

— Just! Mă angajez solemn să te iau de braţ şi să te conduc la „Didileaua”!

— Singur nu merg! Ar trebui să faci acelaşi lucru şi cu Sorescu.

— Se aprobă!

— Ei, da! Acum m-ai mobilizat.

Continuă lucrul la expertizele criminalistice iar eu intru la şef.

— Puiule, tacâmul este complet! Notează: mai ai de făcut recunoaşterile! Îi chemi pe toţi cei ce l-au văzut pe Sorin Costea şi-i aşezi faţă în faţă. Apoi reconstituirea. Şi cu asta, basta!

— După aceea... şomez?

— S-o crezi tu! Va trebui să-l mai degrevăm pe Sorescu de sarcini, s-au strâns dosarele de-i crapă fişetul. Preiei tâlhăriile şi violurile... Crime nu avem în fiecare zi.

Continuăm cu verificarea pieselor de la dosar, Dodea ne mai aduce o expertiză, iar Diaconu începe invitarea persoanelor de care aveam nevoie pentru recunoaşterea lui Sorin Costea.

Şeful îmi spune că mi-am mai făcut un prieten: directorul de la I.A.P.A. Situaţia jenantă, intervenită după ce Viorel Constantin a făcut publică intenţia de a se căsători cu nevasta directorului, a condus la găsirea unui ţap ispăşitor. Directorul a stabilit că vinovatul sunt eu. Vezi, doamne, eu i-am aruncat nevasta în braţele jurisconsultului.

— Nu-ţi face griji! – mă linişteşte şeful. Am informat organele locale de partid. În fond, directorul, în loc să-i facă educaţie soţiei, şi-a angajat un pluton de secretare, pierzându-şi nopţile în compania lor. Glumeaţă întorsătură...

În birou se lasă tăcerea. Expertizele criminalistice sunt

aici şi, pentru moment, examinez numai planşele demonstrative.

AZI facem reconstituirea crimelor. Pe omu' îl cheamă Sorin Costea, un hoţoman dat naibii, care se ocupa, în principal, cu şantajarea pungaşilor. Când nu-i ajungeau banii din *impozitul pe venituri* pe care-l percepea de la amicii lui spărgători, a căror evidenţă o ţinea cu multă stricteţe, şoma. Putea să moară de foame, nu lucra, dar nici nu fura. În sfârşit, a fost recunoscut de barman, de nevastă-mea, de Vache Balama, madam Moraru, marea familie din Ţăndărei, Valeriu Dud...

Se mai punea o singură întrebare: de ce nu a fost identificat Sorin Costea pe baza comparărilor dactiloscopice? Simplu! Nu avea cazier! Interesant, nu? Tocmai sistemul în care acţiona l-a ferit de contactul direct cu organele de miliţie: îi şantaja numai pe infractori. Or, până acum nu s-a născut hoţul dispus a reclama la miliţie, după ce a comis o spargere, că este şantajat pentru acea infracţiune. Prin absurd, admiţând că s-ar întâlni un asemenea caz, probarea lui ar fi extrem de dificilă.

Dodea se înhamă în aparatele lui, ferm hotărât să imortalizeze pe film cele întâmplate acum două săptămâni.

La faţa locului atmosfera este aproape identică. Totuşi, bâlciul are dimensiuni mult mai impresionante. Tanţa Moraru, din motive lesne de înţeles, se plimbă de colo-colo, băţoasă, foarte solicitată de curioşii cărora le furnizează informaţii cu multei zgârcenie. Dacă-i mai mor câţiva în casă, jur că va da şi autografe. Reprezentanţii instituţiilor citate la începutul cărţii şi-au făcut o îndreptăţită apariţie: trebuie să-şi termine şi ei dosarele, ce mama naibii. Şi-au rezervat lucrurile din faţă şi aşteaptă.

Un ofiţer de la economic şi o secretară de la nu ştiu care formaţiune, îmbrăcaţi în straie asemănătoare defuncţilor, aşteaptă la poartă. Îi vom numi convenţional, „Dan Popa" şi „Monica Dud".

Toată lumea aşteaptă. Spectatorii sunt cu sufletul la gură, Dodea stă încremenit cu aparatele la ochi. Doar madam Moraru şi pisica de angora se plimbă ca doi gardieni prin faţa mulţimii. Procurorul dă semnalul.

— Începem!

Poarta se deschide. Intră Sorin Costea. Miliţienii care l-au însoţit, se opresc şi-l lasă să-şi continue singur drumul. Ajunge la intrare, deschide uşa, păşeşte în hol. Scoate din buzunar o legătură de chei şi descuie uşa de la camera pentru turişti. Intră, examinează încăperea şi începe să caute prin lucrurile victimelor. Acţiunea se opreşte când pe poartă intră „Monica Dud” şi „Dan Popa”. Cei doi se opresc în faţa intrării şi discută puţin. Femeia pleacă spre fundul curţii. Dan Popa renunţă să o mai aştepte şi intră în hol, apoi în cameră, puţin iritat de faptul că a găsit uşa deschisă.

Sorin Costea îl întâmpină zâmbind.

— Bună seara, Dane!

— Ce-i cu tine aici?

— Am venit să iau impozitul pentru spargerea de la magazinul de bijuterii din Bucureşti.

Dan Popa pare stupefiat.

— Lasă-te de prostii şi pleacă.

Sorin Costea îi zâmbeşte candid şi se aşează pe un scaun.

— Ete-te! Ia-o uşor. Dacă te încăpăţânezi îţi cer tot ce ai luat. Hotărăşte-te repede, altfel chem miliţia.

— Pleacă! Vrei să te vadă femeia?

— Ei şi? Depinde de tine. Îmi dai paralele sau intri la pârnaie, alege!

— N-am furat nimic.

— Ba ai furat, Dane! Te-am urmărit până la Constanţa unde ai lăsat sacoşa la magazia de bagaje a gării. Ce dracu’, pe mine mă duci? Ne cunoaştem de atâta vreme...

— Cară-te! Vine femeia.

— Dă-mi banii!

Dan Popa, furios, îi dă o palmă. Sorin Costea îi întoarce

gestul cu un pumn în stomac. Primul încearcă să se ridice, dar Sorin începe să-l boxeze şi îl loveşte în cap. Dan Popa se prăbuşeşte ameţit.

În acel moment intră Monica Dud, care scoase un ţipăt. Sorin o prinde de mâini şi-i astupă gura. Femeia se zbate şi reuşeşte să scape. Criminalul o prinde de păr şi o loveşte puternic cu latul palmei la carotidă. Monica Dud cade fără să schiţeze niciun gest.

Între timp, Dan Popa şi-a revenit. Se scoală şi priveşte ameţit la femeia care zace pe covor.

— Ai omorât-o? – întreabă îngrozit.

— Ei şi? O ai pe inventar?

Îl prinde de piept pe Sorin Costea, dar acesta se smuceşte şi-l loveşte cu bombeul în testicule. Popa geme pierzându-şi răsuflarea.

— Moare şi acesta!

Constatarea se adevereşte.

Dodea a obosit de-a binelea schimbând casetele aparatului. Şeful îşi controlează des ceasul. *Morţii* ne roagă să terminăm mai repede că au amorţit.

Sorin Costea priveşte pe fereastră şi îl zăreşte pe Valeriu Dud care spionează casa. Este convins că dacă nu acţionează rapid are şanse de a ajunge la miliţie. Trebuie să-i dezbrace pe morţi şi să-i întindă pe pat de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, faptul că morţii n-au leziuni îi dau speranţe în diagnosticarea greşită a cauzei morţii, iar cercetările vor fi împinse pe altă pistă.

— Treci peste capitolul acesta! – îl sfătuieşte şeful.

Morţii îi sunt recunoscători, se scoală şi se culcă pe dormeza proaspăt reparată. Sorin reconstituie cele petrecute în seara crimei: cotrobăie prin haine şi geanta Monicăi Dud, dar nu găseşte chitanţa de la mesageria gării din Constanţa. Îşi aminteşte de necunoscutul din faţa casei, dar acesta nici nu s-a clintit. Începe să intre în panică, în stradă nu poate ieşi. Îşi face curaj şi continuă percheziţia: se urcă pe scaune şi caută pe şifonier, dar nu găseşte nimic. Necunoscutul din stradă fixează în continuare

fereastra fără a-şi manifesta dorinţa de a pleca. Este sigur că pe el îl caută. După un timp stinge lumina, dar necunoscutul a dispărut. Încearcă să caute chitanţa pe întuneric, nu reuşeşte şi răstoarnă două scaune. Pe stradă se aud paşi. De lăfereastră îl zăreşte pe necunoscutul care intră în curte. Trebuie să plece imediat: deschide cercevelele şi aşteaptă câteva clipe. Se aude zgomot la broasca uşii: deci nu s-a înşelat. Sare în curte şi pleacă.

Morţii coboară din pat. Redactez procesul-verbal, pe care-l semnează toată suflarea oficială care a participat la reconstituire, semnăm fiecare filă.

Ajung la birou şi pun punct dosarului. Sorin Costea ascultă concluziile de punere sub învinuire şi examinează piesele dosarului. Este dreptul lui, consfinţit de Codul de procedură penală. După ce termină rămâne pe gânduri şi spune ca pentru sine:

— Gata, s-a terminat cu mine!

— Singur ţi-ai făcut-o!

— Merită să trec în faţa plutonului de execuţie pentru o jumătate de milion?...

— Pentru dublul asasinaţi – îl corectez eu.

— Vă rog, totuşi, ceva: vreţi să-mi arătaţi şi mie bijuteriile pentru care mi-am pus viaţa în joc.

— Bijuteriile?

Simt că-mi vine să-i administrez câteva palme straşnice. Mă apucă scârba. Deschid fişetul şi scot sacoşa lui Dan Popa. Îi desfac şireturile şi o răstorn pe birou: două maiouri, o pereche de chiloţi şi o cămaşă murdară.

— Ce-s astea?

— Bijuteriile! Pentru ele l-ai ucis pe Dan Popa şi pe Monica Dud! N-a spart el magazinul. Hoţul este din Bucureşti şi a fost prins de curând. Eşti mulţumit?

DE multe ori se găsesc fragmente de amprente, cu desen slab evidenţiat, atât de îmbâcsit incit cu greu mai pot fi delimitate crestele de şanţurile papilare. Şi aceasta ar

fi o mare nenorocire, deoarece suprapunerile şi traseele dinamice pot juca festele cele mai neplăcute. În cazul nostru, mai precis – în suita de evenimente ce alcătuiesc acest caz –, amprentele sunt de o *curăţenie* desăvârşită. Doar câteva fragmente fac abstracţie de la regula statornicită de dragul nostru criminal, care şi-a lăsat pretutindeni urmele cu o înverşunare ieşită din comun.

Patru amprente sunt atât de perfect create, încât cu greu pot fi deosebite de impresiunile digitale, numărul elementelor individuale fiind de ordinul zecilor.

Am în faţă planşa cu demonstraţia privind identitatea urmei ridicată de la locul crimei.

Urma digitală intră în categoria monodelticelor cu nucleu laţ, având delta plasată în stânga. Deci un sinistrodeltic bine conturat.

Locotenentul Dodea a indicat 12 detalii caracteristice coincidente urmei şi impresiunii: – început de creastă papilar, 2 – final de creastă papilară, 3 – final, 4 contopire de creste papilare,

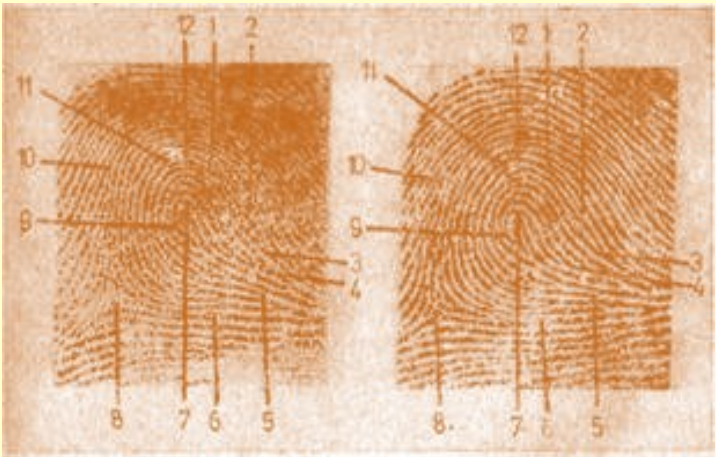

Urma digitală ridicată de pe un geam al ferestrei camerei în care s-a comis omorul.

Impresiunea falangei degetului mijlociu de la mîna dreaptă a lui Costea Sorin.

5 – început de creastă, 6 – fragment, 7 – întrerupere, 8 – punct papilar, 9 – bifurcare, 10 – contopire, 11 – final de creastă, 12 – punct papilar..

Conform teoriei probabilităţilor, cele 12 detalii caracteristice se pot repeta abia la şaizeci şi şase de milioane de persoane. Pe meleagurile noastre răspund la apel de trei ori mai puţin. Chiar dacă ar exista acest număr pe pământuri, repetarea desenului papilar nu ar fi posibilă: Dodea a indicat doar 12 elemente obligatorii pentru ca justiţia noastră să poată admite ca probă raportul de expertiză. Or, dacă am trece la identificarea tuturor detaliilor, am constata că numărul este atât de mare, incit nu ar fi posibilă repetarea lor pe planeta Terra. Eventual s-ar găsi o persoană printr-un ungher al galaxiei noastre sau prin alta vecină, dar avocatul angajat pentru apărarea lui Sorin Costea n-ar avea nicio posibilitate, nici în prezent şi nici în mileniul viitor, spre a-l identifica şi a-l aduce în faţa completului de judecată de la instanţa din S, judeţul Ialomiţa, ca să-l înlocuiască, în boxa acuzaţilor, pe clientul său.

— Bravo, amigo, mă verifici! Faci pe procuroru? – mă atacă Dodea.

— Bătrâne, demonstraţia este fără cusur. Şi celelalte urme găsite la locul crimei sunt la fel.

— Nu trebuie să mă feliciţi pe mine că nu eu am creat urmele...

Ceva asemănător întâlnesc la planşele demonstrative ale urmelor digitale ridicate din locuinţa doamnei Moraru, după cercetarea masacrului asupra obiectelor din camera în care a fost comis dublul asasinat. Dintre acestea, îmi atrage atenţia un destrodeltic perfect imprimat pe ecranul de la scala aparatului de radio. Nucleul, o baghetă contopită la partea mediană cu ramura din dreapta a unui laţ, este înconjurat de creste ce prezintă, de asemenea, un număr mare de detalii caracteristice. Dragul meu coleg, locotenentul Dodea, a trasat cele 12 elemente tabu.

1 – anostomoză, 2 – bifurcaţie> 3 – început de creastă

papilară, 4 – butonieră, 5 – fragment de creastă papilară, 6 – final, 7 – final, 8 – final, 9 – bifurcaţie, 10 – fragment de creastă, 11 – insulă, 12 – puncte papilare.

Urma digitală de pe geamul de la scala aparatului de radio din camera rezervată turiştilor găzduiţi în locuinţa numitei Moraru Constanţa.

Impresiunea degetului arătător de la mîna stîngă a lui Costea Sorin.

Şi de această dată, avocatul lui Sorin Costea, pentru a contesta concluziile lui Dodea, ar avea o misiune dintre cele mai dificile. Să zicem că, undeva prin galaxia Andromeda, a găsit pe cineva – un individ cu antene în loc de mustăţi şi cu ochii cât farfuriile de supă – ale cărui amprente, dacă are aşa ceva, ar prezenta ceva comun cu cele ale lui Sorin Costea, mai precis desenul papilar identic la degetul inelar de la mâna dreaptă. Vă dau cuvântul de onoare că tot nu ar avea nicio şansă de a-l scăpa pe Sorin Costea. De ce? Simplu: repetarea elementelor individuale, conform calculului probabilităţilor, nu ar privi decât acel deget. Or, introducând în calcul şi degetul arătător de la mâna dreaptă, avocatul ar rămâne cuprins de deznădejde constatând că extraterestrul face cu ochiul-farfurie către judecător şi asesori, procuror şi asistenţă, luându-şi un cordial adio. În cel mai bun caz îl va conduce pe extraterestru la şareta cu auto-taxare ce-l va purta la gara

oraşului, de unde, cu primul tren, se va îndrepta spre galaxia lui, căci – Desigur – andromedanii săi dragi îl aşteaptă cu nespusă emoţie.

Şi atunci? Desigur, conform teoriei posibilităţilor, pentru identificarea unei persoane având desenul papilar identic la cele două degete, cu cel al lui Sorin Costea, aria cercetărilor va trebui extinsă în întreaga Cale Lactee, fără să fie omis niciun colţişor. Să admitem, deşi pariez pe ce doriţi că aşa ceva nu vom întâlni, că – totuşi – un alt individ alcătuit pe bază de carbon, siliciu, etcaetera, ar putea fi agăţat de cele două degete şi transportat legat burduf la judecătoria din S, unde avocatul va uimi asistenţa, ce va fi extrem de revoltată pentru *eroarea* ce l-ar fi condus pe Sorin Costea la o condamnare sigură.

Dar, vai, dragi tovarăşi, avocatul ar fi pus urgent la colţ: procurorul va cere completului de judecată studierea amprentelor ridicate de la devastarea locuinţei locotenentului Rujan. Din nou, un braţ de amprente se vor îndrepta pentru probarea prezenţei lui Costea la faţa locului. Pentru informarea dumneavoastră, ca să nu avem vorbe, mă văd obligat să vă prezint încă o amprentă cu desenul papilar complet: este un bideltic, având centrul oval înclinat spre dreapta.

Distinşi tovarăşi, avocatul va intra într-o justificată panică. Îl va conduce la gară şi pe individul acela ciudat din nu ştiu ce ungher al Căii Lactee,

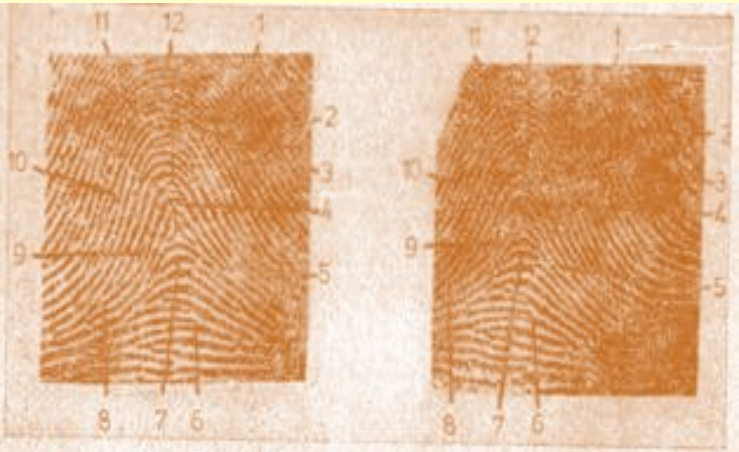

Urmă digitală ridicată de pe spătarul unui scaun din locuința numitului Marin Rujan.

Impresiunea policelui de la mîna stîngă a lui Costea Sorin.

apoi va pleca în altă parte a cosmosului, la nord, la sud, la est, la vest... Treaba lui cum se va orienta, este o chestiune care nu mă priveşte; la acea dată voi avea şi alte treburi pe cap. Mai mult, nu eu îl trimit pentru a mă vedea obligat să-i stabilesc azimutul.

Complet desolidarizat de căutările exasperate pentru salvarea clientului său, voi aştepta – nu fără o doză de curiozitate – să vedem pe cine va mai aduce în S. Tot prin absurd, să admitem că nu ştiu pe ce potecă din cosmos a dat nas în nas cu un tip ce are trei degete cu desen papilar identic cu cel al lui Sorin Costea. Îl vom lua şi pe acest individ cosmic, locotenentul Dodea îl va invita politicos pentru *a cânta la pian.* Apoi acea amprentă, a treia, va fi comparată cu bidelticul din locuinţa mea. Spre stupefacţia generală, vom constata că au, ca formă şi plasament, aceleaşi elemente individuale, adică: – început de creastă papilară, 2 – contopire, 3 – fragment, 4 – anastomoză, 5 – început de creastă papilară, 6 – butonieră, 7 – punct papilar, 8 – insulă, 9 – final, 10 – insulă, 11 – contopire, 12 – butonieră.

Desigur, în astfel de împrejurări, avocatul va arunca în

jur priviri semnificative. Apoi, cu un gest zdrobitor îşi va fixa clientul pe care-l va invita să-şi vadă de treburile personale, să meargă la „Didileaua”, sau la munca câmpului.

Vă asigur că stupefacţia de pe feţele asistenţei va dispărea urgent: o nouă expertiză dactiloscopică, privind urmele digitale ridicate din camera de la hotel, în care a fost cazat Valeriu Dud. Una dintre ele, un adeltic excelent, îl va pune în grea încurcătură pe avocat.

Cele douăsprezece detalii caracteristice vor fi suficient de convingătoare: – final de creastă, 2 – contopire, 3 – început de creastă papilară, 4 – contopire, 5 – final, 6 – bifurcaţie, 7 – fragment, 8 – început de creastă papilară, 9 – fragment, 10 – insulă, Îl – întrerupere de creastă, 12 – fragment.

O justificată deznădejde îi va cuprinde pe avocat şi client. Extraterestrul se va retrage demn la domiciliul său din ceruri, iar avocatul – în disperare de cauză – va mai face încă o tentativă de a mai scotoci prin zonele din cosmos nevizitate încă pentru elucidarea

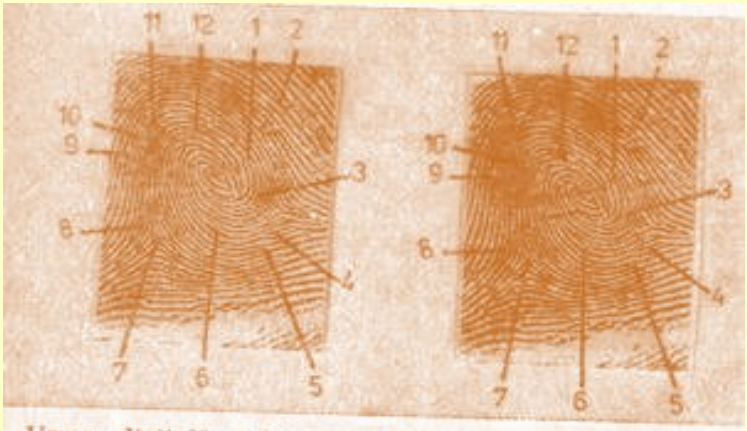

Urma digitală ridicată de pe aparatul de ras al lui Dud Valeriu, aflat în camera nr. 12.

Impresiunea degetului arătător de la mîna dreaptă a lui Costea Sorin.

omorului comis în locuinţa plasată la doi paşi de

„Didileaua”.

Să presupunem, deşi mie îmi este groază să mai avansez o asemenea ipoteză, că într-o mahala, dintr-un oraş, dintr-o planetă, dintr-o galaxie, dintr-o zonă încă neexploatată de avocatul din S, a fost găsit un individ care prezintă desen papilar identic la patru degete, cu cel al lui Sorin Costea. Tovarăşi, eu presupun, nu admit eventualitatea cu certitudine! Să nu avem vorbe!

Avocatul îi va spune că nu are încotro: va trebui să se prezinte neapărat pentru cercetări. Extraterestrul, cuprins de nelinişte, îşi va pupa nevasta şi copiii săi cosmici, îndreptându-se către S.

Vai, tovarăşi! Nu va avea nicio şansă de a scăpa de nevastă şi de draga-i soacră. Vă dau cuvântul meu că va face imediat cale întoarsă cu primul mijloc de transport de stat sau ocazional. Păi, să fim serioşi, pantofii aceia pământeni, numărul patruzeci şi cinci sunt model autohton şi nu au fost fabricaţi de întreprinderile de pe acea planetă. Mai mult, acei pantofi se află chiar în picioarele lui Sorin Costea.

Demonstraţia expertului criminalist Dodea, referitoare la elementele individuale ale urmei şi pantofului de la piciorul drept sunt edificatoare:

La elementele generale, atât de vizibile şi pentru un nespecialist, se adaugă cele individuale precizate pe fotograme: – protuberantă, 2 – detaşare a marginii ramei, 3 – adâncitură în crampon, realizată prin detaşare, 4 – fisură de crampon, 5 – zonă ce prezintă pierdere de material prin tocire, ca urmare a folosirii încălţămintei,6 – tăietură cu marginile erodate, 7 – detaşare parţială a marginii bordurii.

Urma de încălțăminte ridicată de pe mormîntul lui Dan Popa.

Desenul tălpii pantofului din piciorul drept al lui Costea Sorin.

Continuând cu presupunerile, oricine va fi adus, probele de la dosar vor exclude cert prezenţa altei persoane la locurile în care s-au comis faptele, deoarece martorii vor jura că au văzut, de fiecare dată, pe un tip înalt, slab, cu trenci şi pălărie. Nimeni n-a afirmat că a observat ceva asemănător extratereştrilor cu antene, căşti model-ceaun, ochi farfurii, picioare tip-beţe.

Vă jur că avocatul nu va rezolva nimic. Va cheltui banii inutil străbătând Universul. Şi-apoi, tovarăşi, tot umblând, fără o hartă bine pusă la punct, ajunge bietul om la marginea lui şi, doamne fereşte, alunecă în neant de nu-l mai găsim nici cu miliţia.

EPILOG

Au trecut multe luni de la soluţionarea dosarului pe care, cot la cot cu dumneavoastră, l-am dus la bun sfârşit, adică pe masa procurorului.

Desigur, aţi rezolvat sumedenie de sarcini extrem de importante, motiv pentru care nu aţi avut posibilitatea să vă interesaţi cum au mai evoluat evenimentele în S. Fiind prezent, zi de zi, alături de bunii mei concetăţeni, bineînţeles, nimic din preocupările şi necazurile lor nu mi-au fost străine. Cu nespusă emoţie le dezvălui, fiind ferm convins de setea dumneavoastră de informaţii pe care o resimţiţi. Aşa că, vă rog, să faceţi unele modificări în jurnalul dumneavoastră în conformitate cu noile realităţi. Să începem sistematic pentru a evita neconformităţile:

Tanţa Moraru nu se numeşte aşa cum v-aţi obişnuit citind paginile cărţii des faţă. S-a măritat. Da, da, s-a măritat. La cei 70 de ani ai ei. Dar cine este soţul distinsei? Să vedem, ghiciţi!?! Nu, nu încercaţi degeaba, că tot nu veţi pronostica exact. Sunteţi tentaţi să strigaţi: Vache Balama, Vache Mandatarul, bătrânul soldat, sărmana victimă a răutăcioasei cucoane din faţa Crivăii. Nu, tovarăşi! Adevărul este crud, dar unic: bătrânul soldat s-a săvârşit din viaţă. Într-o seară a fugit de la spitalul de contagioşi pentru a sorbi *una mică* la „Didileaua”. Dar a sorbit prea multe, suficiente să confunde uşa cafe-barului cu o maşină în viteză. Nici pâs n-a zis, sărmanul. Ah, necazurile omenirii subjugată de sutele şi miile de telegari putere! Îl văd, prieteni, pe dragul nostru mandatar mărşăluind în ceruri printre îngeri motorizaţi, posesori de vehicule spaţiale pe pernă de aer. Bătrânul soldat, nefericitul! Cu şepcuţa slinoasă trasă pe o ureche, mâinile înfipte în buzunarele pantalonilor umflaţi la genunchi, distorsionaţi, peste care curg poalele unei haine cu trei numere mai mare. Încovoiat de povara vieţii, îşi târâie ghetele uriaşe, ale căror şireturi au rămas în vestiarul de la

arest, îşi plimbă cu limba chiştocul de ţigară de la un colţ al gurii la celălalt, ne face cu ochiul, ne salută, ridicând două degete spre cozorocul şepcii. Să picurăm un strop de vin în memoria lui şi să-i urăm, ca toţi pământenii, ţărână uşoară. Cât despre bătrâna doamnă, ce să vă spun? Atât de necăjită a fost, că a uitat să se ducă la înmormântare şi, în semn de protest, s-a căsătorit cu un fost amic al defunctului, într-o zi i-am făcut o vizită şi erau fericiţi foarte. El, îmbrăcat într-o cămaşă de noapte, stătea chircit pe un taburet şi fuma cu poftă, în timp ce bătrâna şi distinsa îl pieptăna şi îi prindea agrafe în păr. Mi l-a lăudat şi ne-a servit cu prăjituri.

— Mănâncă, gândăcelule!

Aşteptam ca *noul gândăcel* să se scoale de pe taburet şi să se roage cu lacrimi în ochi:

— Tănţico, scuză-mă, vreau să merg la...

Dar nu s-a sculat. În clipa aceea am simţit, cu părere de rău, lipsa bătrânului soldat.

Valeriu Dud a mai trecut prin S şi s-a interesat de mersul procesului, aşa, de protocol! Pe urmă, n-a mai dat niciun semn de viaţă. Săptămâna trecută am fost la Bucureşti şi l-am întâlnit la un bar cu clientelă *bună,* băuturi străine, ţigări la fel şi muzică stereo. Era cu o ţipă a-ntâia. Şi-a cumpărat şi maşină. Vă amintiţi cum se ruga de mine să-l bag la răcoare şi-mi promitea că-mi va fi recunoscător toată viaţa? Vax! L-am salutat, dar a întors capul în altă parte. M-am aşezat la o masă vecină şi am băut un coniac. Respectiva l-a întrebat:

— Cine este tipul?

— Habar n-am! Acum îl văd prima dată.

Câtă plictiseală şi inocenţă avea în priviri!

Am plătit şi am părăsit localul, nu înainte de a-mi cere scuzele de rigoare:

— Vă rog să mă iertaţi, domnule inginer, cred că v-am confundat cu cineva! Vă salut!

Viorel Constantin s-a întors în sânul familiei iubite, de care nu se va mai dezlipi, numai dacă, ştiu eu, nu va

renunţa soţia la el. Îl compătimesc sincer. După ce a plecat cu soţia directorului de la IAPA, s-au distrat câtva timp pe litoral apoi s-au îndreptat spre Valea Prahovei. Pe drum s-au oprit pe la nişte hanuri mult lăudate la mica publicitate, despre ale căror vinuri se spune că ar face minuni. Ceva în genul acesta s-a întâmplat cu jurisconsultul. Atât de prăpăstioasă a fost zeama de struguri, că nici el nu ştie cum de-a reuşit să-l împingă la plimbare cu Opelul prin pădurea din împrejurimi. Şi tot mizeria aceea de vin l-a pus să gonească de nebun. Cert este că a intrat într-un copac şi acolo a rămas. Şi-a fracturat piciorul drept, iar blonda înaltă cu ochi violeţi a rămas blocată sub capotă, fără să-i producă vreo leziune deosebită. În această poziţie au fost găsiţi abia după două zile. Ea a fost scoasă de sub capotă şi îndrumată către fostul cămin conjugal pentru a-şi prelua activitatea lângă prea iubitul ei soţ. Jurisconsultul a fost expediat la spital unde i-a fost amputat piciorul, deoarece făcuse cangrenă. Acum, fără maşină şi în cârje, se pare că a devenit un soţ model, simţitor şi grijuliu la toate problemele familiei. Să auzim numai de bine!

Tache Popescu, simpaticul barman de la „Didileaua”, nu mai poate fi găsit la vechea adresă. Vă rog să nu-l mai căutaţi, este internat la Spitalul unificat din S, cu două înţepături, exemplar executate între omoplaţi de un consumator fruntaş. Am aflat de la băieţii ce lucrează la economic o veste şi mai nenorocită: i-au întocmit dosar pentru delapidare. Nevastă-sa continuă partida cu pompierii. Pârdalnică viaţă, fir-ar să fie!

IAPA nu mai este IAPA. A fost transformată în CAL – Centrul pentru aprovizionare cu legume. Fostul director, a cărui activitate a fost pusă sub semnul întrebării, n-a avut încotro şi a acceptat să conducă pe mai departe destinele noii întreprinderi. Am aflat, cu părere de rău, că s-a renunţat la munca pe ogorul literar, pe motiv că experienţa nu dăduse rezultat. Dar întreprinzătorul director nu a rămas cu braţele încrucişate: a înhămat CAL-ulla căruţa muzicii de jazz, având unele concepţii foarte grozave asupra acestui

gen. Se spune că, de când cu noua orientare, angajaţii bat tobă de colo-colo şi se cântă reciproc pe la toţi şefii ierarhici.

Directorul acela general vă amintiţi de el, a încurcat-o electric. Dracu' l-a pus. Să se repeadă într-un cetăţean cu greutate, nu ca mine un biet slujbaş. Cred că s-a răţoit prea tare la el, cu obişnuitu-i tupeu, altfel nu-mi explic cum de a ajuns simplu inginer la o mică întreprindere din Dobrogea. Aşa-i trebuie!

În ceea ce mă priveşte, vă informez că am intrat hotărât în sectorul lui Sorescu, fiindcă niciun criminal n-a îndrăznit să-şi facă simţită prezenţa prin fapte. Ici-colo, o spargere, un scandal provocat în clipe de bună dispoziţie, rar vreo tâlhărie şi doar, uneori, câte un sinucigaş hotărât să zdrobească inima unor persoane care nu l-au înţeles. Fleacuri! Acestea nu-s cazuri pentru un vânător de asasini fioroşi.

După ce procurorul m-a lăsat fără dosar, locotenenţii Dădea şi Sorescu mi-au atras atenţia că ar trebui să ud fostul meu dosar, ca să nu-l... găurească avocaţii.

Propunerea, pe deplin justificată, şi-a găsit materializarea la „Didileaua". Tache Popescu, pe atunci teafăr, ne-a tratat, pentru început, cu tradiţionalul coniac miliţienesc. Nu am reuşit să-l gustăm, deoarece am primit vizita precipitată a directorului de la I.A.P.A.

— Bea miliţia noastră populară?

— Nu, cine v-a spus? – l-a întâmpinat locotenentul Sorescu, prezentându-i un zâmbet fără cusur.

— Dar eu nu văd?

— Vedeţi, dar nu miliţia populară, ci numai trei ofiţeri din miliţia populară.

Cum să vă explic! Este o situaţie stranie! În general, dacă un miliţian a băut, cetăţenii se referă la instituţie şi nu la ofiţerul sau subofiţerul respectiv. Dacă un tractorist sau un şofer s-a făcut pulbere şi doarme pe trotuar, trecătorii spun: „uite-l pe Gică, sărmanul, s-a îmbătat". Uneori, Gică este luat de subsuori şi condus la domiciliu, sau târât mai

aproape de gard pentru a nu fi călcat de mijloacele de transport. Dar nimeni nu va afirma că tr*ansporturile s*au ag*ricultura* au băut. În niciun caz!

— Vă înşelaţi şi ne jigniţi! – adaugă Sorescu, plimbându-şi paharul pe la buze. Noi nu bem! Cum puteţi crede aşa ceva? Mă uluiţi, tovarăşe director!

Acesta intră în derută: calmul şi zâmbetul constant al lui Sorescu i-au ridicat sângele în urechi şi obraji. Am impresia că ne-a urmărit de cum am intrat. Şeful mi-a atras atenţia că mi l-am făcut prieten şi, poftim, ecoul: directorul este hotărât să mă înfunde.

— Îndrăzniţi să vă bateţi joc de mine?

— Vă rog să vorbiţi mai încet, deranjaţi consumatorii. Aici numai Didina ridică tonul... când cântă! Apoi, îi face semn barmanului: un coniac pentru tovarăşul director.

— Nu se poate! – bâlbâie încurcat. Eu, nu... Eu nu consum alcool...

Ca să vezi metamorfoză: când am fost la I.A.P.A., directorul mi-a oferit aşa ceva... „să meargă cafeaua”.

— Coniacul este reconfortant.

Nu mai are timp să refuze, ia paharul oferit de barman şi gustă...

— Ce-i asta?

— Coniac miliţienesc!

— Dar este ceai!

— Fiecare-i spune cum doreşte! – zâmbetul lui Sorescu scade din intensitate. Ce credeaţi, tovarăşe director? Dacă miliţienii ar bea coniac veritabil de câte ori intră în cârciumă, ar mai putea să-şi îndeplinească atribuţiile?

Dă din umeri nedumerit. „Sunteţi nebuni”, îi vine să spună. Ne salută, se mai uită din mers la coniacul miliţienesc din flori de tei şi pleacă.

Tache Popescu îi ia paharul şi se aşază la tejghea.

Ceilalţi consumatori, care au asistat la dialogul dintre Sorescu şi director, comentează întâmplarea cu voce scăzută.

— Ţi-a plăcut? – mă întreabă Dodea.

— Bineînţeles!

— Mie, nu! – intră Sorescu în discuţie. Personal, cred că directorul are dreptate. Rujane, dacă ai impresia că un dosar cu dublu asasinat se udă cu coniac miliţienesc te înşeli. Un asemenea eveniment se garniseşte cu o băutură destinată tuturor oamenilor muncii.

— Ura! Să vină ospătarul!

ALTE ÎMPUŞCĂTURI...

Şeful meu personal mi-a pus rezoluţie pe raport: plec în concediu. Personal, dar nu singur: soţia, grijulie, mi-a promis solemn că mă va însoţi căci, doamne fereşte, dacă se leagă de mine vreo persoană care-mi poate strica conduita...

— Trebuie să te feresc de orice atentat moral ce ar avea repercusiuni negative asupra psihicului...

— O.K., mamiţo!

Ne luăm bagajele, ieşim în capătul uliţei şi, cu mâinile streaşină, căutăm – prin colbul ce pluteşte până peste garduri – şareta cu autotaxare.

Mijlocul de transport amintit, tracţionat de gloaba veterană îşi face apariţia la o cotitură. Animalul dotat cu mult bun-simţ şi spirit de întrajutorare parchează conştiincios lângă noi.

Aproape de centru sesizez o mişcare suspectă: doi tipi rezemaţi până atunci de stâlpii de telegraf – de o parte şi de alta a străzii – de cum ne-au văzut, au intrat la „Didileaua”.

— Ceva nu-i în regulă!

— Deformaţie profesională! – mă linişteşte jumătatea mea cu acte în regulă.

Aş! O tăcere nefirească a cuprins centrul. Doar copitele calului o sparg curajos.

— Draga mea, ascultă-mă, aici la „Didileaua” se petrec lucruri misterioase...

— Pe naiba!

Scurt, la obiect. Fără posibilitate de replică.

Dar peste câteva clipe, din local răsună o împuşcătură. Apoi, alta.

— Criminalii! – strig.

— Stai uşor! – iar cu o mână energică, nevasta mă aşează temeinic. Cunosc figura, Marinică... sticle de

şampanie, nu bazuca... Te cheamă oamenii muncii la una mică. La mine nu se mai prind astfel de figuri.

— Bineee! – îi spun şi mă aşez comod şi cu buzele umflate. Bineee!–repet.

Încă o împuşcătură.

Uşa de la „Didileaua” sare în perete. O umbră, îmbrăcată într-o cămaşă pe care se zăresc pete mari, purpurii, coboară – împleticindu-se – scările. Apoi se prăbuşeşte lângă perete.

Soţia scapă hăţurile.

Eu admir personajul.

— Marinică, se comite o crimă!

— Pe naiba! – îi răspund. Este o figură!

— Ba este crimă! – îmi strigă nevasta în urechea din imediata vecinătate. Coboară şi intervino ca om al legii...

— Draga mea, de doi oameni ascult necondiţionat: de şeful de la serviciu şi de cel de acasă.

Strunesc calul să-mi transporte nevasta la gară şi mă îndrept cu paşi siguri spre „Didileaua”.

— Ce mai faci, unchiule? – îl întreb pe mortul de lângă scări.

— Mişto, şefule! A plecat cucoana?

— Mai stai niţel să se îndepărteze şareta şi poți să te scoli.